

Henry Law

Evanghelia
după Numeri

Evanghelia după Numeri

EVANGHELIA
DUPĂ NUMERI

HENRY LAW

EVANGHELIA DUPĂ LEVITIC

Henry Law

© 2021 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul **Christ is All. The Gospel of the Pentateuch. Volume 4. Numbers** (1867, Religious Tract Society).

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Traducerea, corectura, editarea, design și tehnoredactare: Asociația MAGNA GRATIA.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

- imprimarea cărții indiferent de modalitatea folosire, indiferent de scop și de modalitatea de imprimare, inclusiv imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);
- stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.
- copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.
- producția și/sau distribuția de opere derivate (ex. audiobook, clipuri video, videoblog, broșuri, alte publicații etc.) care conțin, parțial sau integral, material din această publicație, indiferent dacă opera derivată este comercializată sau nu.

Citiți politica integrală de copyright la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Prefață	7
<i>Capitolul 1.</i> Poporul numărat	13
<i>Capitolul 2.</i> Tabăra	25
<i>Capitolul 3.</i> Nazireatul	37
<i>Capitolul 4.</i> Bindecuvântarea triplă	51
<i>Capitolul 5.</i> Trâmbițele de argint	63
<i>Capitolul 6.</i> Invitația	75
<i>Capitolul 7.</i> Rugăciunea	87
<i>Capitolul 8.</i> Strugurii din Eșcol	99
<i>Capitolul 9.</i> Toiagul înflorit	111
<i>Capitolul 10.</i> Vaca roșie	123
<i>Capitolul 11.</i> Șarpele de aramă	135
<i>Capitolul 12.</i> Steaua lui Iacov și toiagul lui Israel	147
<i>Capitolul 13.</i> Fineas	159
<i>Capitolul 14.</i> Cetatea de scăpare	171

Despre MAGNA GRATIA

PREFAȚĂ

Obiectivul cărții care îți stă înaintea este unul simplu, clar și sfânt. El este acela de a-ți atrage atenția către adevărul binecuvântat care spune că Hristos este prezent în întreaga Scriptură, pătrunzând în ea așa cum sarea se găsește în apa mării, așa cum lumina se răspândește peste tot în cea mai strălucită zi și așa cum parfumul florilor alese umple grădina unde acestea cresc.

Este principala mea încântare să pot observa acest lucru. A mărturisi acest adevăr este cea mai mare fericire pe care o am. Ceea ce mă împinge înaintea în acest efort este loialitatea față de Cel ce este Începutul și Sfârșitul, suma și substanța întregii Scripturi.

Ceea ce mă constrânge este zelul fierbinte pentru sufletele nemuritoare ale oamenilor. Știu și sunt ferm convins că orice pace, orice bucurie și orice mântuire se găsesc doar în Isus. Ochii îmi sunt larg deschiși față de realitatea că oamenii

sunt binecuvântați și că au aceste binecuvântări asupra lor numai în măsura în care ei trăiesc având privirile ațintite asupra lui Hristos, ascultând constant de glasul Lui. De aceea, partea mea va fi rușinea și vinovăția dacă aş abandona orice efort de a descoperi chipul Său glorios. Astfel, vreau să folosesc orice putere a vieții și a penitei pentru a-L preamări și înălța, pentru a-i implora pe oameni să se gândească la El, să Îl caute, să Îl primească, să Îl iubească, să Îl urmeze, să Îl slujească, să Îl laude, să trăiască în El, prin El și pentru El. Astfel, mă voi strădui ca, prin ajutorul Duhului, să atac, să înmoi și să cuceresc inimile oamenilor, așa încât Hristos să fie înscăunat în ele, în toată măreția Lui, ca Domn preaiubit și adorat.

Nu poate exista exces în credință, dragoste, ascultare și adorare față de singurul Mântuitor, Regele regilor și Domnul domnilor! A existat vreodată un sfânt care să nu se străduiască să înțeleagă mereu scopul deplin al Bibliei, dar care să nu aibă încă o doză de ignoranță? Dar ce se poate compara cu utilitatea acestei cunoașteri? Ea îi poate ajuta pe oameni în orice privință, dar nu îi poate răni în niciun aspect al vieții. Oricare ar fi statutul sau vocația lor în lume, dacă oamenii își împlinesc responsabilitățile având privirea plină

de dragoste îndreptată către Isus, mintea bucurându-se în descoperirea Lui și având inima îmbibată cu fericire în bogățiile Sale, atunci truda nu va mai fi trudă, tocmai ca urmare a acestei îmbogățiri constante din El.

Cine va îndrăzni să nege că cel mai fericit om de pe pământ este cel care are mintea iluminată și îmbogățită de chipul lui Hristos și care acționează cu devotament în această credință? El trăiește la poarta cerului. El are părtășie apropiată cu Domnul, prin care îi sunt iertate nelegiuirile, prin care îi sunt acoperite păcatele și prin care ființa îi este acceptată și sufletul îi este mântuit. El știe în cine crede. El deosebește gloriile Persoanei lui Hristos, vrednicia răscumpărătoare a rănilor Lui, eficacitatea salvatoare a mâinilor și picioarelor Lui străpunse și umbra ocrotitoare a Crucii. El citește limbajul dătător de siguranță al Calvarului. El își vede numele scris în inima Dumnezeului-Om. Pentru el, dimineața răsare suav, deoarece ea îi trezește sufletul la lumina proaspătă a harului lui Isus. Pentru el, ziua înaintează bucuros, pentru că ea face pași către creșterea în învățătura divină. Pentru el, noaptea este un repaus calm, pentru că se odihnește pe perna dragostei ispășitoare. Până și

cel mai întunecat nor i se pare plin de raze ale bucuriei, în timp ce meditează la mântuirea Domnului, căci toate circumstanțele vieții sale picură bucurie din ele. Aș putea să cunosc aceste lucruri și să nu îi îndemn pe oameni să facă din Hristos totul pentru ei?

Câtă vreme acest lucru nu este împlinit cu adevărat, starea noastră trebuie să fie împovărată, iar așteptarea viitoare întunecată! Fără Hristos, religia este un cer fără soare. Fără El, slujirea publică este ca o cutie fără bijuteria din ea și viața ca o călătorie obositoare către un sfârșit îngrozitor. Fără El, locuința nu este nicidecum un loc al păcii, familia nu cunoaște legăturile puternice ale dragostei durabile, truda din această lume nu aduce răsplata cu adevărat folositoare, moartea rămâne o prăbușire în abisul de neînchipuit, iar veșnicia nu poate fi decât o prelungire de neînchipuit a pierzării ce nu poate fi descrisă.

Fără Hristos, prosperitatea este ca un val care se ridică împotriva omului, iar necazurile nu sunt decât umbre ale pierzării mai adânci. Nașterea n-are niciun folos dacă Hristos nu se naște vreodată în sufletul aceluia om. Viața nu este niciun câștig, dacă a trăi nu este Hristos. Fără El, Dumnezeu este

un adversar, Scriptura proclamă condamnarea noastră, iar Satana își așteaptă victima, căci închi-soarea lui este gata să o primească. Aș putea să știu toate acestea, și să nu îi îndemn pe oameni să facă din Hristos totul pentru ei?

Trăim niște zile când nenumărate închipuiri îi curtează pe oameni îmbrăcându-se în pretenția adevărului. Cum am putea să le înfruntăm, să le dăm pe față și să le respingem? Avem nevoie de înțelepciune, căci erezia este vicleană și curajoasă. Adeseori chiar erezia se luptă cu alte erezii, iar doctrina care câștigă această bătălie face ca întu-nericul ce rămâne în urmă să fie și mai dens. De aceea, panoplia campionului este cunoașterea deplină a lui Hristos. Hristos este sabia și, în fața Lui, fraudele catolice și filosofii noi sunt răpuse la pământ. El este pavăza care ocrotește inima de toate săgețile otrăvite ale celor care încearcă să amăgească și ale celor care sunt amăgiți. În El se găsește replica față de fiecare lucru ticălos al fie-cărei erezii. Atunci când Îl vedem cu adevărat pe Hristos, suntem înconjurați de o fortăreață impe-netrabilă. Atunci când Îl aplicăm pe Hristos inimi-lor noastre, aceasta zdrobește toate armele învă-țaturii false. El este înțelepciunea lui Dumnezeu în

culmea manifestării ei. Omul care este un bun cunoscător al Lui poate sta în siguranță ancorat în înțelepciunea înălțimii Domnului lui.

De aceea, dorința mea este ca, în paginile care urmează, să le îndrept mințile cititorilor către descoperirile clare ale Domnului Isus. Ochiul Tatălui nu se îndepărtează de la El. Duhul nu oboșește niciodată în a-L descoperi. Mentea îngerilor tânjește să pătrundă mai adânc în profunzimile Lui. Sfinții aflați în lumină găsesc în El lumina veșnică ce crește constant. Fie ca Duhul care ni-L descoperă să îl ajute pe fiecare cititor să privească mai mult la câmpul de aur al Scripturii, și fie ca textul Scripturii să fie un tezaur fără margini care îl descoperă pe Hristos inimii lui!

I

POPORUL NUMĂRAT

„Faceți numărătoarea întregii adunări a copiilor lui Israel, după familiile lor, după casele părinților lor, numărând pe cap numele tuturor bărbaților, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, pe toți cei din Israel care sunt în stare să poarte armele” (Numeri 1:2-3).

Aceste versete ne conduc în tabăra Israelului care încă mergea în jurul muntelui Sinai. În așteptarea ploii harului ceresc, gândirea creștină găsește desfătare să rămână aici. Haideti să observăm acest popor mai îndeaproape. Evreii fuseseră smulși de mâna lui Dumnezeu din strânsoarea dușmanilor care îi chinaseră. O minune a grijii Lui providențiale le-a acoperit nevoile zilnice. Un stâlp mișcător le-a călăuzit drumul. Legea a fost repetată înaintea lor însoțită de fenomene înfricoșătoare. Mai mult, ei sunt înconjurați de specificități stricte în aspecte sociale și în închinare, prin

multe simboluri și ceremonii. Contactul lor cu lumea este rupt. Ei au trecut prin mijlocul popoarelor pământului ca un râu care curge pe albia lui, neamestecându-se cu nimic altceva. Dumnezeu aproape, cu brațele Lui ocrotitoare, este scutul lor. Bunătatea și îndurarea le păzesc pașii. Țara odihnei promise este orizontul speranțelor lor.

Cititorul meu, aceste anale sunt o oglindă istorică. Ele ilustrează acțiunile speciale ale unui Tată ceresc față de fiecare copil al credinței. În fiecare veac și în fiecare loc există un Israel iubit astfel, călăuzit și hrănit. Antetipul nu va eșua niciodată, ci va ieși biruitor până ce se va sfârși cursa ultimului creștin.

De aceea, în studiul acestei hărți suntem întâmpinați de o învățătură prețioasă. Noi greșim și cădem adesea pentru că nu ne conștientizăm bine starea. Am avea o pace bogată, am fi înveseliți de mângâieri și am fi împuterniciți mai mult dacă am avea o imagine corectă și o lumină mai clară. De aceea, să ne privim pe noi înșine în istoria variată a Israelului! Fiecare pas pe care îl facem își găsește perechea în istoria lor.

Paralela poate fi făcută rapid. Evreii gemuseră cândva cu amar în robia aspră la care erau

supuși. Dar îndurarea i-a eliberat. Tu, cel credincios, și tu ai fost cândva un rob al voii Satanei. El te-a stăpânit cu un jug de fier. Dar acum lanțurile au fost frânte, iar tu te bucuri, fiind un om răscumpărat și eliberat de Domnul. Ai scăpat din Egipt. Tiranii nu te mai pot prinde. Semințiile Israelului călătoresc ca străini printr-o pustietate. Oare nu călătorești și tu printr-o lume stearpă? Țara veșnică nu este aici. Odihna este încă departe. Dar credincioșii sunt escortați și ocrotiți de o Călăuză cerească. Tot astfel, o mână călăuzitoare însemnează ziua și noaptea umblarea ta. Este sufletul tău nevoiaș? Pâinea vieții nu dă greș. Ești însetat? Izvoarele vieții sunt mereu deschise.

Ei au auzit glasul cuvintelor – Legea înfocată. Această Lege a făcut răni adânci străpungând omul tău lăuntric. Așa ai văzut cum este neprihătarea glorioasă a lui Dumnezeu, așa ți-ai conștientizat păcătoșenia dezgustătoare și starea ruinată în firea ta pământească. De aceea, aici ești învățat să prețuiești harul Domnului tău care a purtat blestemul și vrednicia bogată a meritelor Lui, cu care ai fost îmbrăcat.

Era Israelul partea specială a lui Dumnezeu? Nici tu nu îți aparții. Ești o avuție răscumpărată;

faci parte dintr-o rasă specială. Tu ești separat de lume, alungând-o ca pe o cale interzisă, ca pe o tabără rebelă, ca pe un climat neprielnic, o seminție străină, un cort al lui Iael, o țară a spurcăciunii și a capcanelor.

Aceasta este o schiță sumară. Experiența zilnică de viață completează tabloul. Trasează fiecare asemănare, căci această lucrare este o școală roditoare de înțelepciune și schimbare. Este adevărat că în acest lucru nu intervine nimic nou. Orice om care citește Biblia cunoaște aceste lucruri, dar adevărurile comune – asemenea binecuvântărilor comune – își tocesc repede ascuțimile. Culorile se spălăcesc curând, dacă nu sunt întărite prin accentuare repetată. Flacăra se stinge dacă nu este întreținută. Cititorul meu, fii înțelept și desenează-ți situația în această istorie.

Înainte ca poporul să se ridice și să plece, Dumnezeu le vorbește din nou. El le dă porunca de a face numărătoarea fiecărei seminții. Socoteala trebuie făcută după fiecare seminție. Toate numele trebuie scrise. Mulțimea lor trebuie socotită și cunoscută cu precizie.

O nouă învățătură ne întâmpină aici. Dumnezeu ne conduce pe o cale tot mai luminoasă.

Acțiunile Lui proaspete sunt semințe noi de înțelepciune. Ele ne cheamă să discernem proaspăt gândul Lui. Astfel, fie ca acest act de numărare să îmbogățească hambarele credinței!

În lucrurile obișnuite, oamenii își socotesc averile care le sunt alese, dragi și prețioase. Cei ale căror bucurii elementare sunt ațintite asupra plevei acestei lumi își cântăresc aurul. Ei își deschid adeseori coșnițele ca să le cântărească. Așa este și grija veghetoare a Păstorului. Ochiul Său vede perpetuu turma Lui. Pe când oile Lui se duc și se întorc, numărul lor este păzit cu cea mai mare sârguință.

Oare trecem peste limitele sănătoase și ne imaginăm ceva neîntemeiat dacă citim dragostea lui Dumnezeu în numărarea poporului la porunca Lui? Nu ne vorbesc clar personajele de aici că poporul Lui este numărat în felul acesta pentru că el este iubit și socotit pentru că este prețuit? Acest adevăr se aplică tuturor copiilor familiei credinței. Suflete, vino și pleacă-te înaintea lui! Valoarea lui depășește valoarea întregului univers.

Nu există nicio fericire ca a aceluia a cărui recunoștință luminoasă proclamă adesea că Dumnezeu îl iubește, că numele lui este scris în inima

lui Isus. Domnul întregii creații mă socotește printre mărgăritarele Sale alese.

La cunoașterea acestui fapt se ajunge prin pași bucuroși. Ei sunt pași fermi scriptural. Cercează-i! De ce a fost trimis Isus să poarte păcatele noastre și să te îmbrace în haina neprihănirii Lui? De ce L-a lovit Iehova cu durerile Iadului, pe care tu le meritai? De ce a fost Hristos junghiat? De ce ești scutit? Nu poate exista decât un răspuns: „Dumnezeu te iubește”.

Și de ce a grăbit Duhul să-ți trezească conștiința adormită, să-ți arate pierzarea firii pământești și remediul Crucii? De ce s-a disipat moartea ta interioară și necredința s-a topit în credință, iar inima ta întreagă L-a îmbrățișat pe Isus? Nu poate exista decât un răspuns: „Dumnezeu te iubește”.

Cum se face că biata ta barcă încă stă deasupra valurilor ce răcnesc într-o lume agitată? Cum se face că pașii tăi slabi încă merg în sus pe drumul aspru care duce pe înălțimile Sionului? Tăria nu este a ta. Ea îți este dată fără plată. Nu poate exista decât un răspuns: „Dumnezeu te iubește”.

Când a început această dragoste? Spune-mi când a început să existe Dumnezeu, și îți voi putea spune când a început dragostea Lui. Nu va înceta

oare această dragoste? Ar putea Dumnezeu să nu mai fie Dumnezeu? Câtă vreme El este Dumnezeu, El trebuie să fie dragoste.

Dumnezeu te iubește! Ce bine ar fi dacă ochiul credinței s-ar odihni pe veci în acest adevăr glorios! Când acest adevăr prosperă și crește, omul lăuntric este înzestrat cu o tărie eroică. Dumnezeu te iubește! Ce impuls uimitor trebuie să fi fost în El să îl poarte pe slujitorul dornic peste toți munții îndoielii, fricii și piedicilor! Dumnezeu te iubește! Ce scut puternic este iubirea Lui în fața săgeților înfocate ale Satanei! Dumnezeu te iubește! Biruința Lui vine înainte de a-i da lovitura vrăjmașului. Dragostea Lui este o pernă a păcii nepieritoare. Ea este lumină în ziua întunecată a încercării. Ea este o dovadă a mângâierii înviorătoare. Ea este aripa sfântă care te ridică deasupra lumii. Ea este o pregustare a unui cer sigur.

Apoi cine sunt cei numărați? Tinerii, cei slabi și femeile sunt puși deoparte. Nimeni nu este înrolat la război, decât cei a căror vârstă și putere îi face capabili de luptă. Slujirea lui Hristos este o lucrare puternică, o luptă strașnică, un război dus cu determinare. Satana luptă la fiecare pas înainte pe care creștinul îl face. Noi trebuie să ne împotrivim

neînfricoșați. Lumea își prezintă trupele nenumărate, toate gata să rănească și îndemânatică ca să captureze. Trebuie să îi sfidăm cu un curaj neclintit. Firea pământească este un dușman interior, care bântuie cămărilor tainice ale inimii și care se înfășoară în jurul ființei tale. Ea nu îți lasă nicio clipă de odihnă. Nu-i lăsa niciun moment de respiro.

Tu, cel credincios, această viață de războinic este a ta. Luptă ca unul care luptă pentru veșnicie. Străduiește-te ca unul care tânjește după o împărăție. Mergi în marș ca unul hotărât să ia cerul cu asalt. Isus te cheamă, îți poruncește și merge înaintea ta. Urmează-L curajos! Oștirea numărată este socotită pentru luptă. Oștirea luptătoare va striga în curând: Victorie! Nimeni nu va triumfa, dacă nu a luptat niciodată. Niciunul dintre cei ce luptă cu adevărat nu va fi învins. Fiecare soldat numărat a plătit un preț de răscumpărare. „Când îi vei socoti pe copiii lui Israel și le vei face numărătoarea, fiecare din ei să dea Domnului un dar în bani, pentru răscumpărarea sufletului lui, ca să nu fie loviți de nicio urgie, cu prilejul acestei numărători” (Exod 30:12). Cei bogați și cei săraci au fost socotiți la fel. Nu s-a făcut nicio diferență după vârstă sau stare.

Evanghelia acestei realități este clară. Toți cei din tabăra lui Hristos sunt răscumpeați prin sângele Lui. Toți s-au alăturat oștirii alese, mărturisind că au nevoie de răscumpeare și laudându-se în răscumpearea care a fost găsită. Toți pledează o singură jertfă. Toți aduc același preț al ispășirii.

Apoi privește la socoteală. Ea îți prezintă o oștire vastă de războinici numărați. Numărul lor trece de șase sute de mii de bărbați: „toți cei ieșiți la numărătoare, au fost șase sute trei mii cinci sute cinci zeci” (Numeri 1:46). De unde a venit această creștere minunată? În Egipt se mutase o singură familie de evrei. Greutățile, cruzimea și truda s-au aruncat din greu asupra lor ca să le oprească creșterea. Dar acum, după trecerea unei scurte perioade de timp, ei se ridică asemenea unei oștiri atât de vaste. De unde vine această înmulțire a lor?

Promisiunea timpurie a lui Dumnezeu a fost partea lor: „Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare” (Geneza 12:2). Planul lui Dumnezeu nu dă niciodată greș. Când El vorbește, aparențele imposibilități se pot ridica, dar totul va fi în zadar, căci împlinirea nu va întârzia. Poporul numărat dovedește că Dumnezeul nostru este adevăr și

dragoste. Promisiunea Lui este o sămânță care va ajunge negreșit la rod.

Cititorule, privește iar la această mulțime. Ea este o emblemă a unei oștiri mult mai mari. Conflictul se va sfârși în curând, astfel că atunci se va înșira o oștire fără număr înaintea tronului: „După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini” (Apocalipsa 7:9). Ei sunt cei mântuiți din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă. Robele lor sunt albe, căci sângele lui Isus i-a spălat. În mâinile lor sunt ramuri de finic, căci ei au cucerit în Numele Lui. Spune-mi: te vei bucura și vei triumfa împreună cu ei? Spune-mi: ești implicat acum în război, un camarad în această oștire? Lupta este preludiul cununii.

A trecut aproape un an de la numărătoarea acestei familii. Leviții au fost parte din această mare mulțime. Acum ei nu sunt incluși. Ei stau deoparte, dar observă un lucru uimitor: numărul de atunci și cel de acum este exact același. Israelul a

pus deoparte seminția lui Levi, dar forțele lui nu sunt mai mici. Iată o lecție folositoare. Nu pierdem niciodată nimic când Îi dedicăm totul lui Dumnezeu. Egoismul este adevărata sărăcie. Dărnicia creștină este adevărata bogăție. Noi acumulăm adeseori murmurând, dar rezultatul este pierderea, nu câștigul. Coșnițele care alimentează cauza lui Dumnezeu nu se golesc. Cu cât dăruim mai mult în felul acesta, cu atât suntem în posesia a mai mult. Cei care dăruiesc astfel, vor strânge mai mult.

Cititorul meu, mai privește odată către poporul numărat. Ai putea fi înclinat să spui că această mulțime va ajunge în siguranță în țara promisă. Evident că pașii lor dornici vor alerga mereu pe calea ce le-a fost arătată. Vai, doi, doar doi vor merge cu sârguință într-acolo. Mulțimea n-a avut încredere în Domnul. Ei L-au stârnit cu încăpățânarea lor. De aceea, indignarea dreaptă îi condamnă la excludere. Cadavrele lor hrănesc pustia. Unul câte unul, se aștern în morminte de-a lungul acelei căi. Ei cad, o dovadă îngrozitoare a adevărului că privilegiile exterioare nu mântuiesc. Necredința a anulat multele lor mijloace ale harului. Ea a otrăvit paharul binecuvântării ce le fusese întins: „Vedem dar că n-au putut să intre din pricina necredinței lor” (Evrei 3:19).

Ah, necredința! Ea este păcatul păcatelor, ticăloșia pierzării, maladia deznădăjduită, moartea sufletelor, temnița care îl încuie pe om departe de Hristos.

Cititorul meu, oare vezi această viperă ticăloasă pândind în inima ta? O, târăște-o la Cruce și ucide-o acolo. Imploră Duhul care, prin sabia Lui puternică, să o taie în bucăți. Dacă ea supraviețuiește, tu vei muri. Cazul este clar. Poate fi vindecat acela care batjocorește singura soluție vindecătoare? Poate ajunge acasă acela care părăsește singura cale într-acolo? Poate fi curățat acela care fuge de singurul izvor curățitor? Poate intra acela care nu pășește pe ușă? Poate scăpa de naufragiul rapid acela care leapădă barca de salvare? Cine poate ajunge la Dumnezeu, dacă Îl respinge pe Mijlocitorul? Cine poate fi mântuit, dacă Îl calcă în picioare pe singurul Mântuitor? Necredința respinge Evanghelia și, astfel, piere. Ea transformă adevărul lui Dumnezeu într-o minciună, și așa își învață propria nebunie. Mulți pot fi numărați ca fii ai Bisericii, dar să nu fie numărați ca moștenitori ai vieții.

2

TABĂRA

„Copiii lui Israel au să tăbărască fiecare lângă steagul lui, sub semnele casei părinților lui; să tăbărască în fața și împrejurul cortului întâlnirii” (Numeri 2:2).

Când Balaam privește în jos asupra taberei întinse a Israelului, sufletul lui se lărgeste. Trebuie să fi izbucnit în laude. Frumusețea captivează. Ordinea atrage. Dovada este clară – acolo nu locuiește un popor obișnuit. El exclamă cu uimire: „Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove! Locuințele tale, Israele!” El zugrăvește un peisaj încântător: „Ele se întind ca niște văi, ca niște grădini lângă un râu, ca niște copaci de aloe pe care i-a sădit Domnul, ca niște cedri pe lângă ape” (Numeri 24:5-6). Imaginile roadelor alese, ale aranjamentelor elaborate, ale abundenței, verdeții, parfumului și frumuseții își aduc culorile pentru a picta această scenă.

Vino, cititorul meu, să urcăm pe înălțimile meditației evlavioase și să privim cu o astfel de atitudine la această tabără favorită lui Dumnezeu. Fie ca, în timp ce privim spre ea, fiecare parte a acestui peisaj să fie iluminat de multe raze din cer.

Elementele bogate în învățătură sunt corturile, ordinea, poziția și rolul lor.

1. *Corturile.* Locuințele se prezintă înaintea ochilor noștri. Ele nu sunt palate splendide, nu au coloane de aur și nici arcade strălucitoare, nici nu sunt formate din piramide gigantice. Ele nu sunt construite ca niște monumente care să dureze de-a lungul multor veacuri.

Simplul contrast atrage privirea. Acestea sunt niște biete corturi. Ele stau ridicate astăzi, dar mâine corzile lor slăbesc, legăturile sunt îndepărtate și lasă în urma lor un loc pustiu. Ele sunt locuințe ale pelerinilor, casele temporare ale unor călători trecători.

Această priveliște ne reamintește imediat că suntem ființe muritoare. Ce este trupul nostru? Nimic altceva decât o mână de lut. Trupurile noastre au o singură origine – țărâna pământului. De la cea mai disprețuită reptilă și până la cel mai mândru prinț, toate ființele sunt compuse dintr-o

mână de țărână. De aceea, oare nu este o dovadă de nebunie să îngrijim excesiv de acest trup și să îl admirăm? În cel mai fericit caz, trupurile noastre nu sunt decât un cort, căci creația nu cunoaște un lucru mai firav ca ele.

Cât de curând vor fi făcute una cu pământul! Nicio grijă, niciun gând și nicio artă nu poate să ne lungească viețile. Nenumărate familii din veacurile trecute s-au dus, și unde sunt ele acum? Țărână. S-au întors în țărână.

Unde aleargă multele familii din zilele noastre? Aceștia sunt țărână și se grăbesc să ajungă țărână. Corturile vor trebui să cadă. Dar când? Unele chiar în acest ceas. De aceea, este nebunia nebunilor ca vreun om să se laude cu ziua de mâine.

Suflete, învață de la corturile Israelului cât de trecătoare este viața! Pune-ți insistent întrebarea: „Locul unde mă duc are o casă durabilă? Există o Împărăție pregătită dinainte de întemeierea lumii – este oare și pentru mine? Hristos trăiește pentru a pregăti locașuri veșnice. Există vreunul și pentru mine?” Nu întoarce privirea de la această tabără până ce credința citește în ea dreptul tău de moștenire la casa cerească.

Trupul acesta este o locuință firavă. Acest gând este o încurajare care ne îndreptă către harul lui Hristos. El nu a socotit un lucru batjocoritor să își asume un astfel de trup. Ce lucru uimitor! El a luat această haină și a îmbrăcat-o. Sub aceste zdrențe, El a ascuns gloriile Dumnezeirii Sale strălucitoare. Niciun om nu a fost ca Isus! El a locuit în această nimicnicie a omenirii, la fel cum a strălucit în lumina Dumnezeirii Sale. El S-a coborât astfel ca să poată îndura, ca să poată suferi, ca să poată sângera, ca să poată muri și ca să poată purta blestemul atârării pe cruce.

Omul muritor nu poate face niciunul dintre aceste lucruri, așa încât cortul lui Isus a fost ridicat, ca Om, printre fiii oamenilor. El a fost făcut Om pentru a putea fi făcut păcat. El a fost făcut păcat, ca să îl șteargă complet. El a căutat un cort firav – trupul – pentru a face în el o lucrare dumnezeiască.

Dar degradarea s-a sfârșit curând. Valea umilinței a fost părăsită. Crucea a fost carul triumfător. Aflat acum în ceruri, la dreapta lui Dumnezeu, pe tronul slavei, El stă așezat ca Dumnezeu-Om. Umanitatea strălucește acum în El, fiind îmbrăcată în lumina Dumnezeirii. Tot astfel, toți cei care sunt făcuți una cu El prin credință, vor privi în curând

această strălucire și vor fi părtași ei. Trupurile lor ticăloase vor fi schimbate. Slăbiciunea și fragilitatea vor îmbrăca o prospețime care nu se va putea disipa. Mugurul va crește și se va transforma într-o floare glorioasă. Capul glorios nu va lăsa niciun membru pradă decăderii.

Binecuvântați sunt cei a căror credință Îl vede pe Isus ținut pe lemn ca Garant al lor. El vine, și vine repede pentru a îmbrăca cu viață ceea ce este muritor. Ferice de locuitorii acestor trupuri firave, dacă sunt ai lui Hristos! Acum, ei sunt îmbrăcați în cel mai ticălos praf. În curând, ei vor străluci mai puternic decât zeci de mii de stele.

2. *Ordinea*. Acum este momentul să observăm mai îndeaproape tabăra Israelului. Ce regularitate perfectă ne este arătată! Porunca trasează fiecare linie. Aranjamentul este complet. Aceste străzi de corturi sunt perfecțiunea uniformității.

Aici este scris un adevăr deosebit. Dumnezeu nostru găsește plăcere în rânduială. Acolo unde El prezidează, confuzia dispare.

Oare nu așa este și în fiecare inimă de creștin? Când Isus ocupă tronul, stăpânirea înțeleaptă prevalează. Poftele tulburătoare sunt zdrobite. În-

doielile aducătoare de confuzie fug departe. Por-nirile dorințelor păcătoase sunt alungate. Sufletul este ca o grădină bine rânduită, în care fiecare plantă se înrădăcinează bine și înflorește frumos.

Oare nu așa este viața creștină? Orice îndato-rire își ocupă locul bine rânduit. Nu există niciun labirint de planuri încurcate, nicio sânguință chel-tuită greșit, nicio trudă fără scop. Închinarea la Dumnezeu își are locul ei sacru, astfel că niciun in-trus nu interferă. Scriptura cere studiul ei potrivit, astfel că ușa este încuiată în fața oricăror lucruri care ar putea să îl tulbure. Familia cere grija potri-vită, și ea îi este dată. Casa, odaia, locul de muncă, viața publică și lumea îi cer creștinului să se achite de obligațiile lui, și tot ceea ce este legitim este îm-plitit. Fiecare dimineață vine și fiecare seară în-cheie ziua, într-o schemă bine rânduită a slujirii.

Cât de diferită este ziua celui lumesc! Ea pare că este ca un stup agitat. Toate notele lui vor-besc despre nestăpânire și toate mișcările lui vor-besc despre agitație. Ea este un haos total al do-riințelor, al încercărilor și al planurilor. Motivațiile se luptă între ele, gândurile se războiesc unul cu altul și planurile cu alte planuri. De ce? Dumnezeu nu stăpânește acolo. Înțelepciunea nu își poate

face loc. De aceea, corabia este purtată de orice val și de orice vânt. Ea este în derivă. Ordinea și rânduiala nu se găsesc decât în tabăra lui Dumnezeu.

În tabăra Israelului, fiecare seminție își are locul potrivit. Familia lui Aaron păzește ușa cortului întâlnirii. Fiii lui Levi încercuiesc cortul sfânt. Celelalte seminții ocupă locurile bine stabilite. Dumnezeu stabilește toate limitele, și ele sunt respectate cu bucurie. Aceași atitudine manifestă acum fiecare membru al trupului lui Hristos. Fiecare intră pe scena vieții la rândul lui, așa cum Dumnezeu găsește plăcere să îl cheme. Fiecare merge pe o cale rânduită mai dinainte. Fiecare dispare atunci când sarcina ce i-a fost rânduită este împlinită. Vedem acest aranjament clar de-a lungul istoriei Bisericii.

La vremea rânduită, soarele lui Moise răsare, steaua lui Iosua apune, mulțimea de judecători cârmuiește poporul Domnului, după care mai mulți regi se ridică succesiv la tron. La vremea potrivită, Pavel trudește în câmpul Evangheliei și apostolii propovăduiesc Evanghelia, martirii pecetluiesc cu sânge adevărul, fiecare învățător devotat trudește și fiecare ucenic ajută cauza Evangheliei. Dumnezeu plănuiește fiecare oprire a taberei Evangheliei.

Cititorul meu, pleacă-te smerit înaintea acestei minți care rânduiește totul. În felul acesta, nemulțumirea nu se poate ridica în tine. Nicio cârtire nu va deplânge o soartă obscură, o povară grea, un pelerinaj lung sau un mormânt timpuriu. Timpul, responsabilitatea, locul – toate acestea vor fi privite ca detalii ale înțelepciunii perfecte. Cum ar fi dacă voința omului ar putea să schimbe lucrurile? Oare nu ar păta aceasta lucrarea de pe pământ și nu ar strica cununa veșnică? Picioarele nu ar trebui să vrea ca mâna să lucreze într-o astfel de direcție și nici ca ochiul să țintească la un tron mai înalt. Efraim găsește plăcere în faptul că Iuda cârmuiește. Iuda nu poate să ia locul din spate al lui Efraim.

3. *Poziția*. Toate aceste corturi vorbesc despre un privilegiu unic și grandios. „Copiii lui Israel au să tăbărescă fiecare lângă steagul lui, sub semnele casei părinților lui; să tăbărescă în fața și împrejurul cortului întâlnirii” (Numeri 2:2). Toate corturile sunt îndreptate către un singur punct central. La fel cum planetele se mișcă în jurul soarelui, aceste corturi înconjoară sanctuarul. Dumnezeu este centrul. Ele formează un cerc vast. Fiecare ușă se deschide și vede un singur lucru – cortul sfânt.

Oare nu există aici niciun sens? Ba da, și este înțelept. Atunci când creștinii se gândesc la planul acestei tabere, când cântăresc avantajele locului potrivit pentru a se așeza, gândul central ar trebui să fie acesta: „Este Dumnezeu cunoscut aici? Sunt propovăduite clar adevărurile Lui curate?” Pot exista ritualuri și forme, dar ritualurile exterioare nu sunt totuna cu harul. O biserică ce are ușa deschisă spre cer nu conduce în mod infailibil la cer. Dacă acolo nu este propovăduit Dumnezeu în Hristos, numele ei este „I-Cabod”.

Adevăratul folos este cel al sufletului. De aceea, sufletul nu poate folosi decât ceea ce vine din Hristos. Ceea ce sufletul pierde este cel mai trist lucru, iar sufletul pierde când nu este călăuzit către Hristos. Copiii noștri și toți cei care face parte din familia noastră pretind ca binele lor să fie luat în considerare mai înainte de toate. Dar a fost Lot câștigător când privirea lui s-a îndreptat doar către câmpiile fertile? Cum plânge sufletul evlavios al lui David, atunci când este înstrăinat de casa lui Dumnezeu! Pot oare câmpiile plăcute sau așteptările dulci și trecătoare să contrabalanseze răceala din interior? Poate aerul curat să compenseze boala interioară și declinul spiritual? Ce s-ar fi

întâmplat dacă vreo seminție ar fi renunțat la așezarea ei, așa încât să nu mai vadă norul? Sfârșitul ei ar fi fost unul sigur. Trebuia să piară din Israel. Tot așa, toți cei care, prin încăpățănare și împietrirea inimii, se așază departe de lumina Evangheliei, preferă și aleg întunericul care îi conduce către o noapte cu mult mai întunecată.

4. *Steagul*. Un steag flutură deasupra fiecărui trib. Ei se odihnesc sub semnul binecunoscut. Ei pleacă în marș îndemnați de acesta.

Credincioșii au și ei un steag. Steagul ce flutură deasupra lor este dragostea lui Isus: „El m-a dus în casa de ospăț, și dragostea era steagul fluturat peste mine” (Cântarea Cântărilor 2:4). Ochii iluminați pot să vadă permanent aceste fluturări ale steagului și să citească în ele inima mărețului Comandant. Steagul este o pecete a siguranței. Este adevărat că vrăjmași puternici urăsc și atacă acel steag. Este adevărat că ei completează și răcnesc zi și noapte, încordându-și arcurile și punând multe capcane. Totuși, acești dușmani vor da greș. Lupta poate fi încinsă și lungă, dar niciun soldat din tabăra lui Hristos nu poate să piară în final. Sub steagul acesta există o odihnă dulce. Trupurile trude și sufletele împovărate pot să cedeze adeseori

în slujba vegherii. Dacă nu le-ar apăra vigilența dragostei cerești, atacurile surprinzătoare ar putea să copleșească mâinile și trupurile leșinate. Dar așa cum este via Domnului, așa este și tabăra Lui: „Eu, Domnul, sunt Păzitorul ei, Eu o ud în fiecare clipă; Eu o păzesc zi și noapte ca să n-o vătăme nimeni” (Isaia 27:3).

Sub acest steag se găsește biruința. Mulți au luptat sub steagul Evangheliei, și toți au biruit. Cei care înaintează cu îndrăzneală privind țintă la Isus vor învinge în mod sigur. Pavel își înalță strigătul fericit: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos” (2 Corinteni 2:14).

Care este mărturia sfinților din lumină? Ei au luptat și au biruit „prin sângele Mielului”. Noi am fluturat steagul Lui și acum fluturăm aceste frunze de finic. Noi ne-am alipit de El, și acum purtăm aceste cununi. Fericită este acea tabără unde Isus este Căpetenia mântuirii, unde crucea Lui este steagul mântuirii și unde cerul Lui este odihna mântuirii!

Tu, cel credincios, laudă-te cu steagul tău și rămâi credincios. Din nefericire, în anumite situații rușinea, timiditatea și temerile ne-au făcut să

tremurăm în chip nevrednic, să fugim și să cădem. Petru s-a lepădat de acest steag nobil. Adâncă a fost rana și amare au fost suspinele lui de pocăință. Avertismentul lui strigă către noi: „Fiți curajoși! Fiți tari!” Dima a fost amăgit și a părăsit oastea. A fost recuperat el oare din brațele lumii? Numai ziua veșniciei ne poate spune, când toate lucrurile vor fi scoase la lumină. Dar acea vreme înfricoșată va arăta cum o oaste de lași va deplânge ceasul în care L-au părăsit pe Hristos. De aceea, alipește-te curajos și constant de El. Fiecare companie, fiecare moment, fiecare loc să mărturisească hotărârea ta fermă. Flutură acum și în veci steagul glorios: „Hristos este totul”.

Locuiește în felul acesta în tabără, și îți vei găsi locul în fața tronului ceresc.

3

NAZIREATUL

„Aceasta este legea pentru cel ce a făcut juruința de nazireat” (Numeri 6:21).

Aici vedem o nouă rânduială. Ea pare o floare specială așezată de mâna lui Dumnezeu în grădina Legii evreiești. De aceea, parfumul ei special trebuie căutat acum prin credință, și va fi găsit negreșit.

Întreaga rasă a Israelului fusese separată de lume. Totuși, circumferința largă includea un cerc mai îngust. Chiar dacă toți erau separați de lume, nazireii ocupau un loc al separării speciale.

Aceștia erau puși deoparte pentru o dedicare specială înaintea Domnului. În mijlocul coloanelor, ei se ridicau ca niște piramide înalte. Printre slujitorii lui Dumnezeu, ei purtau o haină deosebită. În vreme ce toți erau sfinți prin etnia lor, nazireii purtau semnul celei mai mari sfințenii.

Ei se legau de această rânduială prin jurăminte voluntare. Trebuie să fi existat în inimile lor motivații puternice care să îi fi mânat, dar acest lucru nu ne este revelat. Putem să presupunem care ar fi fost acestea, dar nu putem fi siguri. Jurământul trebuie să fi fost actul bărbaților împovărați de conștientizarea păcatului, uimiți de privilegiștea răului din inima lor sau pocăiți de căderile lor grave. El putea fi rezultatul recunoștinței pentru îndurărilor deosebite de care au avut parte. El putea ține de zelul de a-i îndemna pe alții să se gândească mai mult la Dumnezeu. Motivația reală este însă nedezvăluită. Ni se spune doar că nazireii, ascultând de un impuls puternic, s-au dedicat pe ei înșiși lui Dumnezeu, într-un fel special.

Sufletul meu, nazireul îți vorbește aici cu un glas de avertizare. Sunt zilele tale dedicate slujirii? Este umblarea ta publică plină de evlavie? Pot oamenii care te văd să afirme că ești cu totul al lui Dumnezeu? Dincolo de părerile tuturor, ar trebui să fii al Lui mai presus de orice.

Gândește-te la felul în care El te-a tratat, la dragostea Lui blândă, la zâmbetele grijii Celui care nu a dat greș niciodată. Gândește-te la Isus al tău, la crucea Lui, la sângele Lui, la rănilor Lui

și la agoniile Lui. Gândește-te la scaunul îndurării, la rugăciunea mijlocitoare, la gloria viitoare și la veșnicia fericită. Gândește-te la Iadul pe care îl meritați și la Raiul care devine casa ta, prin harul Lui fără plată. Cu siguranță că fiecare dimineață ar trebui să te descopere dedicat de bunăvoie unui jurământ mai strict și unei evlavii mai categorice.

Motivațiile nazireatului sunt necunoscute, dar regulile lui sunt prescrise clar. Existau trei reguli, pe care aș vrea să le analizăm acum.

1. Buzele astfel consacrate nu se puteau atinge de strugure, nici de rodul viței, de la sămânță până la pieliță. Nu doar paharul de alcool este alungat, ci tot ceea ce crește din planta respectivă. Toată oștirea care poate amăgi, de la primul până la ultimul soldat, trebuie alungată.

Toți trebuie să moară, asemenea lui Acan și familiei lui. „Să se ferească de vin și de băutură îmbătătoare; să nu bea nici oțet făcut din vin, nici oțet făcut din vreo băutură îmbătătoare; să nu bea nicio băutură stoarsă din struguri, și să nu mănânce struguri proaspeți, nici uscați. În tot timpul nazireatului lui, să nu mănânce nimic care vine din viță, de la sămburi până la pielița strugurelui” (Numeri 6:3-4).

Acest principiu este profund și cuprinzător. Tu recunoști deschis că nu mai ești al tău. Trupul tău, sufletul, mintea și duhul tău – toate sunt răscumpărate prin sângele lui Hristos. Ele sunt toate legate să fie o jertfă vie pentru Hristos. De aceea, trebuie să le păstrezi pure, curate, luminoase, puternice și viguroase pentru lucrarea Lui. Ele trebuie să rămână în picioare ca slujitorii cu mijloacele încinse, gata în orice moment să împlinească voia Lui.

De aceea, fugi cu insistență de orice lucru care, asemenea rodului viței, poate să îți slăbească energia sau să agite șarpele adormit al poftelor senzuale și spurcate. Vai, ce rău încă pândește în fiecare inimă de sfânt! O mică scânteie poate să aprindă un foc îngrozitor. Rămâi departe de paha-rul care amăgește.

Nu atinge nici sămânța și nici pielea. Nu fugi doar de otrăvurile puternice, ci de orice lucru care poate să corupă dorințele tale, prin amăgire. Aici nu sunt vizate doar păcatele grosolane. Lucrurile rele pot să pătrundă în inimă sub forma unor pigmei. La început, ele pot părea nevinovate, ca un porumbel blând. Evită-le! Ele sunt atingerea cancerului. Ele sunt prima sămânță a buruienilor. Ele vor crește rapid. Ele se vor răspândi fatal. Ele se

vor întări în puterea lor. În curând, ele vor inunda sufletul slăbit.

2. *Niciun brici nu se poate atinge de părul ace-luia care a făcut jurământul de nazireat.* Pletele lui îi afirmă deschis dedicarea. Capul lui poartă sem-nul slujirii sale înaintea tuturor. Dedicarea lui nu poate fi un secret, cunoscut doar conștiinței sale și Domnului. Fruntea trebuie să declare că omul este al lui Dumnezeu. „În tot timpul nazireatului, briciul să nu treacă pe capul lui; până la împlinirea zilelor pentru care s-a închinat Domnului, va fi sfânt; să-și lase părul să crească în voie” (Numeri 6:5).

Tu, cel credincios, poți găsi aici o altă lecție pentru viața ta. Religia nu este menită să fie trăită doar pe genunchi și doar în odăița ta. Ea nu este un liliac care crește doar la umbră. Ea este menită să fie o haină cu care să mergi înaintea tuturor, o cunună sfântă ce strălucește pe fruntea ta. Ea trebuie văzută așa cum se văd pletele curgând pe cap. Ea nu trebuie scurtată și nici ascunsă. Ea trebuie să atragă atenția. Asemenea steagului, trebuie să vorbească despre țara a căreia corabia îi aparține.

Blândețea creștină și înțelepciunea Duhului nu ascund niciodată credința noastră. Adevărul batjocorește orice fel de modestie lașă. Onestitatea

curajoasă respinge o astfel de rușine timidă. Religia curată strălucește ca soarele fără nori. Astfel, ceilalți oameni profită de razele ei. În felul acesta, asemenea unui magnet, ea atrage sufletele către Dumnezeu.

3. *Cel ce face jurământul trebuie să evite orice contact cu morții.* El nu le poate închide ochii nici măcar celor mai apropiați prieteni, să respire ultima lor suflare ori să le ducă trupurile în mormânt.

El trebuie să trăiască printre cei vii. Acolo unde viața este absentă, și el trebuie să lipsească: „În tot timpul cât s-a făgăduit Domnului prin jurământ, să nu se apropie de un mort; să nu se pângărească nici la moartea tatălui său, nici a mamei sale, nici a fratelui său, nici a sorei sale, căci poartă pe cap închinarea Dumnezeului lui” (Numeri 6:6-7).

De ce trebuie ca moartea să fie lepădată în felul acesta? Motivele sunt evidente. Moartea este pedeapsa păcatului și semnul mâniei drepte a lui Dumnezeu. Moartea este o dovadă a inocenței distruse, a răului atins, a răzbunării meritate. Este colega spurcăciunii. De aceea, ea este emblema a ceea ce oamenii sfinți ar trebui să urască. La rândul ei,

viața este esența inseparabilă de Dumnezeu. El nu poate muri. De aceea, amestecul cu moartea denotă separarea de Dumnezeu nostru.

Și aici se găsește o regulă pentru umblarea creștină. Acela care este al lui Hristos trebuie să fugă de atingerea oricărui lucru atins de păcat. Hainele sfinte nu pot fi pângărite. Picioarele spălate în sânge trebuie să respingă căile contaminate. Vasele rânduite și dedicate spre a fi folosite de marele nostru Stăpân nu trebuie să aibă nicio pată. Templul Duhului trebuie să fie curat. Nicio formă de corupție nu se poate atinge de el.

Aplică aceste învățături cu maximă rigiditate! Ele te îndepărtează de contagiunea circumstanțelor spurcate. Cât de mulți oameni nu sunt altceva decât o casă a spurcăciunilor! Trupurile respiră, dar acolo nu există un suflet viu. Cuvintele și faptele sunt odioase, ca un mormânt deschis. Ridică-te și pleacă! Cei vii nu locuiesc în morminte. Atmosfera acestora contaminează. Îndepărtează-te și nu te atinge de cei morți!

Cât de multe cărți sunt pline de moarte! Ele pot avea o copertă atrăgătoare, dar sunt asemenea cadavrelor împodobite cu flori. Atingerea lor distruge. Atingerea lor corupe.

Această regulă descoperă că multe amvoane sunt ca niște locuri ciumate. Un predicator fără viață nu îi poate conduce pe oameni decât pe căile morții. Nicio scânteie din cer nu i-a înviat sufletul. Ce poate să iasă de pe buzele lui, decât putrefacție? Nu există vreo priveliște mai vrednică de milă aici, pe pământ, decât să vezi moartea luând forma unui predicator care sapă mormintele sufletelor cărora le vorbește.

Tot aici vedem ticăloșia acelor care se așteaptă să câștige viața sufletelor prin faptele lor moarte. Toate acțiunile lor sunt moarte, dacă nu cresc din sămânța credinței. Astfel de roade nu sunt decât fructe otrăvitoare. Ele nu trăiesc pentru Dumnezeu. Cum pot cumpăra viața?

Dar nicio grijă și nicio precauție nu poate să îi împiedice întotdeauna pe oameni de scena morții. Moartea nu cunoaște granițe. Ea se mișcă printre oameni grăbiți. Mâna ei de gheață se întinde peste tot. Ea îi înșfacă în orice loc pe cei care îi cad victime. Astfel, până și cel mai veghetor om, chiar și un nazireu, este nevoit să fie numărat printre morți.

Astfel, corupția s-a atins de nazireu, contaminarea l-a stricat și jurământul lui este încălcat.

Prin urmare, trebuie să se facă ispășire. Rânduiala îi poruncește acum să Îl caute pe Dumnezeu ca un vinovat. El are porunca de a aduce o ardere de tot pe altarul înflăcărat. Ea trebuie să adauge apoi o jertfă pentru păcat. Mai mult, fiind un datornic, el trebuie să capete iertarea printr-o jertfă pentru vină. Astfel, toate simbolurile care vorbesc despre sângele lui Hristos trebuie aduse.

Dar asta nu este totul. Perioada nazireatului lui este anulată. Zilele lui anterioare sunt socotite ca o vreme pierdută. El trebuie să își taie părul care, până nu demult, dovedea starea lui separată. El trebuie să își înceapă umblarea dedicată de la capăt: „Dacă moare cineva de moarte năprasnică lângă el, și capul lui închinat se face astfel necurat, să-și radă capul în ziua curățării, și anume să și-l radă a șaptea zi. În ziua a opta, să aducă preotului două turturele sau doi pui de porumbel, la ușa cortului întâlnirii. Preotul să-l jertfească pe unul ca jertfă de ispășire, iar pe celălalt ca ardere de tot, și să facă pentru el ispășirea păcatului lui, făcut cu prilejul mortului. Nazireul să-și sfințească apoi capul chiar în ziua aceea. Să închine din nou Domnului zilele nazireatului lui dinainte, și să aducă un miel de un an ca jertfă pentru vină; zilele dinainte nu vor fi socotite,

pentru că nazireatul lui a fost pângărit” (Numeri 6:9-12).

Ia aminte la glasul care strigă aici: păzește-te de orice rău! Satana este un vrăjmaș care pân-dește mereu. El își aruncă săgețile din locuri ascunse. Când totul pare sigur, te poți alege cu răni adânci. Există o capcană așezată chiar și pe cele mai solide căi. Năvodul este aruncat când te aștepți cel mai puțin. David s-a ridicat neștiind că merge pe un teren alunecos. Și au fost suficiente doar câteva momente ca să alunece în mocirlă.

Totuși, există nădejde de scăpare din vino-văția căpătată dintr-o dată. Acest simbol vorbește despre adevărul binecuvântat care îl îndeamnă pe cel căzut să se ridice din starea sa pierdută prin jertfă de sânge. Cititorul meu, există o ușă deschisă permanent către un Dumnezeu care răscumpără. Există un Mântuitor care așteaptă să șteargă păcatul. Vino, apelează la meritele Sale, venind înaintea lui Dumnezeu cu moartea Lui ispășitoare! Nu există pată pe care El să nu o curețe.

Mai mult, acest simbol ne arată că iertarea găsită trebuie să fie punctul de plecare al unei noi dedicări. Picioarele spălate urcă din nou dealul sfânt. Măinile curățate luptă cu mai multă vigoare.

Nazireul ce a trecut de poarta rânduia întră din nou în această viață sacră.

Aceste ritualuri de împăcare au fost lăsate pentru situația în care păcatele au fost neintenționate, pe neașteptate și când cel ce a păcătuț își arată dezgustul. Dar ce se întâmplă când omul se complăce în nelegiuire? Rânduiala nu spune nimic, ceea ce este un avertisment solemn. Unde să se îndrepte omul care întoarce cu mândrie spatele față de Dumnezeu? Unde se găsește nădejdea ace-luia care se atinge de păcat cu îndrăzneală? Cititorul meu, nu rupe niciodată legăturile conștiinței! Nu întrista Duhul cel blând! Nu alunga Locuitorul sfânt din inima ta! Unii, care alergaseră bine, au aruncat cu mândrie jugul cel bun. Viața lor ulterioară a fost cădere după cădere, fără vreo piedică și fără vreo întorsătură.

Jurământul de nazireat era valabil doar pentru o vreme. Zilele s-au terminat. Jurământul era apoi anulat. Pecetea consacrării era pusă jos.

Totuși, solemnitățile grandioase au atestat finalizarea acestei stări luminoase. Nazireul intră pe poarta cortului. El stă în fața altarului. El aduce fiecare victimă, care simbolizează pustietatea păcatului. Niciun ritual nu este absent dacă

mărturisește nevoia iertării și încrederea în sângele împăciuitor. Un miel moare ca ardere de tot. Un alt miel este mistuit ca jertfă pentru păcat. Un berbec perfect cere pacea, ca jertfă de împăcare. Jertfele se adună una după alta. Jertfele de băutură curg din abundență. Darurile de bunăvoie vin după ele. Tot părul este ras. Focul îl primește și se ridică spre cer ca o jertfă de împăcare. Citește Numeri 6:13-21.

Dar de ce se face această cheltuială de sânge? Care este sensul acestei mulțimi de ritualuri? Toate caută ispășirea. Toate privesc înainte spre Cruce și, astfel, demonstrează vizibil că faptele cele mai sfinte ale celor mai evlavioși oameni pot găsi acceptarea numai prin moartea lui Isus. Este cert că acest șir complet de jertfe care imploră iertarea spune clar că până și cursul devotat al nazireului avea nevoie de curățare.

Tu cel credincios, oare îți cunoști starea sufletului? Tu ești al Domnului. Tu te străduiești să Îl slujești cu totul, fără rezerve și neîncetat. Tu vrei să aduci la El fiecare moment al vieții tale, fiecare abilitate și putere. Tu vrei să aduci jertfa gândurilor, cuvintelor și acțiunilor tale. Dar, ah, ce eșecuri ai! Tu vrei să faci binele, dar răul este prezent acolo. Ce inconsecvențe în acțiunile tale publice!

Ce răbufniri de corupție în responsabilitățile personale! În odăița ta, gândurile rele te asaltează. Pe genunchi, ispitorul te bântuie. Gânduri deșarte pătează lauda care vrea să se înalțe spre cer. Lepădarea de sine este mult prea adesea complacere în sine. Pecetea jurământului de nazireat ascunde adesea o inimă atrasă spre lume. Ce-i de făcut? Privește la Cruce! Aici se găsește singurul tău ajutor. Aici se găsește singura ta pace. Vinovăția ta nu poate fi spălată decât în acel sânge infinit de prețios. Vino și spală în el fiecare îndatorire, fiecare slujire, fiecare rugăciune și fiecare mulțumire a ta. Șterge acolo petele celor mai sfinte ore ale tale. Trăiește sub jurăminte stricte, ca un nazireu, dar luptă-te pentru iertare ca un nelegiuit împovărat.

4

BINECUVÂNTAREA TRIPLĂ

„Domnul să te binecuvânteze și să te păzească!
Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine
și să Se îndure de tine! Domnul să-Și înalțe Fața
peste tine și să-ți dea pacea!” (Numeri 6:24-26).

Cât de bun este Dumnezeu nostru în Hristos!
Îndurarea Lui depășește cerul cerurilor. În orice loc
și pe orice pagină a Bibliei, ea strălucește cu raze
proaspete. Iată aici o astfel de circumstanță deose-
bită. El vorbește în aceste versete, din care picură
binecuvântările de la El, strălucind ca roua dimine-
ții, fiind largi cum este inima lui Iehova.

Semințiile sunt acum pe punctul de a pleca.
Stâlpul care le-a călăuzit le va conduce acum pașii
pe cărările pustiei. Nu încapă îndoială că vor merge
în cerc, dar cu toate pecetile susținerii. Paharul fa-
vorii lor este plin până la gură. Totuși, Dumnezeu

înmulțește hambarele cu noi mângâieri. El adaugă și adaugă bunătăți vaste. El spune că tot ceea ce conține cerul se va revărsa în ploii peste capetele lor.

El îi învață pe preoți cu aceste gânduri iubitoare: „Așa să-i binecuvântați pe copiii lui Israel” (Numeri 6:23). Actul este rânduit. „Să-i binecuvântați”. Forma deosebită a binecuvântării este dată. „Așa să-i binecuvântați și să le ziceți”. El dorește să dăruiască. Oare nu este acesta har? El dorește ca mărimea vastă a darurilor Sale să se vadă clar. Oare nu este acesta har după har?

Observați canalul lat prin care vin binecuvântările Lui: „Domnul să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine și să Se îndure de tine! Domnul să-Și înalțe Fața peste tine și să-ți dea pacea!” Astfel, Dumnezeu bogat deschide larg comorile vistieriei Sale și le spune oamenilor: „Toate aceste bogății sunt pentru voi”.

Tu, cel credincios, vino acum și ascultă la aceste lucruri, așezându-te cu calm pe înălțimile Evangheliei. Poți vedea în ele slujba preotului de a binecuvânta. Aceasta Îl introduce pe Isus înaintea ochiului credinței. El este Preotul care binecuvântează Biserica. Singura preoție valabilă se găsește

în El. Slujba pământească, administrată de oameni, a expirat de mult. Când mâinile Sale au adus propria viață ca jertfă pe altarul Crucii, toate funcțiunile simbolice din Vechiului Testament au fost împlinite. Acum, El slujește pe scaunul de domnie al cerului. Acolo, El aduce tămâia mereu mirositoare a sângelui Său. Acolo, El porționează și trimite îndurările legământului către cei aleși. De aceea, El le toarnă fără plată peste ei. El a venit, a trăit, a slujit, a murit – toate acestea pentru a binecuvânta. El S-a dat pe Sine – prețul binecuvântărilor. El a înviat, S-a așezat pe tronul Său în înălțimea cerului, așa încât să poată domni ca Preot binecuvântat în veci și care binecuvântează în veci.

Există vreun copil al rasei nevoiașe a lui Adam care tânjește după binecuvântările ce ies din curțile cerului? Să se apropie! Există o cale deschisă către acestea. Nicio sabie înfocată nu mai poate să-l oprească. Nu, ci o mână binevoitoare este mereu întinsă și invitații pline de bunătate sunt lansate către om. Grăbește-te la Hristos! El este casa tuturor binecuvântărilor.

Își pune cineva întrebarea: când au binecuvântat fiii lui Aaron poporul în felul acesta? Care a fost ocazia când aceste sunete au fost proclamate?

Duhul nu ne dă un răspuns clar. Este implicat faptul că, atunci când mielul de dimineață era jertfit, închinătorii fericiți puteau pleca acasă. Dacă așa stau lucrurile, când aceștia s-au apropiat să privească la emblemele Domnului care a murit, ei au putut observa cum pacea le-a îmbrăcat pașii la plecare. Este un adevăr neschimbător că niciun biet păcătos nu poate privi la Hristos fără a primi belșug de desfătare. Cine se poate apropia și să nu plece de aici cu paharul plin ochi?

Dacă astfel de gânduri sunt corecte, fiii lui Israel se bucurau în fiecare zi de această binecuvântare. Ea cădea asemenea boabelor de mană din zorii zilei. Dar acum, în jurul taberei Evangheliei, imnul acesta cântă și se aude neîncetat. Nu există moment când credinciosul să nu poată fi înveselit în felul acesta. Hristos, Preotul lui, este întotdeauna aproape. În fiecare loc, în fiecare lucrare, el poate să audă glasul și muzica neîncetată a binecuvântării puternice a harului: „Domnul să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine și să Se îndure de tine! Domnul să-Și înalțe Fața peste tine și să-ți dea pacea!” Glasul ceresc nu tace niciodată. Soarele cerului nu cunoaște eclipsa.

Apoi sunt aleși termeni speciali adresați spre pacea inimilor, la nivel individual. Observați că aceste binecuvântări nu sunt date ca niște lucruri generale. Ele nu sunt aruncate înaintea unei mulțimi, de unde unii pot să strângă mult, iar alții să nu apuce nimic. Nicidecum. Ele se aplică separat fiecărui copil al credinței. Ele îl cheamă pe fiecare să vină singur și să spună: „Iată o binecuvântare pentru nevoia sufletului meu! Fiecare primește proviziile complete pentru propriile nevoi”.

Aceste gânduri caracterizează și Evanghelia noastră. Ea propovăduiește un har special. Ea aduce mângâierea în fiecare suflet. Fiecare credincios adevărat este pus deoparte dintre oameni, părăsind zona îndurărilor generale, căci el știe că Hristos „l-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru el” (cf. Galateni 2:20), ca și cum răscumpărarea sa ar concentra cu totul într-o singură persoană. Isus trăiește în cer și se roagă la dreapta lui Dumnezeu, pregătind un scaun de domnie strălucitor pentru mine, ca și cum aş fi singurul de care El îngrijește.

Pot vedea numele meu scris cu litere gravate în inima Lui. Pentru mine, cuvintele sunt speciale: „Domnul să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine și

să Se îndure de tine! Domnul să-Și înalțe Fața peste tine și să-ți dea pacea!”

Dar dacă există această îndurare specială la singular, totuși vedem în ea o îndurare triplă prin cele trei clauze ale ei. Iehova este numit de trei ori cu o dragoste blândă. Bindecuvântările sunt înmulțite iar și iar, și iar. Credința îi înțelege imediat sensul. Trei Persoane glorioase formează Dumnezeirea luminoasă. Nu încapă îndoială că acestea trei sunt Una în esența Lor neîmpărțită, Una în aceeași măreție, Una în unitatea hotărârii Lor neschimbătoare, Una în exersarea puterii, Una în împlinirea planului. Dar există o Trinitate în această unire tainică. O singură Dumnezeire în esență înseamnă trei Persoane în slujire.

Dar inima întregă a Dumnezeului Triunic tânjește pentru cei răscumpărați. Toate cele trei Persoane participă la mântuire. Toate vin în ajutor. Toate sunt unite pentru a binecuvânta. Cu siguranță că binecuvântarea triplă vorbește despre acest adevăr.

Observă din nou forma binecuvântării trimise de sus: „Domnul”, Iehova Tatăl, „să te binecuvânteze și să te păzească”. Și iar, „Domnul”, Iehova Fiul, „să facă să lumineze Fața Lui peste tine,

și să Se îndure de tine”. Și iar, „Domnul”, Iehova Duhul Sfânt, „să-Și înalțe Fața peste tine, și să-ți dea pacea”.

Sufletele noastre sunt pregătite acum să extragă sucul din acești ciorchini bogăți:

1. *Deschide-ți larg mâna.* Tatăl vine ca să o umple: „Domnul să te binecuvânteze și să te păzească”. Primul cuvânt este la fel de larg pe cât este Dumnezeu. El dăruiește atât de mult, încât nu lasă nimic în vistieria cerească. El inundă paharul, așa încât nicio picătură să nu mai poată încăpea în el. El arată un viitor în care nu lipsește nimic: „Domnul să te binecuvânteze”. Fii binecuvântat de Acela care vorbește și se face, care dorește și așa trebuie să fie, care ține totul cu mâinile Sale, care stă așezat pe scaunul înalt al domniei universale!

Când? Acum și în veac – în orice clipă de acum și din viitor, când vei pleca, când vei veni, când te vei ridica și când te vei așeza, în tot spațiul în care trăiești și chiar și după ce ultima suflare va zbura de pe buzele tale: „Domnul să te binecuvânteze”.

Unde? În orice loc în care stai sau în care te miști, în odăița ta, acasă, departe, în liniștea momentelor tale retrase și în cele mai aglomerate

clipe, în lucrarea publică și în sanctitatea disciplinelor spirituale cele mai sfinte, personale: „Domnul să te binecuvânteze”.

Cum? Prin a face ca toate lucrurile să slujească spre binele tău autentic, prin a-ți încununa soarta cu toată fericirea reală: „Domnul să te binecuvânteze”. Poate că sufletul, conștient de slăbiciunile sale, se vede ca o trestie frântă și, observând multele pericole din jurul lui, suspină în special după protecție. Așa să fie. Protecția îi este oferită aici ca un scut și ajutorul îi este dat ca un braț de susținere. Textul nostru adaugă: „și să te păzească”. Din ce? Din orice atac distrugător al vrăjmașilor, din orice săgeată secretă, din orice atac direct, din pornirile eului, din atacurile oamenilor, din cele ale legiunii răului, și din zâmbetele și încântarea lumii. Cum? Prin adăpostirea sub aripile Lui. Cât de îndelung? Până ce toată nevoia trece și ținutul pericolului rămâne în urmă, iar siguranța cerului este obținută. Ferice de acel credincios care este binecuvântat și păzit în felul acesta de Dumnezeu!

2. *Isus vine imediat.* „Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine, și să Se îndure de tine”. Cea mai mare schimbare a feței naturii se petrece atunci când vine răsăritul soarelui. Cortina nopții

aduce cu ea întunericul. Când norii își aruncă umbra groasă, răceala întunericului pune stăpânirea peste pământ. Dar odată cu întoarcerea razelor de lumină, peisajul strălucește și, ceea ce era cândva întunecat, devine o melodie dulce, iar câmpiile se umplu de bucurie. Așa are loc schimbarea și în suflet. Triste sunt acele ore care nu sunt îmbrăcate în strălucirea lui Isus. În astfel de circumstanțe, păcatele produc spaimă și mânia topește oasele, așa încât tot viitorul pare o așteptare disperată. Nu există ticăloșie mai mare ca atunci când privirea Lui este absentă. Dar când fața Lui se face văzută iar, inima este plină de fericire și buzele de laude. Această binecuvântare promite strălucirea feței Sale – nu o rază scurtă, ci flacăra deplină a dragostei concentrate. Plinătatea cerului înseamnă să Îl vedem față în față. Pregustarea Raiului înseamnă să vezi această pecete a zâmbetului Lui: „Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine”.

Apoi este adăugată o perlă nouă. Ea este harul. Cuvintele spun: „și să se îndure de tine”. Ce minunății sunt îmbrăcate în har! Rădăcina lui se găsește în ceruri, iar roadele lui pe pământ. El privește către cei care nu au niciun fel de merit. El îi vede pierduți, și totuși îi iubește, se milostivește

de ei și îi eliberează. El desfășoară planul mântuirii. El îi cheamă pe fiii mântuirii. El a ridicat crucea și L-a dus pe Mântuitorul la ea. Fără Hristos, el nu poate avea ființă și nu există o ușă prin care lucrarea Lui fericită să poată fi acceptată. Dar acum, prin Hristos, vizitele harului au loc cu aripi sfințitoare. Cei odinioară lipsiți de har devin plini de har, pentru că harul lucrează. Cei îmbrăcați în har devin glorioși pentru că harul triumfă.

3. *Glasul care binecuvântează continuă să vorbească:* „Domnul să-Și înalțe Fața peste tine, și să-ți dea pacea!” Este posibil oare ca aceia care au primit mult să aibă nevoie de și mai mult? Iată, lor li se dă o măsură minunată. Cei cu adevărat binecuvântați au toate binecuvântările unui Dumnezeu Triunic. De aceea, favoarea Duhului este făgăduită peste măsură. Unii oameni tânjesc după onoruri și aplauze pământești. Unii caută coșnița plină și averi mari. Dar ce este pământul și tot ceea ce conține el, prin comparație cu această avere duhovnicească? Lucrarea Duhului convertește sufletul de la moarte la viață și îl ridică din Iad la slavă. El îi arată nevoia totală și soluția recuperatoare în Hristos. El îl învață pe om arătându-i spurcăciunea ticăloasă a păcatului și pedeapsa dreaptă a acestuia în Iad. Apoi Îl arată pe

Dumnezeul-Om care a fost junghiat, arată adăpostul rănilor Lui și roba neprihănirii Sale. Duhul îl îndreaptă pe sufletul împovărat către brațele care îl întâmpină cu bunăvoință. El mărturisește că nimeni nu poate pieri la piciorul Crucii. Când El Își ridică fața, ceața ignoranței și norii de necredință se risipesc, așa că eul se vede în adevăratele lui culori, ca să poată fi vrednic de dezgust, iar Hristos este văzut ca să poată fi îmbrățișat și iubit. De aceea, pacea este rezultatul natural al acestei lucrări. Nu există pace când sufletul este orb, la distanță de Hristos, subjugat de neleguire și tăvălindu-se în noroiul firii pământești. Dar când Duhul unește sufletul cu Hristos, când El înnoiește natura și seamănă semințele evlaviei, pacea, pacea abundentă și durabilă cuprinde sufletul în orice aspect.

Cititorul meu, caută-L pe Hristos, alipește-te de El, rămâi în El și fă din El totul pentru tine, și vei vedea că această triplă binecuvântare va fi cununa ta. Citește încă odată binecuvântarea: „Domnul să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine și să Se îndure de tine! Domnul să-Și înalțe Fața peste tine și să-ți dea pacea!” Ea este darul darurilor, premiul premiilor, protecția deplină a Tatălui, harul

zâmbitor al Mântuitorului, fața și pacea Duhului. Cititorul meu, te întrebi: Pot astfel de lucruri minunate să fie ale mele? Oprește-te și gândește-te! De ce să fie revelate astfel? Dumnezeu vorbește despre aceste binecuvântări nu ca să îi batjocoască pe oameni, ci ca să le dăruiască din plin. Pot ele să fie ale mele? Predă-te fără frică în mâinile lui Hristos, și vei afla răspunsul de îndată!

5

TRÂMBIȚELE DE ARGINT

„Fă-ți două trâmbițe de argint” (Numeri 10:2).

Rânduielile de la Sinai se opresc aici. Muntele Sfânt trebuie lăsat acum în urmă. Totuși, înainte de semnalul de plecare, Dumnezeu vorbește din nou. O dovadă finală mărturisește că fiecare aspect al vieții poporului Israel Îi ocupă inima.

Un mandat poruncește să se facă două trâmbițe. Metalul din care ele trebuie confecționate este argintul curat. Ca în cazul sfeșnicilor de aur, fiecare este constituit dintr-o singură bucată. Nu există legături și nici amestec. Numai preoții le pot folosi. Și sunt avute în vedere patru țeluri:

1. Sunetul lor clar cheamă adunarea la cortul întâlnirii.

2. Ele sună atunci când stâlpul mișcător cheamă semințiile să se ridice și să plece (v. 2).
3. Ele avertizează când oștirile armate se apropie de popor (v. 9).
4. În zilele de sărbătoare, ele împodobesc melodios altarul stropit în sânge.

Așa sunt aceste trâmbițe și așa trebuie ele folosite. Fiecare rânduială este divină.

Cititorul meu, aceasta este ziua harului nostru. Noi trăim ca să putem vedea lucrurile care folosesc sufletelor noastre. Biblia este câmpul secerișului nostru. Aici, această rânduială se întâlnește cu noi și adaugă bogății deosebite în hambarele noastre.

Un gând evident se ridică de la bun început. Vedem grija atotpătrunzătoare a lui Dumnezeu. El călăuzește toate lucrurile și le rânduiește spre binele poporului Său. Cele mai neînsemnate lucruri din viețile lor sunt rânduite în ceruri.

Cât de fericit trebuie să fie copilul credinței într-o astfel de situație! Lucrurile grandioase ale destinului său veșnic sunt ferm stabilite. Ușa este deschisă, pașaportul este dat, hainele potrivite sunt pregătite, toate prin lucrarea răscumpărătoare a

Dumnezeului-Om. Duhul creează o nouă inimă, potrivită pentru bucuriile curate. Dar asta nu este totul. Planurile cerești nu se limitează la lucrurile cerești de mai sus. Fiecare aspect mărunț de pe scena pământească este rodul hotărârii veșnice. Nenumăratele zale din lanțul fiecărei zile sunt construite sus. De aceea, calea trebuie să fie dreaptă pentru că este marcată divin. Întâmplarea nu călăuzește nicio corabie pe valurile vieții.

Cititorul meu, învață de aici să nu batjocorești niciun aspect al vieții, crezând că este prea mărunț ca să îi acorzi atenție. În traiectoria sufletului nu există banalități. Lucrurile cele mai mărunte par adeseori să compenseze și să schimbe înclinația cântarului spre Rai sau spre Iad. Fii atent la orice lucru, oricât de neînsemnat ar fi. El are o influență asupra veșniciei. Când Dumnezeu apare poruncind confecționarea celor două trâmbițe pentru tabără, putem vedea cu siguranță cum El le dă importanță tuturor lucrurilor.

Materialul trebuie să fie argint. Acesta este unul atent pregătit. Focurile repetate îl curăță de orice zgură. De aceea, el este simbolul purității rare: „Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate, un argint lămurit în cuptor de pământ, și curățat de

șapte ori” (Psalmul 12:6). Fiecare vas din tabăra lui Dumnezeu trebuie să fie curat: „sfințenia este po-doaba Casei Tale, Doamne, pentru tot timpul cât vor ține vremurile” (Psalmul 93:5). Slujitorii trebuie să își facă lucrarea cu strălucirea argintului. Turma trebuie să urmeze argintul neamestecat.

Haideți să ne apropiem de tabără. Vedem aici doi preoți. Fiecare suflă într-o trâmbiță de argint. De aceea, lumina cade asupra slujbei lor înaintea lui Dumnezeu. Glasul lor trebuie să răsună înaintea turmei cu claritatea trâmbiței. Ei sunt cei cărora Dumnezeu le-a încredințat mesajul Lui pentru o lume decăzută. Privilegiul lor este să vorbească despre harul răscumpărător. Ei au vești grandioase de adus oamenilor, vești care înseamnă viață pentru cei morți, sănătate pentru cei bolnavi, libertate pentru cei robi, bucurie pentru cei ce plâng, mângâiere pentru cei cu inima zdrobită, bogăție pentru săraci, vedere pentru orbi, recuperare pentru cei pierduți și putere pentru cei slabi. Ca vestitori, ei trebuie să anunțe că Dumnezeu este împăcat, căci s-a găsit un preț de răscumpărare, a fost găsit un remediu, a fost dat un Mântuitor și a fost trimis un Eliberator. Lucrarea lor este să îi cheme astfel pe oameni: iată Crucea, priviți la Mielul care moare! Fugiți în brațele Lui care

adăpostesc! Ascundeți-vă în coasta Lui rănită! Cuibăriți-vă sub aripile Lui! Îmbrăcați-vă cu gloriile neprihănirii Sale! Încredeți-vă în lucrarea Lui desăvârșită! Pledați jertfa Lui ispășitoare! Aduceți înaintea lui Dumnezeu, prin credință, moartea Lui ce risipește mânia! Primiți-L ca toată înțelepciunea, bucuria și pacea voastră! Alipiți-vă de El în viață, moarte și veșnicie! Hristos este totul, ca răspuns la toate atacurile Satanei, la toate temerile conștiinței. Acești slujitori trebuie să facă lucrarea de avertizare despre șiretlicurile criminale ale lumii, despre condamnarea groaznică a păcatului, despre focul care nu se stinge niciodată, despre chinul care depășește orice imaginație, și despre o veșnicie de întuneric și disperare.

De aceea, oare nu ar trebui ca ei să trezească turma cu sunetul trâmbiței? Trâmbițele de argint răsunau cu o notă străpungătoare. Tot așa ar trebui ca vestitorii Evangheliei să propovăduiască despre Hristos. Lăsați șoaptele timide și limba încurcată! Buzele slujitorului trebuie să se laude cu Numele Stăpânului lui. Fie ca afirmațiile lui să fie clare așa cum este soarele fără nor, ca râul curat precum cristalul, clar precum glasul trâmbiței de argint.

Observați că trâmbițele trebuiau făcute dintr-o singură bucată. Așa este și mesajul Evangheliei. El nu trebuie amestecat cu nimic. El nu este o țesătură formată din mai multe materiale. El nu vorbește parțial despre har și parțial despre fapte. El nu îi cheamă pe oameni să încheie ceea ce Domnul a început. De la primul și până la ultimul aspect, în originea, în progresul și în încheierea ei – mântuirea veștii Evangheliei este un dar fără plată. Tot meritul se găsește în Hristos. El deschide cerul. El închide Iadul. El spală, El îmbracă și El potrivește. El îi înfățișează pe copiii Lui curați și fără vină. Iertarea lor și pregătirea lor pentru cer sunt lucrarea Sa. Ei Îl urmează pentru că El îi cheamă. Ei iubesc pentru că El le câștigă inimile. Ei cuceresc, pentru că El este sabia și scutul lor. Ei perseverează, pentru că mâna Lui îi susține. Harul lor este rodul dragostei Sale. Gloria lor este plata făcută de vrednicia Lui. Astfel, Hristos este totul. Niciun alt metal nu poate păta aceste trâmbițe. Nicio erezie nu se poate amesteca peste Evanghelie, căci altfel ar contamina amvoanele.

Simbolul atrage atenția către creștin și ca un închinător, ca un pelerin, ca un războinic, ca un

fiu al bucuriei. Haideți să observăm mai îndeaproape care erau ocaziile în care sunau aceste trâmbițe.

1. Chemarea poporului la sanctuarul lui Dumnezeu. Cititorul meu, observă că este o poruncă a Evangheliei ca închinătorii să vină la curțile sfinte, ca rugăciunea și lauda comună să se înalțe către cer, în Numele Lui glorios. Cine nu grăbește să asculte? Cine nu se va alătura poporului care păzește ziua aceasta sfântă? O congregație de sfinți este o pregustare a cerului. Este cea mai sfântă scenă a pământului. Ce sfințenie inundă imaginea! Ce fericire inspiră adunarea! Dumnezeu Triunic este puternic în mijlocul lor. Duhul mijlocește odată cu ei. El stârnește în ei dorințe fierbinți după El. El face ca povara păcatului să fie conștientizată. El adâncește durerea pocăinței. El întetește focul rugăciunii de cereri. El luminează torța iubirii. Marele Preot se apropie. El ia fiecare rugăciune și o spală în sângele curățitor. El parfumează fiecare notă a laudei. După aceea, El duce jertfa plăcut mirositoare înaintea tronului. Tatăl primește totul cu plăcere. Slujirea lor este acceptată și iertarea este pecetluită. Binecuvântările zboară din cer pe pământ. Cei credincioși se întâlnesc să Îl onoreze pe

Dumnezeu. Ei Îl cinstesc și sunt cinstiți. Ei vin cu credință și pleacă în pace.

Cititorul meu, nu-ți imagina și nu spune că o astfel de imagine ar fi una superfluă. Nu încapе îndoială că Dumnezeu nu este legat de mijloace. El poate binecuvânta fără ele și poate auzi rugăciunea și din odaia încuiată. Dar El a găsit de cuviință să rânduiască închinarea publică. Poruncile Lui sunt întotdeauna un câștig. Congregația evlavioasă prosperă. Credința aude, ascultă și găsește că ascultarea este o bogăție.

2. *Trâmbițele dau porunca înaintării.* Creștinii fac parte din oștirea lui Dumnezeu care merge înainte. Biblia ne avertizează că pământul nu este casa noastră. Noi trăim viața unor străini. Noi ocupăm un cort care se mișcă. Noi ținem în mână toiagul pelerinilor. Ce lucru avem aici? Zilele noastre sunt ca un râu care curge rapid. Curentul iute aleargă înainte. De aceea, nicio inimă să nu își arunce ancora în aceste nisipuri. Nicio dorință să nu își țesească fibrele în jurul tulpinilor pământești. Corturile noastre sunt sus. Căminul nostru este departe. Fii pregătit pentru călătorie. Toți să fie gata de plecare. Moartea nu ar trebui să îl găsească pe niciun creștin neechipat de marș. Ea

este un prieten pe care ochii dornici după cer ar trebui să îl vadă de departe. Urechile ar trebui să îl asculte, așteptând să audă roțile carului ceresc. Când acesta apare, nimeni nu trebuie să tremure, nimeni nu trebuie să fie surprins și nicio lucrare nu trebuie lăsată neterminată. Trâmbițele de argint ale Evangheliei strigă constant: „Ridică-te! Înainte! Privește aici, în sus!”

3. *Trâmbițele sună momentul războiului.* Viața credinței este o luptă neîncetată. La umbra Crucii, o sabie este scoasă din teacă, sabie cu care dușmanul este alungat. Creștinul trebuie să dea dovadă de îndrăzneală și curaj. Atâta vreme cât cununa încă nu este câștigată, bătălia crâncenă trebuie să meargă înainte. Dușmanii sunt mulți, puternici, vicleni și neobosiți. Ei ne atacă la fiecare pas. Ei pândesc în fiecare colț. Ei infestază închinarea noastră publică. Ei intră și dincolo de ușile noastre încuiate. Ei se găsesc în afară, în jurul nostru și în interiorul nostru. Dacă poți, socotește legiunile groaznice care compun oștirile Iadului, și vei putea ști că toate se năpustesc asupra sufletului. Cercetează lumea cu capcanele ei, cu seducțiile ei nebune, cu șiretlicurile ei amăgitoare, cu chemările ei de sireună, cu zâmbetele ei, cu batjocurile ei pline

de venin și cu avertismentele ei înfricoșătoare. Fiecare dintre acestea atacă și revine asaltând sufletul chiar și după ce este alungată. Privește la inimă și vei vedea toată țesătura de poftă și patimi care răcnesc. Cât de adesea te trădează! Cât de adesea te amăgește! Trâmbița Evangheliei sună constant: „Bătălia este aproape. Ridică-te pe picioarele tale! Rezistă!”

Dar când Evanghelia te cheamă, ea îți promite victoria sigură. Ea îți aduce o armură creată de Dumnezeu. Când este folosită cum se cuvine, ea nu poate fi zdrobită. Ea ne îndreaptă privirile către o Căpetenie de partea căreia nicio bătălie nu poate fi pierdută, și sub al cărei steag niciun războinic nu va fi ucis vreodată.

Tu, cel credincios, ascultă acest îndemn și mergi înainte cu nădejde. Înfruntă-i pe toți dușmanii tăi! Strânge sabia cu bărbăție! Folosește-ți scutul cu îndemănare! Ridică-ți capul curajos în coiful mântuirii. Proclamă îndrăzneț Numele Liderului tău mareț. Lupta se va încheia în curând. Cântecele biruinței se va găsi pe buzele tale în scurt timp.

4. *Trâmbițele mai au o folosință.* În decursul marilor sărbători, trâmbițele îi învesesc pe închinătorii ce se strâng în jurul jertfelor ce sângerează.

În timp ce altarul este plin de sânge și mulțimile fericite privesc asupra lui, cerurile răsună de aceste melodii pline de bucurie. Așa este împlinită porunca: „Cântați-I cu veselie lui Dumnezeu, care este tăria noastră! Înălțați-I strigăte de bucurie Dumnezeului lui Iacov!” (Psalmul 81:1).

Tot astfel, Evanghelia te învață să te bucuri din inimă, abundând în laude melodioase atunci când, cu credință, contempli și pledezi în închinare moartea meritorie a lui Hristos.

Suflete, ascultă, amintește-ți de Calvar și cântă, strigă, toarnă-ți muzica desfătării. Tot ce este în tine să cânte ca un cor în adorare. Privește la Cruce, și cântecele tale să mărturisească cât de fierbinte iubești, cât de fericite lauzi, cât de neîndoielnic crezi în acea moarte care este viața ta, în acel sânge care este răscumpărarea ta, în acele răni ce sunt adăpostul tău, în acel Isus ce este mântuirea ta completă, în acel Hristos ce este totul pentru tine.

Cititorul meu, trâmbița Evangheliei poate fi auzită acum și de tine, dar ea este și preludiul unei alte melodii. Mai este puțin timp, și „însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos” (1 Tesaloniceni

4:16). Acea notă va deschide orice mormânt și va trezi țărâna adormită, strângând omenirea înaintea marelui scaun de domnie, spre judecată. O vei auzi de îndată, căci orice ureche o va auzi. Ea va deschide ziua încoronării sfinților și va fi anunțul condamnării celor pierduți. Ești pregătit? Ești gata, unit cu Hristos? Dacă iei acum aminte la chemarea trâmbiței Evangheliei care ți-L arată pe Hristos, vei auzi trâmbița zilei de pe urmă chemându-te la slavă.

Momentul cel mai fericit al credinței este când ea înaintează în Duhul, pătrunzând în această scenă care vine iute: „nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Corinteni 15:51-55). Ia aminte, suflete! Ia aminte! Această trâmbiță va suna în curând. Bindecuvântează-L pe Isus, și nu te teme!

6

INVITAȚIA

„Moise i-a zis lui Hobab, fiul lui Reuel, Madianitul, socrul lui Moise: ‚Noi plecăm spre locul despre care Domnul a zis: ‚Eu vi-l voi da’. Vino cu noi, și îți vom face bine, căci Domnul a făgăduit că îi va face bine lui Israel” (Numeri 10:29).

Călătoria Israelului în jurul muntelui s-a încheiat. Stâlpul este aproape să-și fluture mâna de rămas bun. Trâmbițele de argint sunt pregătite să sune. Semințiile fericite sunt gata de marș. În curând, toți vor face înaintarea către țara promisă.

Priveliștea atrage puternic inima creștinului. Cine poate să o cerceteze și să nu exclame: „Ferice de cei care urmează un Dumnezeu care merge înaintea lor! Tată, călăuzește-mă, conducă-mă, păzește-mă până la sfârșit!”?

În acest moment, ochii lui Moise se întorc înlăcrimați către ruda lui, Hobab. Pentru o vreme, acesta fusese un tovarăș al acestor seminții. Astfel,

el aflase că ei fuseseră în grija specială a lui Dumnezeu. Dovezile puternice ale Dumnezeirii prezente îi erau cunoscute. Dar numai dovezile exterioare nu aduc harul în inimă. El nu este hotărât. Dorințele lui sunt fluctuante. El ezită. El aruncă o privire dornică spre atracțiile unei case timpurii. Legăturile anterioare încă îl strâng. Scenele bine-cunoscute îl atrag înapoi. Asemenea nevestei lui Lot, privirea lui se îndreaptă înapoi. În timp ce Israelul își încinge hainele de pelerin, el face cale întoarsă.

Moise știa bine că întoarcerea însemna pierzarea sufletului. Nu rezultă niciun câștig din a fugi de Dumnezeu. Nu există niciun folos pe căile interzise. Când omul Îl părăsește pe Dumnezeu, el părăsește și fericirea. Fără roua harului, tot pământul este o pustietate stearpă. Dacă Dumnezeu nu zâmbește, totul este gol.

Moise experimentase deja alegerea mai bună. El batjocorise luxul imperial. El călcase în picioare toate comorile Egiptului. El îmbrățișase suferința alături de poporul lui Dumnezeu. Astfel, el a găsit favoarea lui Dumnezeu și a văzut că ea este bogăția bogățiilor și bucuria bucuriilor.

Cititorul meu, dacă Îl ai pe Dumnezeu de partea ta, ai totul! A-L schimba pe lucrurile inferioare

înseamnă să îmbrățișezi o umbră, să te hrănești cu coji, să te alipești de o lumânare pieritoare, să te sprijini pe o trestie frântă. Nu există o sărăcie mai mare ca soarta celui lumesc. Ce valoare are o coroană pusă pe un cap spurcat? Ce preț are un toiag de cârmuire într-o mână lipsită de har? Ce folos are tot aurul pentru un suflet sărac? Ce folos i-au adus lui Lot câmpiile Sodomei? Cine a avut inima mai fericită – Lazăr sau bogatul?

Moise îl privește pe Hobab cum cântărește invitația, se milostivește de el și vrea cu sinceritate să îl convingă să facă o alegere mai înțeleaptă. De aceea, el îl invită cu blândețe: „Noi plecăm spre țara promisă. Vino cu noi, și îți vom face bine, căci Domnul a făgăduit că îi va face bine lui Israel!”

El arată că Israelul era un popor în mișcare, și că odihna lor era încă departe, dar că înaintau cu încredere. Evreii nu urmau o călăuză amăgitoare. Ei aveau o casă ilustrată în culori strălucitoare. Ea licăre în razele făgăduinței cerești. Ceea ce le-o face sigură sunt dragostea, cuvântul și puterea lui Dumnezeu.

Apoi Moise face invitația presantă: „Vino cu noi”. Nu te întoarce! Nu te duce într-o țară păgână! Nu te alătura oamenilor a căror casă este întuneric,

a căror umblare duce la pierzare și al căror sfârșit este chinul. Nu, ci alipește-te de noi! Astfel, vei avea parte numai de bine. Noi nu mergem orbește. Glasul lui Dumnezeu merge înainte și El toarnă binecuvântări în jurul nostru. Bunătatea și îndurarea din curțile Lui umblă alături de noi. El locuiește în noi. Noi locuim în El. Vino, deci, vino cu noi!

Iată cum l-a chemat și l-a invitat Moise.

1. Invitația lui ne vorbește despre starea fericită a credinței. Ea este o oglindă ce reflectă trăsăturile încrederii calme. Credința statornică are ochi de vultur. Ea străpunge toată ceața pământului. Ea privește hotărât spre lumina celui mai înalt vârf al Sionului. Ea este mulțumită să trăiască viața de străin pe pământ. Ea nu se așază în acest cuib spinos. Ea nu stă pe malurile râurilor otrăvite. Această atmosferă ar fi prea tristă. Ea privește în sus. Dorințele ei adevărate sunt concentrate pe o scenă mai curată. De aceea, ea înaintează în fiecare zi și, la lăsarea serii, știe că a făcut un pas în sus. Noi călătorim către țara promisă.

Care este acest loc? Credința privește, privește constant cu o desfătare tot mai mare, dar nu o poate descrie complet.

Ea este locul odihnei. Fericiții ei locuitori nu merg mai departe. Nu este nevoie de niciun pas mai departe. Niciun vârf mai înalt nu va fi escaladat. Pelerinul își pune jos toiagul și se așază în desfătare netulburată. Rănilile războinicului sunt vindecate. Conflictul și luptele lui încetează. Turnul de veghere este schimbat pe repausul sigur. Sabia și-a găsit teaca. Scutul nu mai obosește brațul. Niciun dușman nu poate intra pe teritoriul biruinței. Cititorul meu, nu tânjești după această țară?

Ea este locul purității. Păcatul este ticăloșia pământului. Sfinții gem pentru că se poticnesc adesea. Lupta lor constantă și căderile frecvente îi tulbură. Carnea este slabă. Ispitele atacă feroce și cu multă viclenie. Hainele se pătează. Totuși, păcatul nu mai poate intra în acest loc. Ispititorul nu are acces. Niciun pas nu mai poate fi necurat. Niciun gând nu mai poate rătăci. Cerul nu îl poate primi pe omul născut din nou decât dacă este un râu de puritate dumnezeiască. Cititorul meu, nu tânjești după această țară?

Ea este bucurie. Acolo unde lipsește păcatul, pacea trebuie să domnească. Acolo unde Dumnezeu este prezent, fericirea curge. Cerul este un ocean nemărginit, în care fiecare val este desfătare

sfântă, desăvârșită. El este un ținut care se lărgește mereu, și în care fiecare scenă are o frumusețe fermecătoare. El este țara cerurilor veșnic luminoase, în care fiecare stea este o plăcere care strălucește tot mai mult. Așa și trebuie să fie, căci dragostea este acel unic puls din fiecare inimă, lauda este glasul nesfârșit de pe fiecare buză care cântă aleluia într-un ecou neîncetat. Cei binecuvântați nu pot înceta să cânte, pentru că priveliști proaspete ale stării lor de trei ori binecuvântate răsar continuu înaintea lor. Așa trebuie să fie, căci ei privesc gloriile Domnului lor, nu într-un fel încetșosat, de la distanță, nici prin intermediul credinței, care este fluctuantă, ci de aproape, un aproape care nu se îndepărtează niciodată, care este clar și devine tot mai clar. Ce bucurie fermecătoare să citim zilnic glorii noi pe fața lui Hristos, să ne afundăm zilnic în minunățiile adânci ale dragostei lui Dumnezeu. Cititorul meu, nu tânjești să fii acolo?

Credința ține în mâinile ei dreptul de moștenire al casei cerești. Cuvântul a fost dat: „Eu vi-l voi da”. Ea este un dar, un dar vrednic de Dumnezeu, care dăruiește, un dar vrednic de sângele care l-a procurat, un dar vrednic de Duhul care l-a aplicat. Niciun merit omenesc nu plătește prețul. Nicio putere omenească nu poate urca pașii. Nicio

mână de om nu poate deschide poarta. Unii trag nădejde să primească Raiul ca și cum l-ar merita, dar nimeni nu intră acolo cu mândrie. Toți se vor pleca înaintea tronului, cântând slavă harului fără plată: mântuirea este a Mielului. Hristos este totul.

Chiar dacă o primim prin credință, această țară este sigură. „Eu vi-l voi da”. Cine face această făgăduință minunată? Domnul cel atotputernic, înaintea căruia toți oamenii și toate oștirile Iadului nu sunt nimic. Chiar dacă toți vrăjmașii s-ar strânge în milioane de zeci de milioane, chiar dacă toată puterea lor ar crește de mii de ori, brațul Lui îi poate azvârli în țărână, suflarea Lui îi poate alunga cum alungă uraganul un fulg. Domnul, al cărui cuvânt este adevărul, ale cărui hotărâri sunt neschimbătoare, ale cărui planuri rămân veșnic în picioare, Domnul este Cel ce spune: „Eu vi-l voi da”. Credința aude și știe că toate valurile și toate vânturile participă la împlinirea acestei hotărâri. „Noi plecăm spre locul despre care Domnul a zis: „Eu vi-l voi da’. Vino cu noi”.

Iată starea fericită a credinței. Cititorul meu, ai această credință?

2. Această invitație arată caracterul agresiv al credinței. „Vino cu noi”. Fiecare plantă semănată în

Cer se va strădui să crească. Harul autentic are un singur semn sigur: el tânjește și trudește să vorbească despre bogăția lui. O privire mântuitoare la Hristos ucide eul, dezlipește mâna de gheață, deschide larg mâinile și tânjește să înmulțească desfătărilor. Când inima arde, viața manifestă trudă. Unde este focul care nu degajă nicio căldură? Unde ați văzut un soare care nu aruncă raze în jurul lui? Astfel, istoria credinței este o carte de planuri și trudă pentru Hristos.

Ea privește în jurul ei. Mai întâi îi invită pe acești Hobabi din cercul familiei, dar nu se oprește acolo. Ea are o priveliște mult mai largă. Ea cercează locuințele din vecinătate. Apoi urcă în ținuturile mai înalte și zboară de jur împrejurul țării natale. Ea urcă mai sus și, în privirea telescopică a dragostei ei, cuprinde lumea cu mulțimea ei vastă de țări, de oameni, de seminții și de limbi. Dar care este dorința ei adâncă în tot acest timp? O, dacă ar fi și aceste suflete moștenitoare ale vieții cerești! Starea lor firească le condamnă neîndoielnic la mânie. Pașii lor neîmpiedicați îi poartă negreșit către Iad. Inimile lor neschimbate îi așază laolaltă cu cei pierduți. Dar Isus a murit, și în acea moarte există răscumpărare. Isus trăiește și, câtă

vreme El este viu, cine poate cădea pradă disperării? Dacă ar putea acești oameni să audă despre El, dacă îndurărilor dulci ale Duhului i-ar ajuta, dacă i-ar duce credința la Cruce, atunci mormintele sufletelor s-ar deschide, pierzarea veșnică ar fugi ca noaptea înaintea răsăritului zilei, Iadul ar fi furat și îngerii ar striga de bucurie.

În timp ce credința manifestă astfel de dorințe, ea se întreabă: „Cum se va face aceasta?” Răspunsul vine de îndată. Dumnezeu spune ce instrument trebuie folosit. Mijlocul este propovăduirea clară a adevărului Evangheliei. Iar această propovăduire vine de pe buzele predicatorilor. De aceea, ei trebuie trimiși. Bărbații lui Dumnezeu trebuie să stea între vii și morți cu Hristos pe buze lor și cu Biblia în mâini. Ei trebuie să înalțe făclia Evangheliei în mijlocul nopții unei lumi pierdute. Bucurându-se în mântuirea lor, ei trebuie să îi îndemne cu insistență pe oameni: „Noi plecăm spre locul despre care Domnul a zis: ‚Eu vi-l voi da’. Vino cu noi, și îți vom face bine”.

Apoi credința va grăbi să le dea aripi strașnice acestor mijloace rânduite. Acest zel sfânt devine părintele misiunii față de păgânii de acasă și de departe. Astfel s-a născut cea prețioasă frățietate a

credincioșilor, care trimite vestea mântuirii până la capătul lumii. O, dar cât de firave sunt eforturile lor în fața nevoii uriașe a lumii! Cât de slabe sunt vinele lor! Cât de sărace sunt coșnițele lor! Cât de puțini sunt lucrătorii!

Cititorul meu, ești chemat de Hristos? Ești un călător către țara promisă? Atunci arată acest lucru prin susținerea acestor lucrători dedicați, cu lepădare de sine. Ajută-i, căci au nevoie de ajutor. Ajută-i, căci vremea s-a scurtat. Ajută-i, căci Domnul îți cere asta. Ajută-i, căci în ziua lui Hristos vei dovedi că ai ascultat de porunca Lui și că n-ai avut o credință stearpă.

Dar poate că se întâmplă ca aceste rânduri să fie citite de unii precum Hobab, oameni care nu merg spre bucuriile Sionului. Omule, oprește-te și reflectă! Aceste rânduri te prind de mână și, asemenea invitației calde a lui Moise, te privesc în față cu blândețe și bat implorând la ușa inimii tale. Ele te întreabă cu un zel iubitor: Încotro duc urmele pașilor tăi? Ele te imploră să te întorci și să te alături părtășiei cerești a pelerinilor către Cer. „Vino cu noi!”

Calea ta prezentă duce la pierzare; ea este plină de spini, măcăcini, locuri aspre, capcane și

dezamăgiri, toate ducând rapid către Iad. Înaintea noastră se află pacea și o veșnicie de lumină. Întoarce-te și „vino cu noi!” Lumea, păcatul și Satana străpung cu răni de moarte, dar noi „îți vom face bine”. Privește-L pe Mântuitorul pe care noi Îl iubim, ne încredem în El și Îl slujim! Ai putea să Îi întorci spatele? O, observă harul Lui blând, zelul Lui pentru suflete, suferințele Lui în locul păcătosului și agonia Lui care șterge vinovăția. Ai putea să Îl respingi? Gândește-te la răbdarea Lui, la chemările Lui frecvente, la promisiunile Lui prețioase, la brațele Lui larg deschise. Gândește-te la zâmbetul Lui fermecător, la mângâierea prezenței Sale, la desfătărilor calme ale părtășiei cu El și la gloriile complete ale Împărăției Sale care vine. Gândește-te la Mielul care moare, la Domnul înviat, la Împăratul care domnește și care este triumfător. „Vino cu noi!” Isus a vorbit de bine în ce privește Israelul. Fie ca Duhul puternic să stârnească în tine răspunsul rapid: „Harul m-a cucerit și vin!” Fie ca ezitarea să își acopere fața cu rușine! Fie ca decizia înțeleaptă să te facă pe veci al lui Hristos!

7

RUGĂCIUNEA

„Când pornea chivotul, Moise zicea: ‚Scoală-Te, Doamne, ca să se împrăștie vrăjmașii Tăi, și să fugă dinaintea Feței Tale cei ce Te urăsc!’ Iar când îl așezau, zicea: ‚Întoarce-Te, Doamne, la zecile de mii ale miilor lui Israel!’” (Numeri 10:35-36).

Când chivotul pornește, se aude un glas care se roagă. Când semințiile se opresc și corturile se întind, rugăciunea răsună din nou. Rugăciunea consacră plecarea și sosirea, ea deschide ușa către drum și țintuiește locul de odihnă. Ea este pasul dintâi și lacătul care încuie tabăra. Ea sfințește capetele așa încât lanțul întreg să fie curat.

Suflete, privește adesea la această scenă aducătoare de învățătură. Moise începe și sfârșește cu mâinile, ochii și inima ridicate spre cer. Prima și ultima lui privire se îndreaptă în sus. El cere o binecuvântare asupra călătoriei înainte de

a se ridica. El cere binecuvântarea odihnei înainte de a se odihni.

Aceasta este înțelepciunea adevărată și harul real. Ferice de acea viață care este un râu de rugăciune! Rugăciunea este toiagul pelerinului, sabia războinicului, perna celui obosit, refugiul celui tulburat, strigătul care dovedește că omul este născut din nou. Ea este aripa pe care sufletul se înalță în zbor. Ea este limba care cere și mâna care primește lucruri mari. Ea are acces liber la scaunul îndurării, de unde capătă multe bunătăți.

Tu, cel credincios, fiecare zi este o nouă călătorie pentru tine. Fiecare circumstanță este un pas înainte. Fiecare dimineață te cheamă la un nou marș. Fiecare noapte este ca întinderea unui cort spre odihnă. Fiecare lucrare încheiată este o altă pauză în călătoria ta. De aceea, înaintarea ta să fie ca un râu de rugăciune. Nimeni nu s-a rugat vreodată îndeajuns. Mulți își vaită sărăcia sufletului în viață și în moarte. Cauza acesteia este rugăciunea săracă. Multe lucruri sunt săvârșite greșit, altele sunt lăsate nefăcute, pentru că rugăciunea nu este rostită. Ce cântar poate socoti câștigul rugăciunii? Ce gânduri pot calcula pierderea ce survine în urma ceasurilor înșiruite lipsite de rugăciune?

„Scoală-Te, Doamne!” „Întoarce-Te, Doamne!” Așa este rugăciunea la plecare și rugăciunea la oprire. Există un sens important în cererile acestea. Ele sunt ca niște săgeți îndreptate înțelept către o țintă. Ele respiră un plan clar. Ele nu sunt slabe pentru că nu sunt vagi în sensul lor. Unele rugăciuni sunt atât de formale, încât nu vezi nicio tră-sătură clară a lor. Există multe cuvinte, dar niciun gând clar. Prin contrast, adevăratul har deosebește întotdeauna nevoia. De aceea, el caută odihna. El cere totul cu o intenție bine conștientizată.

Haideți să cernem acum substanța acestor rugăciuni.

1. *Rugăciunea la plecare.* „Scoală-Te, Doamne, ca să se împrăștie vrăjmașii Tăi, și să fugă dinaintea Feței Tale cei ce Te urăsc!” Aici se găsește mărturisirea care spune că drumul Israelului este înțesat de vrăjmași. Așa este acest drum și acum, și așa va rămâne. Armatele împotrivoare se aruncă înaintea noastră. Fiecare pas trebuie făcut prin ținuturi ostile. Nu putem ajunge la odihnă decât după ce ducem multe bătălii. Canaanii, amoriții și mulțimea seminței Satanei încă trăiesc. Ei nu lasă nicio strategie neîncercată și nicio armă nefolosită. Nu există nicio clipă când sabia și scutul să nu fie folosite.

Apoi Moise simte că puterea lui nu este nimic, că sfaturile lui sunt zadarnice și că brațul său este lipsit de putere. Dacă nu ar fi susținut, ar cădea imediat. Dacă nu ar fi ajutat, ar trebui să o ia înapoi. Nădejdea lui, încrederea lui, tăria lui, armura lui, succesul său, triumful lui – toate vin de la Dumnezeu. De aceea, el aleargă la Dumnezeu. „Scoală-Te, Doamne!” Tot așa și acum, dacă dreapta lui Dumnezeu nu ar fi ajutorul nostru, valul vrăjmașilor ne-ar zdrobi. Dar Dumnezeu este convins de insistența credinței. „Scoală-Te, Doamne!” – iată strigătul care pune tot cerul în ajutorul nostru. El așază victoria sigură pe aripa Lui.

Observați aici felul în care rugăciunea credinței tânjește după gloria lui Dumnezeu. „Ca să se împrăștie vrăjmașii Tăi”. Acești vrăjmași Îl urăsc pe Dumnezeu. Ei vor să împiedice înaintarea adevărului Său. Ei doresc să stingă lumina Cuvântului Lui. Dacă ar putea, ei ar zdrobi domnia Lui neprihănită. Oare poate credința să stea liniștită și să Îl vadă astfel dezonorat? Nicidecum! Ea agonizează de dorința ca El să răzbune cauza Sa sfântă, să înalțe onoarea Sa și să adauge trofee la Numele Lui. „Scoală-Te, Doamne, ca să se împrăștie vrăjmașii Tăi, și să fugă dinaintea Feței Tale cei ce Te urăsc”.

Tu, cel credincios, imită acest model. Fii zelos pentru Împărăția lui Dumnezeu. Fiecare gând al tău să se concentreze asupra Lui. Străduiește-te să Îl vezi crescând înaintea ta. Fie ca El să ajungă prea-mărit, înălțat, glorificat, așa încât eul să stea smerit!

Conștientizează-ți unirea cu Domnul. Viața Lui este viața ta. Moartea Lui este moartea ta. Învierea Lui este învierea ta. În El ai murit și ai înviat, și stai acum la dreapta lui Dumnezeu. Tot astfel, cauza Lui și vrăjmașii Săi sunt și ai tăi, iar ai tăi sunt și ai Lui. Astfel, când ispitele te încearcă greu, poți apela la El spunându-I: „Acestea sunt și conflictele Tale – „Scoală-Te, Doamne!” Armele vrăjmașilor caută să te rănească – „Scoală-Te, Doamne, ca să se împrăstie vrăjmașii Tăi, și să fugă dinaintea Feței Tale cei ce Te urăsc!”

2. *Rugăciunea la oprire.* „Întoarce-Te, Doamne, la zecile de mii ale miilor lui Israel!” Înaintarea ar fi fost pierzătoare dacă Domnul n-ar fi făcut primul pas. Odihna n-ar fi odihnă, dacă Domnul nu S-ar întoarce. De aceea, rugăciunea L-a chemat să meargă înainte, și rugăciunea Îl cheamă să rămână în preajmă, înconjurând corturile odihnei cu protecția Lui. Mulțimea era vastă. Totuși, ce valoare au numerele în lipsa lui Dumnezeu? Prezența Lui

este puterea, pacea, bucuria, slava, tăria, fortăreața, scutul și odihna lor. Ei cunosc acest lucru și strigă: „Întoarce-te, Doamne!”

Cititorul meu, ce ar fi casa și inima ta dacă Dumnezeu ar fi absent? Doar acea familie în care Dumnezeu este prezent constant ajunge să fie binecuvântată. Acolo unde El domnește, masa este un ospăț dulce. Când El este văzut în fiecare privire zâmbitoare, familia strălucește de desfătări curate. Casa este ocrotită când aripile Lui se deschid înconjurând-o.

Dar vrea oare Dumnezeu să locuiască împreună cu oamenii? Cuvântul Lui alungă orice îndoială. Făgăduințele se strâng ciorchine: „Apropiativă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi” (Iacov 4:8). Oare te întrebi: „Dar cum poate un om atât de ticălos, atât de stricat, atât de vrednic de ură ca urmare a nelegiurii, atât de pătat de murdăria păcatului, să se apropie de cineva atât de sfânt și de înălțat?” O cale este deschisă imediat. Hristos este calea. Aleargă în brațele Lui, și vei ajunge la Dumnezeu. În Hristos, distanța care ne separă este înghițită și unirea cu Dumnezeu este cimentată.

Ascultă mai apoi asigurarea dulce pe care Hristos o oferă: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi

cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el” (Ioan 14:23). De aceea, dă-I inima lui Hristos! Umblă constant pe calea poruncilor Lui! Astfel, vei fi templul prezenței Sale. El va veni și va aduce cu Sine toate gloriile Dumnezeirii care locuiește în om. Ia aminte și la acest cuvânt minunat: „Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit” (Isaia 57:15). Apoi cere-I Duhului Sfânt să te conducă prin valea smereniei. Dumnezeu se va întâlni acolo cu tine și va face din inima ta casa Lui. Astfel vei putea fi umplut de toată plinătatea Dumnezeului tău, sufletul tău va putea fi un Cer prezent, privirile tale se vor putea odihni constant asupra zâmbetului Lui, iar urechile tale pot auzi neîncetat șoaptele dragostei Lui. La încheierea fiecărui ceas, a fiecărei îndatoriri, al fiecărui conflict, roagă-te cu credință statornică: „Întoarce-Te, Doamne”, și poți fi sigur că Dumnezeu va veni.

Apoi ni se spune că aceste rugăciuni au o viață lungă. Ele sunt un model de rugăciune până la sfârșitul istoriei. Nimeni să nu își închipuie că, după ce chivotul a traversat Iordanul, aceste rugăciuni ar fi ajuns lepădate. Nu, ci mai degrabă ele

curg ca un râu continuu. Ele înfloresc ca un pom mereu verde. David ne oferă dovada. Când veacurile au trecut, el a adus chivotul cu multă bucurie pe dealul Sionului. Unde ar fi putut inima lui să aducă lauda potrivită? Cuvintele sale ne oferă răspunsul: „Dumnezeu Se scoală, vrăjmașii Lui se risipesc, și potrivnicii Lui fug dinaintea Feței Lui” (Psalmul 68:1). Suflète, folosește mereu această rugăciune, căci ea este potrivită pentru orice moment!

Dar cuvintele rostite de David deschid o perspectivă cu atât mai glorioasă. Când cântă astfel înaintea chivotului, el are privirea îndreptată înainte către Hristos. El vede prin credință cum Domnul răscumpărării vine în carul ispășirii. El Îl laudă ca pe Cuceritorul puternic ce vine în triumf. Dacă nu ar fi așa, de ce să adauge David cuvintele: „Te-ai suit pe înălțime, ai luat prinși de război, ai luat în dar oameni; cei răzvrățiți vor locui și ei lângă Domnul Dumnezeu” (Psalmul 68:18)? Ai învins glorios, Căpetenia mântuirii. Ce s-a ales de toți vrăjmașii Tăi? Toți au fugit. Toți s-au risipit ca praful înaintea vântului.

Astfel, rugăciunea la plecare și rugăciunea la sosire, rostite înaintea chivotului, ne conduc direct către Isus, Domnul nostru cuceritor și

Domnul nostru care vine. Credința strânge mâna și cântă cu glas tare: „El este Domnul meu”. Da. Chivotul care pleacă este simbolul lui Isus ce înaintează pentru a-i zdrobi pe vrăjmașii Lui. Este o bucurie deosebită să vedem marșul victorios al Domnului. Cât de puternic a înaintat El! Puterea lui Dumnezeu se află în brațul Său. Sabia Lui este Dumnezeirea. Săgețile Lui sunt ascuțite cu toată puterea lui Iehova: „Pe haină și pe coapsă avea scris Numele acesta: Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (Apocalipsa 19:16). Da, vrăjmașii Lui s-au străduit din răspuțeri.

Salvarea sufletelor din prinsoarea Satanei nu a fost o lucrare ușoară, nici zdrobirea temniței întunericului. Vrăjmașul s-a năpustit, s-a îmbrăcat în cea mai dură armură, a fost sălbatic în răcnetul lui cel mai strașnic și viclean în folosirea celor mai mortale instrumente. El a atacat cu fiecare ispită ca și cum ar fi folosit o artilerie îngrozitoare. Cu toate acestea, Chivotul adevărat nu s-a clătinat niciodată. Adversarul a lins țărâna. Patimile rele au lovit neputincioase în armura Mântuitorului. Regii s-au ridicat, stăpânitorii s-au sfătuit, toate comploturile au fost puse la cale, chiar moartea a fost plănuită și executată, dar Chivotul a mers înainte. Crucea a ajutat, dar nu a putut răni. Mormântul

nu L-a putut ține. Moartea nu a putut să-L zdrobească. Porțile Raiului s-au deschis. Cuceritorul puternic a apărut. Ca în Canaan, când chivotul a urcat dealul Sionului în mijlocul strigătelor triumfătoare, Isus urcă în înălțimi. Cerul cerurilor Îl primește. Tatăl Își deschide brațele primitoare pentru Mântuitorul ce a cucerit totul. Oștirile de îngeri Îl adoră pe Dumnezeu-Om cel glorios. Rugăciunea la plecare a fost împlinită: „Scoală-Te, Doamne, ca să se împrăștie vrăjmașii Tăi, și să fugă dinaintea Feței Tale cei ce Te urăsc”. De pe tronul slavei, El îi înveselește pe ucenicii Lui în marșul lor prin pustia lumii. Truda lor, conflictele lor și temerile lor sunt multe. Ei par deseori asemenea unui biet vierme care se târăște sub picioarele vrăjmașilor, care îl zdrobesc. Totuși, ei supraviețuiesc, înaintează și își înalță capetele. La fel cum chivotul din vechime asigura victoria, tot așa Isus este biruința lor prezentă. Da, fiecare copil al credinței își va așeza piciorul cuceritor pe grumazul vrăjmașilor. Ascultați acest lucru voi, cei răzvrățiți și împotriviți, și tremurați! Unde sunt popoarele care s-au împotrivit Israelului? Unde sunt faraonii, regii răzvrățiți, Irozii, marii preoți și toți cei pe care Pilat îi illustrează? Nu fiți părtași ticăloșiei lor, ca să nu fiți părtași sfârșitului lor. Citiți

pierzarea voastră apropiată în acest cuvânt: „Scoală-Te, Doamne, ca să se împrăștie vrăjmașii Tăi, și să fugă dinaintea Feței Tale cei ce Te urăsc”.

Și la fel cum rugăciunea de plecare n-a eșuat niciodată, nici rugăciunea la oprire nu va da greș vreodată, ci va fi plină de viață. „Întoarce-Te, Doamne!” Isus este gata să zboare înapoi. Multele mii ale Israelului așteaptă, dar așteptarea lor nu este zadarnică: „Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi” (Evrei 10:37). O, ce zi fericită va fi aceea și ce privesc triumfătoare! Ce desfătare, ce strigăte, ce glorie! Domnul mântuirii se întoarce. Primiți-L, primiți-L!

Cititorul meu, care va fi starea ta în acea dimineață strălucitoare? Vor putea striga buzele tale: „Acesta este Domnul pe care L-am așteptat?” Care este răspunsul inimii tale? Strigă ea încă de pe acum cu dorință fierbinte: „Vino, Doamne Isuse, vino repede”? „Întoarce-Te, Doamne, la zecile de mii ale miilor lui Israel”.

Acesta este evenimentul grandios după care suspină întreg pământul. Crezi că va întârzia mult? Scriptura a spus deja: „venirea Domnului este aproape... iată că Judecătorul este chiar la ușă” (Iacov 5:8-9). Tu, cel credincios, fii înțelept.

Veghează din turnul tău. Oare nu vezi razele venirii Lui cum se arată la orizont? Deschide-ți urechea și ascultă. Oare nu se aud roțile carului prin evenimentele uimitoare din lume?

8

STRUGURII DIN EȘCOL

„Au ajuns până la valea Eșcol; acolo au tăiat o ramură de viță cu un strugur, și l-au dus câte doi cu ajutorul unei prăjini, au luat și rodii și smochine” (Numeri 13:23).

Ajungem, iată, la valea Eșcol, după un drum în umilință. Putem vedea pașii întunecați înainte de a atinge strugurii atractivi. Istoria ne arată cât de ticălos este omul și cât de bun este Dumnezeu nostru! Ea dovedește înclinația noastră de a păcătui. Apoi ne prezintă o emblemă a fericirii cerești.

După ce a părăsit muntele Sinai, marșul poporului Israel continuă prosper, fără piedici, fără tulburările vrăjmașilor, fără dificultăți. Pustieta-tea își slăbește mâna cu fiecare zi ce trece, iar țara mult dorită este tot mai aproape. Acum se văd

chiar granițele. Mai sunt câțiva pași, și mulțimea pelerinilor se va putea odihni în Canaan.

Cu siguranță că, de acum, curajul va îmbrăca fiecare nerv, iar bucuria va bate tare în fiecare inimă, așa încât se vor înfige steagurile cuceritoare, însoțite de laudele triumfului. Dar oare așa stau lucrurile? Vai, poporul se oprește și ezită. Legământul vechi al lui Iehova pălește înaintea ochilor lor. Susținerea făgăduită, ajutorul zilei, favoarea experimentată – toate acestea sunt date uitării ca un vis. Gânduri nevrednice se furișează în interior, sugerând că popoarele ar fi prea puternice pentru ei, că toate cetățile acestora sunt întărite și că porțile lor de fier ar putea să se dovedească prea strașnice pentru a fi atacate.

Astfel, ei cad pradă necredinței și propun cu mult cutremur să cerceteze țara prin spioni. Ei se sfătuiesc în slăbiciunea lor și folosindu-și mințile carnale. Ei vor să meargă prin vedere, nu prin credință. Ei întorc spatele jurământului făcut lui Avraam, făgăduinței repetate față de părinții lor și imaginii bogate a câmpiilor luxuriante pictate adeseori prin mâna bună a lui Dumnezeu.

Iată care sunt lucrările necredinței ticăloase. Acel monstru întunecat nu este mort. El

încă trăiește. El pândește în cotloanele fiecărei inimi. El veghează constant ca să vadă cum ar putea să se înfățișeze mascat înaintea oricărui ochi, să-și aducă otrava așezând-o pe fiecare buză. El este șiret în șoaptele lui, insinuând că promisiunile repetate ale lui Dumnezeu ar putea să eșueze, că acela care merge prin credință ar umbla după o umbră zadarnică și că, în final, ar ajunge să fie amăgit și distrus. Cititorul meu, păzește-te și privește în interiorul tău! Dacă observi cea mai neînsemnată urmă a acestui șarpe amăgitor, nu-l scuti, ci urmărește-l și ucide-l pe altarul adevărului revelat. Calea solidă pentru pașii tăi să fie mereu aceasta: „Este scris”. Apoi înaintează curajos. Strânge bine promisiunile lui Dumnezeu și înaintează îndrăzneț către moștenirea care ți-a fost făgăduită. Nu lăsa ca vreun lucru să te ispitească să testezi îndemnurile cerului în tribunalul sentimentelor omenești. Acela care testează asigurările divine pe cântarul ochiului muritor este nebunul nebunilor.

Dar această abordare timidă înșeală tabăra Israelului. Spionii sunt aleși și trimiși să cercezeze dacă Dumnezeul lor spune adevărul. Ei trec din loc în loc, văd munții și văile, apoi, în înaintarea lor, ajung la pârâul Eșcol. Aici, privirile lor

admiratoare întâlnesc roade inegalabile în mărimă, frumusețe și gust. Ei smulg un ciorchine al viței. Comoara are nevoie de doi oameni ca să poată fi purtată. Ei o așază așa încât s-o ducă pe un toiag. În felul acesta, ei se întorc în tabără încărcăți cu un trofeu al bogăției țării.

Să-i lăsăm puțin deoparte pe acești spioni. Să lăsăm cortina să cadă asupra cercetării lor triste și a păcatului lor. Păcatul lor este că aduc înapoi un raport fals și, chiar dacă arată roadele, ei insistă în mare măsură pe cetățile zidite, pe umbrele uriașilor și pe alte lucruri înspăimântătoare. Dar să lăsăm pentru o vreme acest comportament. Este mult mai aducător de pace să contemplăm la acel ciorchine pe care ei îl poartă pe umeri, acea pecete a câmpurilor bogate.

Duhul ne învață că putem extrage de aici o pregustare a bogățiilor țării noastre cerești. Acești struguri sunt dovada fertilității exuberante a Canaanului. Fructul gigantic este mărturia abundenței. Tot așa, înaintea ochiului credinței există un Eșcol ceresc. El își arată ciorchinii delicioși. Oare n-ar trebui să fim încântați să umblăm către țara bucuriei și să ne înveselim sufletele în așteptarea ei? Cu siguranță că bogăția luxuriantă a Eșcolului

ilustrează Canaanul nostru glorios. Ea vorbește despre cer, odihna pe care ne-o dorim, ținta către care înaintăm, portul în care vrem să ne odihnim după călătoria noastră lovită de furtuni, sfârșitul pelerinajului nostru obositor, casa veșnică a sufletului și țara oricărei desfătări sfinte. Acest Eșcol ar trebui să fie mereu înaintea ochilor noștri. Bucuria pe care Hristos a avut-o înainte I-a înveselit inima. Bucuria care ne stă înaintea ar trebui să ne încingă mijlocul. Cel ce aleargă la cursă se înveselește când vede apropierea punctului de sosire. Marinarul devine alert când țara către care navighează începe să se vadă la orizont. Sufletul își întinde mai repede aripile când cerul pare să se deschidă înaintea lui.

Cititorul meu, vino, deci, vino și citește premiul uimitor al credinței în strugurii din Eșcol.

Dar aici gândul se poticnește, mintea eșuează și toate cuvintele par golite de sens după cum toate imaginile par să fie incapabile să îi descrie. Nici măcar limbile îngerești nu pot picta adecvat strălucirea acelor ținuturi. Puterile muritoare se prăbușesc în nimicnicie. Nimeni nu poate descrie Cerul, decât cei care intră în el. Iar cei care intră în el descoperă acolo un potop de

desfătare, o zi mereu strălucitoare, o floare mereu deschisă, o carte pe care doar veșnicia o poate citi complet!

Cerul! El este palatul celui veșnic și măreț. Mântuirea este între zidurile lui. Porțile lui sunt laudă. Străzile lui sunt strălucirea purității auru-lui. Atmosfera lui este dragostea perfectă. Cerul! El este casa pregătită de Dumnezeu dinaintea creației universului, pentru copiii Săi răscumpărați. El este casa pe care Isus cel înălțat încă trudește să o pregătească. Cerul! El este atât de atractiv, încât nici toată îndemânarea nu îi poate crește frumusețea – atât de completă, încât nimic nu îi poate fi adăugat, atât de bogată, încât nu poate cuprinde ceva mai mult.

Dar bogăția Eșcolului ne atrage la o cercetare mai apropiată. Acest ciorchine a fost rodul perfect al viței. Tot astfel, perfecțiunea este esența cerului nostru. Nimeni nu poate intra acolo pentru a păta, pentru a contamina, pentru a necăji și pentru a smeri. O, ce contrast față de starea noastră prezentă! Ar trebui să fim sfinți, dar vai, un adversar trădător ne aruncă în noroi. Inimile noastre sunt străpunse zilnic. Noi ne scârbim de noi înșine, dar casa noastră înaltă este baricadată împotriva

păcatului. Niciodată nu va fi posibil ca nelegiuirea să își facă loc în ea. Sufletul se bucură pe veci acolo, neprihănit așa cum este Dumnezeu și curat așa cum este El. Cititorul meu, caută Cerul! Dar cerul este mai mult decât atât.

Aici, pe pământ, ispitorul stricat își răspândește în fiecare zi năvodul. Nu există niciun sfânt prea deosebit așa încât acest ticălos să nu îl abordeze. În Eden, el s-a apropiat de părinții noștri inocenți. El a îndrăznit să-I spună chiar lui Isus: „Închină-Te mie!” Șoaptele lui, minciunile lui curajoase și acțiunile lui îndrăznețe bântuie inima regenerată. Câtă vreme este în viață, sfântul nu poate avea odihnă. Cel rău se apropie chiar și de patul celui care părăsește această lume. Însă în Cer, această stare încetează. Niciun șarpe nu se târăște pe străzile lui. Satana este alungat afară, departe, căci prăpastia fără fund îl înghite și îl încuie acolo. Cititorul meu, caută Cerul, dar Cerul este mai mult de atât!

Aici, pe pământ, temerile se năpustesc asupra noastră, căci pământul pe care umblăm este alunecos. Prăpastia este aproape. Noi tremurăm pe măsură ce înaintăm. Săgeți înfocate zboară șuierând în jurul nostru. Noi suntem temători, veghind ca

nu cumva otrava să pătrundă în venele noastre. Gânduri care ne torturează își fac adesea loc în inimile noastre: „Oare coaja mea fragilă va fi zdrobită? Oare harul lui Dumnezeu îmi va fi suficient pentru a îndura provocările zilei? Oare îmi voi pierde mântuirea în vreun fel? Oare nu cumva sfârșitul meu va fi laolaltă cu cei pierduți?” Dar frica moare la porțile Cerului! Fericitul popor știe că este înălțat într-un loc unde rănilile nu mai există. Tronul lui este siguranța cea mai înaltă. El știe acest lucru, astfel că de ce să se mai teamă? Cititorul meu, caută Cerul, dar Cerul este mai mult de atât.

Pământul este casa suferinței. O oștire de întristări ne înconjoară. Lacrimile curg. Pieptul suspină. Fruntea este zdrobită de ridurile îngrijorării și ale tristeții. Moartea lăcrimează după prietenul mult iubit. Boala invadează trupul. Casa este pustie. Masa este goală. Privim la dreapta noastră, și dăm peste necaz. Privim la stânga, și vedem necazuri care se încruntă înaintea noastră. Dar Cerul este o mare vastă de fericire fără cel mai mic val. Lacrimile sunt șterse. Toate fețele strălucesc de un zâmbet răpitor. Toate buzele mărturisesc că paharul fericirii este plin de dă peste el. Acolo ne îmbăiem în oceane de fericire. Cititorul meu, caută Cerul, dar Cerul este mai mult de atât.

Aici necredința se înghesuie adesea ca un nor rece. Ea îmbracă sufletul în întuneric. Ea insinuează că dragostea Lui a încetat și că soarta noastră ar fi sau poate fi pierzarea. Aceasta este o stare ticăloasă. Când Îl cunoaștem pe Dumnezeu ca un Dumnezeu de aproape, chinul încetează și poverile sunt toate ușoare. Dar în Rai, Dumnezeu este prezent peste tot și în orice clipă. Nu putem să trecem dincolo de strălucirea dragostei Sale. Fața Lui este strălucire universală. Cititorul meu, caută Cerul, dar Cerul este mai mult de atât.

Aici, pe pământ, ignoranța ne duce pe o cale nesigură. Noi tânjim după cunoștință, dar nu o acumulăm. Cât de multe lucruri despre Dumnezeu sunt complet dincolo de abilitatea noastră de a le înțelege! Orbirea ne acoperă orizontul. Norii ne îngustează priveliștea. Dar Cerul este un ținut fără orizont. Îl vom cunoaște pe Dumnezeu așa cum suntem noi cunoscuți. Îl vom iubi în adevăr. Îl vom înțelege pe Cel pe care Îl adorăm. Cititorul meu, caută Cerul, dar Cerul este mai mult de atât.

Păcatul este alungat, ispitele sunt izgonite, fricile sunt îngropate într-un mormânt de negăsit, întristarea și necredința vor fugi, cunoașterea va fi desăvârșită, sufletele noastre vor fi pure, trupurile

vor fi de o frumusețe nepieritoare, căci vom fi părtași pe deplin gloriei Domnului nostru atoateglorios. Ce bogăție! Dar asta nu este încă totul.

În ciorchinele adevărat al Eșcolului există acest rod mai bogat – Isus este ilustrat în el. Aceasta este cununa Raiului. Aceasta este culmea fericirii. Răsăritul soarelui aduce lumina. Prezența Împăratului definește curtea regală. Descoperirea Domului, fără un singur nor care să o împiedice, este slava grandioasă a Împărăției nesfârșite. Cerul este Cer deplin pentru că Hristos strălucește acolo exact așa cum este El, fiind văzut și admirat de orice ochi.

Credința Îl caută acum în simboluri, umbre, forme profetice, rânduieli și embleme sfinte. Această priveliște este prețioasă, bucurându-ne de ea cu recunoștință și străduindu-ne cu dedicare să o folosim. Dar acestea sunt numai niște biete schițe ale realității veșniciei. Aceste lucruri sunt adesea încețoșate, dar în Rai, Isus va fi văzut veșnic într-o strălucire ce nu va scădea în veac.

Ce va fi oare pentru cel credincios să privească la frumusețea manifestată a Aceluia care este cu totul fermecător! Ce va fi să citești clar toate tainele adânci ale voii Sale răscumpărătoare!

Ce va fi să te cufunzi în profunzimile vaste ale inimii Sale de neînchipuit! Ce va fi să zbori către culmea dragostei Sale nelimitate! Ce va fi să vezi clar toate acțiunile providenței și ale harului Său! Ce va fi să înțelegi tot ceea ce este Isus! Ce va fi să nu Îl pierzi niciodată din ochi, nici măcar pentru o clipă! Ce va fi să bei constant din desfătarea proaspătă și răpitoare a zâmbetului Lui! Ce va fi să simți că această bucurie este a ta în veci! Ce va fi să exclami: „Veniți, voi, veacuri ale eternității, căci niciodată nu mă veți putea despărți de Domnul meu!” Acesta, acesta este Cerul. Acesta, acesta este ciorchinele complet al Eșcolului.

Cititorul meu, ești unul dintre călătorii către acest Cer? Când privești la strugurii din Eșcol, știi că via este moștenirea ta sigură? Întrebarea poate fi rezolvată. Această Împărăție este pentru supușii Împăratului, iar acest palat este pentru fiii Lui. Ești și tu al Lui prin credință? Cei care sunt în El acum vor locui cu El în veac. Cei care trăiesc cu Hristos pe pământ vor merge cu El în lumea de sus. De aceea, te întreb: Este sufletul tău țesut de El? Ești o mlădiță altoită în Tulpina cerească? Ești Mireasa logodită cu Mielul? Conștiința știe bine adevărul. Ceea ce te leagă de El este credința. Acesta este acel har prețios care vede vrednicia

Lui, care aleargă la El, care Îl îmbrățișează și Îl strânge la piept. Aceasta este acea putere cerească, putere care, cu o mână veselă, primește dreptul de moștenire a Raiului. Aceasta este acea încredere implantată de Duhul Sfânt, care privește la Eșcol și cere tot Canaanul ca o casă făgăduită.

De aceea, nu sta liniștit până nu te afli pe terenul stabil al Evangheliei, când vei putea privi în sus și vei putea striga: „Cred, Doamne!” Apoi hrănește-te din strugurii Eșcolului și înaintează zilnic spre Canaan. În curând vei auzi glasul primitor: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii” (Matei 25:34).

9

TOIAGUL ÎNFLORIT

„A doua zi, când a intrat Moise în cortul mărturie, iată că toiagul lui Aaron, care era pentru casa lui Levi, înverzise, făcuse muguri, înflorise și copsese migdale” (Numeri 17:8).

O nouă minune ne întâmpină aici. Este lucrarea lui Dumnezeu. Este vestită de Duhul. De aceea, ea ne stă înaintea spre folosul sufletelor noastre. Un toiag uscat, tăiat de multă vreme din tulpina lui, în care a secat toată seva dătătoare de viață, înverzește și este plin de prospețime. Mugurii își arată formele, florile se deschid și fructele se coc atârând bogat de toiag. Acest fapt ne atrage către gânduri speciale. El ne înalță gândurile sus, către un tărâm vast al minunilor. Întreaga călătorie a Israelului este un șir de minuni. Mana care a căzut din cer, norul călăuzitor, râul de apă – toate

dovedesc grija cerească. Fiecare zi dovedește că atotputernicia este activă în ajutorul lor. Dar aici avem o dovadă proaspătă a ei, care prinde viață. Dumnezeu le adaugă un semn pentru a le câștiga încrederea deplină.

Înainte noastră își face loc povestea toiagului înflorit. Fie ca Acela care a făcut minunea să lucreze minuni prin ea, spre creșterea noastră în har!

Dar înainte de a o cerceta îndeaproape, nu trebuie să ignorăm notele care o preced. Spionii necredincioși creionează o imagine înspăimântătoare a țării cercetate. Fortărețele sfidează atacul. Oamenii țării sunt uriași. Oștirile Israelului sunt ca niște furnici la picioarele acestora. Așa este raportul lor rău, și el este primit. Inimile se cutremură. Limbile blasfemiatoare aduc ocară asupra Dumnezeului lor care le-a călăuzit.

Astfel, firea pământescă își demonstrează înclinația către îndoială, către cutremur și către neîncredere. Dar o astfel de necredință aduce pierzarea. Ea este o sămânță din care nu poate răsară decât răul. Ea schimbă binecuvântările în blesteme. Ea înarmează mâna dragostei cu un bici răzbunător.

Așadar, mânia înaintează de îndată. Mulțimea cârtitoare este condamnată să întoarcă spațele țării tocmai când a ajuns la granița ei. Ea trebuie să se întoarcă în pustietate. Evreii trebuie să rătăcească acum în lung și-n lat vreme de patruzeci de ani. Astfel, așteptările lor strălucite se sfârșesc în noaptea cea mai întunecată. Nădejtile lor după odihnă, deși aproape împlinite, dispar. Ei trebuie să-și trăiască zilele condamnării în chin.

Necredința – cu adevărat ea este mama tuturor chinurilor! Suflete, nu fi niciodată necredincios, ci alipește-te de îndată de Dumnezeu, aruncă-ți ancora adânc în Cuvântul Lui, suportă toate lucrurile, suferă toate durerile, dar nu tolera nicio îndoială rebelă.

Oprește-te acum și roagă-te: „O, Duh al Dumnezeului cel viu, nu pleca niciodată, nu mă lăsa pradă fricilor pe care simțurile și nebunia le-ar stârni. Cred, Doamne, ajută necredinței mele”.

Evident că mulțimea întristată o va lua acum cutremurată înapoi pe cale, iar buzele lor vor fi triste de pocăință și rușine. Cei ce gândesc astfel sunt încă orbi față de rădăcinile adânci ale păcatului. Așa cum nu există nicio îndurare de care inima omului să nu o abuzeze, nu există nicio judecată

pe care să n-o batjocorească prin aroganță. Răzvrătirea fățișă vine imediat după aceste cârtiri și după pedeapsa ce le-a fost dată. Core și tovarășii lui atacă deschis cârmuirea lui Moise. Ei o consideră uzurpare și aroganță. Astfel, autoritatea lăsată de Dumnezeu este detronată, dar acești lideri conduc la chemarea Lui. De aceea, răzvrătirea față de ei este răzvrătire față de El.

Răzbunarea imediată apără căile lui Dumnezeu. Moise descrie apropierea imediată a mâniei răzbunătoare: „Pe când isprăvea el de spus toate aceste vorbe, pământul de sub ei s-a despiciat în două. Pământul și-a deschis gura și i-a înghițit, pe ei și casele lor, împreună cu toți oamenii lui Core și toate averile lor. Și s-au pogorât astfel de vii în locuința morților, ei și tot ce aveau; pământul i-a acoperit de tot, și au pierit din mijlocul adunării” (Numeri 16:31-33).

Suntem înclinați să spunem apoi: „Cu siguranță că, de acum, răzvrătirea se va îngropa în acel mormânt! Evident că ascultarea va umbla smerită cu Dumnezeu”. Dar descoperim rapid că păcatul are semințe atât de adânc semănate și fibre atât de răspândite, încât chiar și când se coboară judecățile aspre, el va germina și va da naștere buruienilor.

Ziua de mâine se apropie, dar nu pentru a vedea întristarea pe fiecare față. Nu, ci mai degrabă pentru a descoperi un potop de mânie universală. Tabăra este indignată ridicându-se împotriva slujitorilor Domnului. Întreaga adunare își înalță glasul: „Voi ați omorât pe poporul Domnului!” (Numeri 16:41). Dar păcatul nu poate păcătui astfel, și mânia nu se poate înmulți pentru a pedepsi. O plagă ucigătoare se răspândește și seceră rapid mulțimea care Îl sfidează pe Dumnezeu. Moise îl imploră pe Aaron să alerge, să își ia cădelnița, să o umple cu tămâie și să adauge foc pe altar, astfel că acesta își ocupă locul între vii și morți. Dumnezeu vede simbolul mijlocitor al marelui preot și, prin el, privește la Fiul Său preaiubit. Privirea împiedică mânia, dar se adună mormanele de cadavre, ridicându-se ca o piramidă uriașă, un monument al distrugerilor păcatului.

În această clipă, Dumnezeu aduce minunea toiagului înflorit. Un alt semn face de rușine îndoielile necredincioase și ilustrează adevărul Evangheliei. Poporul a contestat drepturile preoțești ale lui Aaron. Dragostea imensă a lui Dumnezeu alege tocmai acest moment și confirmă alegerea. Sunt aduse douăsprezece toiage. Fiecare poartă numele liderului fiecărei seminții. Ele sunt așezate

peste noapte înaintea chivotului. Când sosește dimineața, Moise reintră în cort. El găsește acolo unsprezece toiage care stau uscate și fără viață. Al doisprezecelea, gravat cu numele lui Aaron, este, iată, schimbat, schimbat în chip uimitor! Verdeța îl împodobește, și nu doar atât. Nicio ramură nu a fost vreodată îmbogățită astfel. Mugurii împânzesc toiagul, iar între ei și flori se văd fructele gata coapte. Mâna omului n-a contribuit cu nimic. Dovada puterii nemijlocite a lui Dumnezeu se vede în orice aspect. Toiagul astfel înverzit trebuie păstrat ca un semn constant. Glasul lui Dumnezeu poruncește: „Pune toiagul lui Aaron înapoi înaintea mărturiei, și să fie păstrat ca un semn pentru cei răzvrățiți” (Numeri 17:10).

Să înaintăm de la acest eveniment din vechime până la Evanghelia încă vie ilustrată de el. În multe aspecte ale lui, toiagul ni-L arată pe Isus. Chiar și numele este surprins de profeți. Iată felul în care ei Îl prevestesc: „Apoi o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai, și un Vlăstar va da din rădăcinile lui” (Isaia 11:1). „Iată că un om, al cărui nume este Odrasla, va odrăsli din locul lui, și va zidi Templul Domnului. Da, El va zidi Templul Domnului, va purta podoabă împărătească, va ședea și va stăpâni pe scaunul Lui de domnie, va fi preot pe scaunul

Lui de domnie” (Zaharia 6:12-13). Astfel, credința surprinde lecțiile chiar din acest nume - Toiagul.

Dar sensul grandios al acestui simbol este acela de a elimina orice rival. El îl așază numai pe Aaron pe scaunul preoțesc. Paralela ne arată că Isus este singurul nostru Preot. Dumnezeu Îl cheamă, Îl unge, Îl desemnează, Îl acceptă și Îl ascultă neîncetat – dar doar pe El. Aceste funcțiuni trăiesc doar în mâinile Lui. El stropește adevăratul capac al ispășirii cu sângele mereu meritoriu. El poartă numele poporului Său pe pieptul Lui. El parfumează toate cererile, toate laudele și toată slujirea lor cu aroma meritorie. El mijlocește, și ei sunt iertați. El binecuvântează, și toate binecuvântările îi încununează. Dar El nu împarte gloria cu nimeni. Cei care Îl caută pe Dumnezeu cu cădelnițele proprii, asemenea lui Core, batjocoresc singura cale și, asemenea lui Core, aleargă către pierzare. Suflete, fii mulțumit cu Isus! Exclamă că „Singurul meu Preot este Dumnezeul-Om consacrat. Nu am nevoie de nimeni altul”.

Apoi vedem glasul clar al bogăției constante. În tărâmul firii pământești, mugurii, florile și roadele se ofilesc de îndată. Câmpul și grădina decad rapid, chiar dacă pot părea plăcute primăvara și

încărcate toamna. Nu așa este acest toiag. Abundența lui a fost mereu bogată. Verdeța lui a rămas pe veci așa. Roadele lui au fost mereu coapte. El a fost păstrat în chivot într-o frumusețe care nu pălește niciodată. Aici putem vedea preoția mereu înfloritoare a Domnului nostru: „Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec” (Psalmul 110:4). „Dar El, fiindcă rămâne ‚în veac’, are o preoție, care nu poate trece de la unul la altul” (Evrei 7:24). Ce bucurie, ce răpire umple inima credinței, când ea se înalță cu ochii plini de adorare și Îl vede pe tron pe Marele ei Preot, Cel ce trăiește în veac! Isus trăiește acolo în toată prospețimea și vigoarea mântuirii. Rugăciunile noastre sunt adeseori reci și monotone. Buzele noastre sunt încete la vorbă. Gândurile noastre rătăcesc departe. Cererile noastre sunt un râu care curge cu intermitențe. Albia lor este deseori secată. Dar nu așa este situația din ceruri. Acolo există un râu permanent de mijlocire preoțească. Acolo vedem motivul pentru care sfinții ies învingători și pentru care harul supraviețuiește. De aceea, Satana și toată oștirea legiunilor lui sunt zdrobiți. Barca firavă a credinței urcă pe creasta valurilor înalte și ajunge în siguranță în portul binecuvântat – tocmai din acest motiv. Planurile de înaintare a Evangheliei triumfă din acest

motiv. Pentru că Hristos trăiește în veac, iubește în veac, se roagă în veac și lucrează în veac, Împărăția Lui crește continuu.

Așa și trebuie să fie câtă vreme nevoia este încă neîmplinită complet. Dar după ce ultimul răscumpărat va fi strâns în siguranță în hambarul Cerului, Raiul nu va mai auzi rugăciunea mijlocitoare a Preotului. De atunci nu se va mai auzi decât un cor imens care va striga: Aleluia! Astfel, toiagul mereu verde ne vorbește despre Isus cel veșnic tare în puterea slujirii Sale preotești.

Observă mai apoi că simbolurile lui Isus adesea cuprind și Biserica în ele. Așa sunt și aceste toiage. La început, cele 12 toiage păreau identice. Toate erau niște bețe fără sevă. Ochii omului nu văd decât un singur lucru în forma lor uscată. Dar dintr-o dată unul se îmbracă în frumusețe, în timp ce toate celelalte rămân uscate. Iată o imagine a lucrării lui Dumnezeu în rasa omenească ucisă de păcat. De la căderea lui Adam, toți ne naștem ca niște ramuri fără viață tăiate dintr-o tulpină uscată. Mulți rămân așa și, de aceea, ajung să fie combustibil pentru focul care nu se stinge. Dar o naștere din nou se petrece într-o rămășiță aleasă. Mormântul se desface și trupul prinde viață. Toiagul fără

sevă înmugurește și înflorește. Fructele se coc. De unde vine această diferență? Ea nu este lucrarea firii pământești. Niciun toiag uscat nu se poate readuce la viață. Nicio stare neajutorată nu se poate îmbrăca de la sine în verdeață. Este imposibil. Ori de câte ori un om înviază din moartea păcatului și înflorește în har, trebuie să concluzionăm că Dumnezeu l-a înviat cu puterea Lui. Dragostea necondiționată, suverană, este ceea ce a decretat regenerarea. Puterea nelimitată o pune în aplicare.

Dacă ești credincios, toiagul înflorit îți trimite un avertisment. El este o imagine a belșugului. Întoarce-te de la el și privește în interior. Este sufletul tău fertil în felul acesta? Este viața din tine una bogată? Unde sunt migdalele tale? Oh, sunt rare. În loc de roade, culegi adesea spini. Oare așa ar trebui să fii? „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei” (Ioan 15:8). Unde este greșeala? De ce este tulpina ta golașă? Mijloacele care o fertilizează abundă. Poate că nu iei seama la ele. „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți să aduceți roadă, dacă nu rămâneți în Mine” (Ioan 15:4).

Poate că, în neglijența lui, sufletul tău se îndepărtează de Hristos. Astfel, seva care hrănește roadele este împiedicată. Poate că bobocii sunt uscați. De aceea, ei cad de timpuriu, pentru că ai părăsit pantele înSORITE ale dealului Sionului. Te-ai rătăcit în mlaștinile reci ale lumii. Apoi întunericul și mucegaiul pătează fructul așteptat. Cuvântul nu este hrana ta zilnică. De aceea, rădăcinile nu beau apa înnoitoare, iar frunzele ofilite cad. Meditează zi și noapte la Legea lui Dumnezeu, și vei fi „ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui, și ale cărui frunze nu se veștejesc: tot ce începe, duce la bun sfârșit” (Psalmul 1:3).

Dar dacă toiagul înflorit muștră fructul rar din sufletul nou născut, ce are el de spus față de cei neregenerați și lumești? Vai, ei sunt ca o pădure de toiage complet uscate. Blestemul care a căzut asupra grădinii Eden a lovit natura lor până în miezul ei. Astfel, ei s-au născut uscați. Ei continuă uscați. Dar care va fi sfârșitul lor? Acel sfârșit se apropie cu pași repezi. Ce îi așteaptă? Pot fi ei oare raze în palatul Împăratului ceresc? O, nu. Decretul este sigur. Credincioșia a avertizat. Puterea nelimitată îl va pune în aplicare: „Dar dacă aduce spini și mărăcini, este lepădat și aproape să fie blestemat, și sfârșește prin a i se pune foc” (Evrei 6:8).

10

VACA ROȘIE

„Vorbește-le copiilor lui Israel să-ți aducă o vacă roșie, fără pată, fără vreun cusur trupesc, și care să nu fi fost pusă la jug” (Numeri 19:2).

Moartea este motivul pentru care ne întâlnim cu acest simbol. Până și sunetul ei cade greu asupra urechilor. Ce minte poate să se gândească la moarte în chip ușuratic? Ce ochi nemișcat ar putea să o vadă? Membrele care erau cândva pline de putere nu se mai mișcă. Vinele, odată elastice în acțiune, devin rigide. Trupul, atât de uimitor în mișcărilor lui, devine o masă inertă. Trăsăturile care oglindeau cândva zece mii de gânduri ajunse monotone asemenea marmurei. Vasul ce era odată plin de bucurie zace ca o ruină abandonată. Țesătura strălucitoare este un cadavru pietrificat.

Moartea este mai mult decât dispariția mișcării. Îmbătrânirea se apropie cu atingerea ei rece. Corupția se grăbește aruncându-se asupra prăzii.

Nici măcar prietenii cei mai apropiați nu pot să împiedice putrezirea. O nevoie presantă cere ca rămășițele urât mirositoare să fie îngropate așa încât să nu mai fie văzute.

Oprește-te aici, cititorul meu, și meditează. Această moarte presează la picioarele tale. În curând, ea te va secera. Prietenii tăi întristați te vor ascunde în țărână. O lume uitucă va continua să existe veselă, ca și cum n-ai fi existat. Poți aștepta bucuros atingerea morții? Poți să simți că moartea vine cu o mână prietenoasă pentru a deschide ușa coliviei, astfel ca sufletul tău eliberat să poată zbura spre casa lui de sus? Amintește-ți că nu poți scăpa. Acest tiran îi afectează pe toți oamenii.

Dar în ce leagăn s-a născut moartea? Cum se face că ea este înarmată cu o sabie distrugătoare? Ea este copilul nelegiurii. Păcatul este sânul la care s-a născut. O lume fără păcat ar fi fost o floare nemuritoare. Dar lumea este păcătoasă și, de aceea, ea a devenit un mormânt deschis.

În Eden, păcatul a fost prevăzut și, de aceea, moartea a fost anunțată mai dinainte. Ascultă, și vei trăi, dar nu asculta, și „vei muri negreșit” (Geneza 2:17). Urmarea ticăloasă este binecunoscută. Ispititorul a venit. Minciuna îndrăzneță a

triumfat. Din acea zi încoace, pământul nostru decăzut a devenit o casă a carnagiului.

De aceea, moartea nu este un ingredient în prima lege a creației. Ea este o umbră aruncată de o pierzare ticăloasă. În trăsăturile ei citim mânia, dezgustul și blestemul. Glasul ei este unul hotărât – Dumnezeu este jignit. Loviturile ei răzbună mărreția Lui și adevărul veșnic.

Astfel, moartea este dovada perpetuă că răzvrătirea a lucrat cu mână largă. Ea continuă să lovească pentru că păcatul vine înaintea ei. În dragostea Lui, Dumnezeu dorește să prezinte acest adevăr cu toată claritatea înaintea tuturor oamenilor. De aceea, El scrie un decret clar în Legea Israelului: „Cine se va atinge de vreun mort, de vreun trup omenesc mort, să fie necurat timp de șapte zile” (Numeri 19:11). Omul pângărit în felul acesta este alungat de la slujba cortului. El este exilat din părtășia socială. Regula este universală: „Iată legea când va muri un om într-un cort: oricine va intra în cort, și oricine se va afla în cort, va fi necurat șapte zile. De asemenea, orice vas descoperit, care nu va avea un capac bine strâns pe el, va fi necurat. Oricine se va atinge, pe câmp, de un om ucis de sabie, sau de un mort, sau de oase

omenești, sau de vreun mormânt, va fi necurat timp de șapte zile” (Numeri 19:14-16).

Aceasta este o lege rigidă, dar ea vorbește clar. Cât de înfricoșător arată ea felul în care Dumnezeu vede păcatul! Oricine se apropie de moarte – simbolul păcatului – este spurcat simbolic. Aproximarea de ceea ce este lipsit de viață – lucrarea păcatului – este considerată apropiere de păcat. Contactul cu semnul păcatului este echivalat contactului cu păcatul în sine.

Dar pângărirea poate avea loc fără premeditare. Fără intenție, piciorul se poate să fi atins un mormânt. În ignoranță, cineva poate intra într-un cort unde moartea locuiește. Legăturile normale ale dragostei ar putea să ceară ca rudele celui fără viață să se apropie. Aceștia nu se pot ascunde de responsabilitatea lor. Nu contează care este cauza, căci dacă se atinge cineva de moarte, ajunge necurat înaintea Legii. Astfel, învățăm cum păcatul ne înconjoară și cât de neașteptat ne pângărește. El este însăși atmosfera pământului. Omul nu se poate deplasa fără să fie întâmpinat la orice pas de contaminarea morală. Umblarea lui obișnuită are loc pe căile noroioase. Chiar în achitarea de responsabilitățile evlaviei,

putem fi foarte ușor atinși de spurcăciune. De aceea, umblarea noastră din fiecare zi ne poate face necurați.

Iată un gând zdrobitor. Dar chiar în acest întuneric există lumină. Nu suntem lăsați fără un remediu. Cel necurat poate fi curățat. Toate petele pot să dispară. Există un izvor deschis pentru toată murdăria sufletului. Există un ajutor complet pentru cea mai grea nevoie. Acolo unde păcatul abundă, soluția vindecătoare este și mai bogată. Acolo unde contaminarea își întinde aripile larg, Mântuitorul aduce haina Lui și mai cuprinzătoare. Acesta este mesajul Evangheliei. El este ilustrat clar prin introducerea în Legea evreiască a ritualului de curățare după pângărirea în urma atingerii morții.

Cititorul meu, vino acum și cercetează rânduiala vacii roșii. Câtă vreme o ai înaintea ochilor, binecuvântează-L pe Dumnezeu pentru marele antetip al acestei rânduiei – Hristos Isus.

Dumnezeu, Cel care îl condamnă pe cel necurat, își face acum apariția pentru a vindeca. Niciun remediu nu poate fi inventat de om. Nimeni nu poate fi creditat pentru acesta decât dacă aduce pecetea cerului cu el. Credința nu poate să

se odihnească decât pe o stâncă ridicată de Dumnezeu. Dar El vine și revelează: „Vorbește-le copiilor lui Israel să-ți aducă o vacă roșie, fără pată, fără vreun cusur trupesc, și care să nu fi fost pusă la jug” (Numeri 19:2).

În primul rând, este specificată jertfa ce trebuia adusă. Totuși, poporul trebuie să o aducă. Astfel, Hristos, jertfa lui Dumnezeu pentru păcat, este luat dintre fiii pământului. Pentru ca acest lucru să aibă loc, El îmbracă natura noastră. El Se îmbracă în umanitatea noastră, venind în lume ca Sămânța femeii. Astfel, rasa noastră este făcută capabilă să aducă o jertfă pentru păcat din turma ei. Îngerii nu ar fi putut să ne ajute în acest sens, căci natura lor este deosebită de a noastră. Oștirile lor strălucitoare nu au între ele un substitut pentru om. Copiii Israelului trebuie să aducă o vacă roșie.

Culoarea vacii este menționată precis. Ea trebuie să fie roșie din cap până în picioare, fără un singur defect. Credința învață lecțiile cele mai prețioase din această regulă. Ce este Adam, dacă nu pământ roșu? De aceea, simbolul roșu vorbește despre Domnul nostru. Da, El este om cu adevărat, pentru a putea lua locul omului și pentru a purta vinovăția lui, pentru a plăti blestemul omului și

pentru a suferi în locul acestuia. Vaca roșie arată că, în natura noastră, Hristos este cu adevărat ceea ce Adam a fost, cu excepția păcatului, și a ceea ce sunt copiii lui Adam. Tu, cel credincios, te poți bucura! Ca om ai păcătuit, ai meritat Iadul, dar Hristos a trăit, a lucrat și a murit în locul tău, ca Dumnezeu-Om.

Dar simbolurile Scripturii au multe faze. Roșul curat ne îndreaptă gândurile către sânge. Oare poate credința să privească la Isus și să nu observe rănile Sale pline de sânge? El este îmbrăcat într-o haină îmbibată în sânge. El varsă sângele și, astfel, satisface dreptatea lui Dumnezeu pentru păcat. El arată sângele înaintea sufletului, prin Duhul, și, în felul acesta, infuzează pace. El pledează sângele înaintea lui Dumnezeu și obține astfel binecuvântările pe care crucea Lui le-a cumpărat.

„Fără pată, fără vreun cusur trupesc”. Vaca trebuie să fie perfectă. Aceasta este o cerință generală. Desăvârșirea trebuie să împodobească fiecare animal de jertfă ce este adus pe altarul lui Dumnezeu. Cea mai neînsemnată imperfecțiune însemna excluderea. Acest lucru ne arată întotdeauna perfecțiunea și strălucirea nepătată a lui Isus. El era cu adevărat Om, dar a fost infinit separat de păcat.

De la prima Lui suflare și până la întoarcerea Sa în glorie, pe tronul ceresc, El a fost curat de orice lucru rău, la fel cum este Iehova în cerurile de sus. Nicio rază de soare nu este mai despărțită de întuneric cum este Isus despărțit de umbra păcatului. Dacă ar fi fost altfel, cum putea El să facă ispășire pentru noi? Atingerea păcatului L-ar fi făcut dator dreptății. Moartea Lui ar fi fost necesară pentru propriile greșeli. Dar acum El Își dă suflul și trupul – fără cea mai mică pată, ca jertfă curată și atotsuficientă pentru toate păcatele oilor Sale păcătoase. Aceasta este lecția pe care o învățăm de la vaca fără cusur.

Gâtul trebuie să îi fie de asemenea nepus la jug. Ea trebuie să nu fi fost niciodată supusă loviturii omului. Trebuie să nu fi fost folosită la muncă forțată. Tot astfel, Isus face voluntar pasul către Calvar: „Iată-Mă!” El nu a fost constrâns de nimeni și nimic. Nicio forță nu L-a târât. Impulsul care L-a mișcat a fost dragostea curată, dragostea pentru Numele Tatălui Său, dragostea pentru sufletele nemuritoare, dragostea care a ieșit proaspăt din izvoarele adânci ale inimii Sale, dragostea liberă ca aerul.

Hristos este numai dorință. Cine poate sta nepăsător atunci când El cheamă? Hristos aleargă

pe aripi iuți pentru a mântui. Cine nu va zbura de îndată către El?

Vaca este apoi trasă în afara taberei. Ea este alungată ca un lucru ticălos. Locașul oamenilor o respinge. Simbolul acesta își găsește răspunsul atunci când Isus a fost scuipat, batjocorit, disprețuit și dus dincolo de porțile cetății. Paharul plin de ocară se revarsă imediat. El este ocărât ca un răufăcător.

Dacă ești credincios, nu poți să te aștepti la favoarea acestei lumi. Cei care L-au batjocorit pe Isus te vor ocărî și pe tine. Supune-te lui Dumnezeu cu răbdarea Lui de Miel! Urmează-L în ciuda tuturor batjocurilor! Îndură crucea! Ea te va înălța în locul în care vei primi cununa.

Apoi vaca este ucisă. Oare nu a murit și Isus? El a murit pentru că moartea era soarta noastră. De aceea, El a băut acel pahar. Ce har și ce dragoste! Ce salvare glorioasă! Ce răscumpărare completă! Ce ispășire desăvârșită! Dumnezeul-Om moare cu adevărat. Strânge la piept acest adevăr, creștine, adoră-l și fii bucuros! Când păcatele lovesc, când conștiința străpunge, când Satana răcnește și când tronul de judecată se ridică, tu să strigi: „Hristos a murit!” Acest lucru este răspunsul în fața oricărei acuzații, este ceea ce reduce la

tăcere glasul oricărui vrăjmaș, ceea ce stinge flăcările Iadului, ceea ce zdrobește țepușul viermelui, ceea ce anihilează pierzarea și aduce mântuirea. Adevărul că Isus a murit este gloria lui Dumnezeu - glorie pentru om și glorie veșnică!

Preotul se întoarce apoi către capacul ispășiri și îl stropește de șapte ori cu sânge. Istoria Evangheliei este plină de sânge. Aici suntem învățați din nou de biruințele lui. Sângele este cel care deschide ușa sanctuarului curat de sus. El curăță calea. Nimeni nu intră decât pe această cale consacrată. Stropirea este singura cheie.

Apoi este aplicat focul, și tot trupul vacii este mistuit. Focul devorează totul și transformă întreg animalul în cenușă. Prin aceasta vedem felul în care răzbunarea a lovit neobosit în Garantul nostru încărcat cu păcatele noastre. Dulce este vestea care ne învață că nicio mânia nu mai rămâne pentru cei care mor în Hristos. Agonia lor a trecut, pedeapsa lor a fost plătită, așa că tot ceea ce se mai află înaintea lor este o veșnicie a dragostei.

În final, cenușa este strânsă și amestecată cu apă curată pentru a forma amestecul curățitor. Cu el sunt atinși cei contaminați de ciuma morții. Aceștia au fost socotiți necurați timp de șapte zile.

În ziua a treia și a șaptea, ei sunt stropiți cu isopul îmbibat în acest fluid. Așa se depărtează necurăția. Așa este curățată pata care i-a exclus din popor.

Așa se sfârșește ritualul, dar adevărul Evangheliei trăiește în anele veșniciei. Un adevăr fundamental iese la iveală. Așa cum această cenușă îi curăța pe cei necurați ceremonial, tot așa vrednicia sângelui Crucii îndepărtează vinovăția morală.

Dar aici învățăm mai mult. Nu doar cenușa este folosită. Ea este amestecată cu apă curată. Acest rod licărind al izvorului ilustrează harul Duhului. De aceea, chiar dacă moartea lui Hristos șterge petele care ne condamnă, Duhul trebuie să vină cu ajutorul Lui pentru spălarea inimii și pentru pregătirea ei pentru casa cerească. Acest fluid sfânt este aplicat cu mână de isop. Avem aici emblema credinței, care se apropie și cere meritele răscumpărării, apoi le aplică în suflet. Cenușa nestropită nu este suficientă. Nădejdea Evangheliei neîmbrățișată nu valorează nimic. Mâna credinței trebuie să se întindă, să o ia și să o folosească.

Cititorul meu, oare nu găsești aici învățătură bogată pentru sufletul tău? Fiecare zi a ta este necurată. Dar oare sufletul tău se apropie tot mai

mult de moartea lui Hristos și este atins de dragostea Duhului? În vaca roșie poți vedea remediul pregătit de Dumnezeu. Este adevărat, El urăște spurcăciunea păcatului, dar îți oferă și proclamă ispășirea completă. Ai totul pregătit ca să te faci mai alb decât zăpada. De aceea, vino, și apropie-te cu credință! Lasă-te curățat, sfințit și mântuit!

II

ȘARPELE DE ARAMĂ

„Domnul i-a zis lui Moise: ‚Fă-ți un șarpe înfocat și spânzură-l de o prăjină; oricine este mușcat și va privi spre el, va trăi’. Moise a făcut un șarpe de aramă și l-a pus într-o prăjină; și oricine era mușcat de un șarpe și privea spre șarpele de aramă, trăia” (Numeri 21:8-9).

Vai, ce șerpi de ticăloșie se cuibăresc în inima omului! Val după val, păcatul apasă asupra călcâielor păcatului. Dacă o scurtă perioadă de liniște pare să aducă pacea, imediat se ridică o furtună și mai feroce. Semințele răului, ascunse pentru o vreme, reînvie ca buruienile primăvara. Toată istoria omenirii dovedește acest lucru. Dar cântirile repetate din pustie sunt cele mai triste dovezi. Răzvrătirea a răcnit deja de șapte ori. Acum revolta se ridică iar, pentru că drumul este lung, răcnind blasfemii și vorbind „împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui

Moise: „Pentru ce ne-ați scos din Egipt, ca să murim în pustie? Căci nu este nici pâine, nici apă, și ni s-a scârbit sufletul de această hrană proastă” (Numeri 21:5).

Iată o altă dovadă că nu există orbire mai mare ca necredința. Mana cea mai dulce căzuse fără eșec în zorii fiecărei dimineți. Cel mai curat râu de apă a țâșnit și a curs neîndoielnic înaintea ochilor lor. Dar nerecunoștința aspră vede încruntările de pe fruntea cea mai blândă a îndurării. Cititorul meu, nu vezi trăsăturile tale în această imagine? Prin natura ta, această carieră este leagănul tău. Izvorul tău este o ramură a acestui pom infestat de păcat. Iar dacă neîncrederea nu este roada ta constantă, poți fi sigur că harul necondiționat a făcut în tine o schimbare minunată.

Cârtirile Israelului îi aruncă de îndată în apele adânci ale necazului. Așa învață ei să le fie groază de acest rău. Fugi și tu de atingerea lui. Încuie repede ușa ca să nu intre în sufletul tău. Mânia îl urmează. Drojdiile chinului se găsesc în paharul păcatului. Cine a păcătuit și să nu fi suferit? Iată cum răzbunarea se năpustește fără întârziere asupra acestor rebeli: „Atunci Domnul a trimis împotriva poporului niște șerpi înfocați, care

au mușcat poporul, așa încât au murit mulți oameni în Israel” (Numeri 21:6).

Tabăra este acum scena unui carnagiu răspândit. Acești mesageri ai morții lovesc în stânga și în dreapta. Nicio grijă nu îi poate alunga. Săgețile lor sunt rapide. Țepușul lor este mortal. Mulți oameni se prăbușesc astfel torturați în mormânt.

Dar păcatul Israelului deschide oportunitatea ca harul să zâmbească. Îndurarea folosește adesea pedeapsa ca pe o cale către vindecare. Un bici este trimis pentru a întrerupe calea ce duce în jos. Cât de mulți oameni găsesc recuperarea în valea suferinței! Cât de mulți se ridică pentru că mai întâi au fost doborâți la pământ! O nua folosită este adesea dovada dragostei. Așa este și aici. Mulțimile lovite își cunosc acum vinovăția. Ei plâng în dezgust de sine. Ei îl imploră pe Moise: „Am păcătuțit, căci am vorbit împotriva Domnului și împotriva ta. Roagă-te Domnului, ca să depărteze de la noi acești șerpi” (Numeri 21:7).

Moise se lasă convins de îndată. El îl ilustrează aici pe Domnul lui cel iertător, care mijlocește neîncetat. El nu răspunde cu răutate la batjocurile lor crude. El nu îi lovește pentru necredința lor. El nu le reamintește că acest necaz a fost

plata meritată a purtării lor. El zboară repede înaintea lui Dumnezeu. Poate rugăciunea să bată fierbinte la ușa Cerului și să nu fie luată în seamă? Adevărul veșnic proclamă: „Cere, și vei primi”. Experiența creștinului răspunde: „Când strigă un nenorocit, Domnul aude și-l scapă din toate necazurile lui” (Psalmul 34:6). Mulțimile bucuroase au dovedit și dovedesc că rugăciunea cu credință are succes. Câștigul ei este mereu asigurat și mare. Când rugăciunea luptă, ploi abundente de har iau aripi către pământ.

Dar calea îndurării este de așa natură că ne dă mai mult decât sperăm noi. Iată o dovadă! Oamenii caută o soluție vindecătoare a plăgii. Nu încape îndoială că aceasta ar fi fost o dovadă a harului. Dar dacă nu s-ar fi manifestat, ori dacă șerprii ar fi fost alungați, soluția i-ar fi abandonat pe cei mușcați în ghearele morții. Deznodământul n-ar fi aruncat peste timp nicio rază a Evangheliei, pentru toate veacurile Bisericii. Dar răspunsul depășește cererea. El este astfel vrednic de un Dumnezeu darnic. El este un ocean al iubirii vaste. El este o carte de înțelepciune profundă și o floare plină de adevăr mântuitor. Dumnezeu folosește ocazia acestui păcat pentru a înveseli sufletele până la sfârșitul lumii: „Domnul i-a zis lui Moise: ,Fă-ți un

șarpe înfocat, și spânzură-l de o prăjină; oricine este mușcat, și va privi spre el, va trăi” (Numeri 21:8).

Vindecarea trupului este permisă, dar planul este atât de minunat, încât îndemânarea omească rămâne mută de uimire. Nicio minte nu ar fi putut concepe o astfel de soluție. Rațiunea mândră ar fi disprețuit-o. Dar vindecarea trupului este cea mai neînsemnată parte a acestei îndurări. Ea ne arată Crucea într-o formă prea clară ca să ne mai îndoim, în culori pe care niciun veac nu le poate șterge.

Este instructiv să observăm felul în care Moise nu se poticnește aici în necredință. Dumnezeu vorbește, și aceasta îi este suficient. De aceea, planul este înțelept, așa că trebuie să aibă succes. Astfel, Moise îl pune imediat în aplicare: „Moise a făcut un șarpe de aramă, și l-a pus într-o prăjină; și oricine era mușcat de un șarpe, și privea spre șarpele de aramă, trăia” (Numeri 21:9).

Iată metoda de lucru a lui Dumnezeu: simplă, și totuși puternică; una singură, dar suficientă pentru orice caz. Prințul și săracul deopotrivă trebuie să caute același remediu. Nici cel mai strașnic intelect, nici cea mai deschisă minte și nici cel mai

inventiv creier nu ar fi putut să găsească o altă soluție. Cel mai analfabet avea acces imediat la ea. Bătrânii își ridicau privirea, și sănătatea se întorcea în trupurile lor. Tinerii priveau, și maladia dispărea. În cazul unora, durerile erau mari și moartea părea că aleargă cu pași iuți, dar nicio privire n-a pierit ucisă de mușcătură. Alții au simțit mușcătura și de îndată ce au privit, durerea a zburat. Unii s-au aflat de departe, către limitele taberei; alții aveau corturile ridicate în jurul stâlpului înălțat – dar orice privire, de departe sau de aproape, aducea vindecarea completă și instantanee.

A batjocorit cineva mijlocul vindecării? Dacă da, gestul a dus la pierzare. Niciun alt ajutor nu putea vindeca mușcătura. Dar toți cei care au acționat cu credință în soluția rânduită de Dumnezeu, au găsit eliberarea sigură. Exista un singur remediu, necondiționat, deschis tuturor, dar unul singur. Privește, și ești vindecat! Privește, și viața se întoarce!

Slava acestui simbol izbucnește acum glorios. Gândurile neînsemnate pier acum, ca stelele înaintea soarelui. Șarpele de aramă de pe lemn este semnul lui Hristos. Privirea îndreptată către el vorbește despre credință. Ea trebuie dată. Buzele care nu pot

greși și care nu pot respinge decid. Când Isus a deschis cartea înțelepciunii înaintea ochilor lui Nicodim, El l-a adus tocmai înaintea acestei scene. Cuvintele sunt strălucitoare ca soarele la amiază: „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:14-15).

Binecuvântate cuvinte! Dulce sunet! Minunat adevăr! Ce veste grandioasă, valorând cât mii de lumi! Aici, în emblemă, se găsește Evanghelia harului necondiționat! Aici se găsește remediul lui Dumnezeu. Aici este odihna potrivită pentru toate sufletele bolnave de păcat. Cititorul meu, deschide-ți urechea! Privește aici și vezi în această imagine nădejdea ta, bucuria ta, pacea ta, răscumpărarea ta deplină, mântuirea ta completă, blestemul tău îndepărtat, păcatele tale șterse cu totul! Vino și privește în interior, conștientizându-ți nevoia, durerea, rana mortală și riscul morții veșnice. Apoi privește în sus și vezi însănătoșirea sufletului tău în rănile sângerânde ale Mântuitorului, și viața ta în moartea Lui.

Observă că pierzarea nu este închipuirea cuiva. Aceste cuvinte avertizează că soluția este

dată „pentru ca oricine crede în El să nu piară”. Cel mușcat ilustrează bine starea noastră. Și noi suntem pelerini ce călătoreșc printr-o pustietate sălbatică. Ea este infestată de șerpi vechi și de puilor. La fiecare pas, la fiecare colț, ne întâlnim cu atacuri. Ticăloșia și răutatea pătează venele noastre zi de zi. Cea mai neînsemnată atingere a Satanei este plină de venin fatal. În Eden, el și-a început lucrarea de ucigaș. Săgețile lui zboară până azi peste tot în jurul nostru. Niciun om nu scapă. Tot pământul piere asemenea taberei lui Israel. Dar pământul nu aduce nicio soluție. Dacă penitența ar plânge neîncetat, dacă suspinele n-ar înceta, dacă ceasurile continue ar fi un plâns fără oprire, ochiul înlăcrimat, pieptul lovit, genunchiul plecat, ochiul ridicat, mâna tremurândă și buza rugătoare n-ar putea extrage veninul. Eul n-are putere. Legea nu este un medic potrivit. Privirea ei detectează boala. Glasul ei proclamă starea deznădăjduită. Dar ea nu are niciun remediu de oferit. Ea denunță petele leprei. Ea condamnă cu asprime și lasă rănilor să avanseze. Omul nu se poate ajuta și nici nu-l poate salva pe fratele lui. Niciun ritual, nicio formă, nicio slujire nu scoate otrava. Așa cum toți cei bolnavi din tabăra Israelului erau sigur pierduți dacă Dumnezeu nu ar fi decretat

vindecarea, tot așa toți cei răniți de șerpi pe pământ se vor prăbuși sigur în Iad, dacă îndurarea fără plată nu s-ar milostivi de ei. Dar Cel ce a spus, ridică un șarpe pe lemn, a spus și „înălță-L pe Fiul Meu pe lemnul blestemat”.

Astfel, Dumnezeu hotărăște să îi ajute pe cei neajutorați, să oprească plaga, să îi salveze pe cei pierduți. Laudă, laudă Numelui Său! Dumnezeuul nostru este dragoste. Iată dovada! El Îl cheamă pe Fiul Său să aducă soluția. Binecuvântează harul Lui! El Îl trimite pe Isus al Lui de la pieptul Său, ca să ne dea sănătatea! Oare ar putea Isus să refuze să vină și să ne elibereze? Nu, ci El zboară bucuros pe aripile răscumpărătoare. El nu consideră că vreo povară ar fi prea grea, nicio agonie prea mare, nicio ocară prea rușinoasă, ca să poată restaura.

Suflete, gândește-te iar la această lucrare vindecătoare. Mușcătura șarpelui a ucis rasa omenească. Dumnezeu-Om vine să zdrobească capul acestui șarpe. Cel fără păcat îmbracă trupul cărnii noastre și în el este ridicat pe cruce. El stă acolo ca antetipul clar al șarpelui de aramă. El este astfel înălțat pe cruce, pentru ca El să poată fi arătat clar tuturor fiilor pământului și pentru

ca toți predicatorii credincioși să poată învăța să înalțe această singură rază.

Cititorul meu, privește, deci, către această cruce! Privește cu o credință stabilă! Cel care stă acolo țintuit este însuși Dumnezeu atotputernic. De aceea, divinitatea este alipită de acele răni adânci. Ele au merit infinit pentru ispășirea vinovăției infinite. El îmbracă trupul nostru, El poartă natura noastră, pentru ca suferințele Lui să fie socotite în contul nostru. În El, toată puterea, toată abilitatea și toată suficiența se combină. Dumnezeu Îl trimite, Îl acreditează, Îl rânduește, Îl trimite și Îl acceptă. În El, toate atributele sunt mai mult decât împlinite. El este mântuirea în chip desăvârșit. El este slava lui Dumnezeu în cea mai înaltă formă.

Privește și mai atent. Privirea credinței este mântuitoare. Nu poți îndrepta un ochi credincios către El, și să nu primești mântuirea. A privit vreun israelit rănit și să nu trăiască? De aceea, niciun păcătos care privește nu moare. Remediul este sigur și este aproape. Poți fi bătrân, iar anii îndelungați de păcat să își arate cursul lor întunecat. Privește, și masa imensă de păcat piere. Ai putea să îți deplângi o viață de vinovăție agravată.

Petele tale pot fi de o purpură adâncă. Ai fi putut ajunge să te prăbușești iar și iar în cea mai ticăloasă spurcăciune. Privește, și fii vindecat. Dacă toate păcatele tuturor celor pierduți ar fi ale tale, ele n-ar putea depăși această putere ispășitoare.

Poți fi tânăr și să vezi deschizându-se primii muguri ai vieții tale. Dar te-ai născut o mlădiță uscată dintr-un copac uscat. Otrava șarpelui a pătat venele tale din pruncie. Nu poți fi vindecat niciodată decât la Cruce. Bogatul trebuie să privească, fiindcă bogățiile nu pot mântui. Săracul trebuie să privească, fiindcă sărăcia nu este o haină care să acopere vinovăția. Cel educat trebuie să privească, întrucât educația nu găsește niciun alt ajutor. Neștiutorul trebuie să privească, fiindcă ignoranța nu este cheia Raiului. Nimeni nu a trăit vreodată fără boala sufletului, și nimeni nu și-a recăpătat puterea fără Hristos. Dar crucea Lui stă înălțată, la fel cum a stat stâlpul în tabăra Israelului. De aceea, nu este zadarnic glasul care strigă: „Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului!” (Isaia 45:22).

Creștine, știi că trebuie să privești zilnic la Cruce. Tu ești înălțat prin credință, dar nu în afara ariei în care șarpele se mișcă. Vai, cât de repede îi

rănește el pe sfinții lui Dumnezeu, și toate rănilor lui aduc durere. Dar Crucea vindecătoare este mereu înaintea ta. Doar acolo își pierde veninul durerea. De aceea, trăiește cu ochii ațintiți asupra lui Hristos. De aici curg râurile păcii pentru tine. Nu îți întoarce privirea în viață sau în moarte până nu vei intra în casa binecuvântată, unde șarpele cel vechi nu poate intra.

12

STEAUA LUI IACOV ȘI TOIAGUL LUI ISRAEL

„O stea răsare din Iacov, un toiag de cârmuire
se ridică din Israel” (Numeri 24:17).

Aici, Isus este predicat suav, dar dintr-o inimă care nu L-a iubit niciodată și prin buze care nu Îl vor mai lăuda nicidecum. Personajul care vorbește este cu adevărat unul înspăimântător. O umbră tainică și înfricoșătoare îl învăluie. El călătorește departe ca să blesteme poporul lui Dumnezeu, dar când ajunge în acel loc, nu poate alege decât să îl binecuvânteze. Numele lui este Balaam. Gândirea lui, motivațiile sale și cursul înfricoșător al vieții lui constituie un studiu profund. Ele sunt semne care arată care este calea în jos, către Iad. Astfel, ele prezintă o întindere vastă de învățături folositoare, din care nu putem alcătui acum decât o scurtă schiță.

Casa lui Balaam era în munții răsăritului. Intelectul lui căpătase o anumită cunoaștere a Dumnezeului celui viu. Era cunoscut ca un om înzestrat cu daruri cerești. El era respectat pentru că se credea că are o influență mistică în lumea nevăzută.

De aceea, Balac, regele Moabului, devenind temător după ce a auzit de cuceririle Israelului, se gândește că ajutorul lui Balaam ar putea face mai mult decât brațele înarmate. De aceea, îl cheamă pe acesta spunându-i: „știi că pe cine binecuvânțezi tu este binecuvântat, și pe cine blestemi tu este blestemat” (Numeri 22:6).

Astfel, reputația acestui om l-a făcut să pară mai mult decât atât, însă sfințenia lui exterioară masca o inimă lipsită de har. Deghizat într-un om sfânt, el era, de fapt, robul prințului acestei lumi.

Mesagerii sosesc. Cererea lor este formulată. Primul răspuns al lui Balaam se potrivește faimei lui. Dumnezeu pare să fie obiectul dintâi al gândurilor sale. El pretinde astfel că voia lui Dumnezeu este singura lui călăuză: „Rămâneți aici peste noapte, și vă voi da răspuns, după cum îmi va spune Domnul” (v. 8). Cum ar fi posibil ca o dimineață atât de plăcută să ajungă în curând o noapte întunecată? Vai, un început bun nu garantează un

sfârșit pe măsură. Mugurele poate să nu înflorească niciodată, iar floarea să rămână stearpă în veci. Mulți dintre cei pierduți priveau cândva către cer.

El Îi spune această chestiune Dumnezeuului său. Cel mai clar răspuns îi este dat de îndată: „Să nu te duci cu ei și nici să nu blestemi poporul acela, căci este binecuvântat” (v. 12). Oare este posibil ca Dumnezeu să vorbească astfel cu oameni necurați? Da! Adevărul poate trece granița minții, dar să nu supună inima. Zăpezile alpine reflectă soarele, dar nu sunt topite de razele lui.

Atitudinea duplicitară a lui Balaam iese acum de sub spoiala lui. Urechea lui pare să nu fi auzit răspunsul clar al lui Dumnezeu. Privirea sa, însă, a putut vedea răsplățile bogate promise de Balac. El nu poate decât să îi trimită pe prinți înapoi cu mâinile goale, dar cuvintele lui slabe îi trădează inima nestatornică. El abia de spune: „Duceți-vă înapoi în țara voastră, căci Domnul nu vrea să mă lase să merg cu voi” (v. 13). Aici nu se găsește tot adevărul. Interdicția este ascunsă: „să nu blestemi”. Decretul grandios este acoperit: „căci ei sunt binecuvântați”.

Ce om nefericit! O vorbire onestă l-ar fi ridicat deasupra ispitei. Vai de cei care ezită și se

plimbă pe granițele minciunii. Cei ce ciopârțesc cu timiditate din Cuvântul lui Dumnezeu ajung, de fapt, să suprima adevărul și să amăgească.

Satana a aruncat un năvod viclean. Șiretlicurile lui au avut succes. Balaam le-a spus acestora mai puțin decât răspunsul pe care îl primise de la Dumnezeu. Prinții se grăbesc înapoi și transmit chiar mai puțin decât cuvintele lui Balaam. Lucrurile diluate ajung și mai diluate. Ei îi spun acestuia doar că „Balaam n-a vrut să vină” (v. 14). De acum, Dumnezeu pare lăsat complet pe dinafară, iar voia nehotărâtă a omului pare să fie singura piedică.

În felul acesta, ispita este curtată să se întoarcă. Iar ea nu va fi leneșă în umblarea ei după o ușă pe jumătate deschisă. Balac trimite prinți mai importanți cu atracții deosebite și mită mai bogată. Iar masca lui Balaam se coboară și mai mult. El nu îi mai tratează pe aceștia cu o față încruntată. Pretinzând încă loialitate față de Dumnezeu, el îi îndeamnă să mai rămână până ce va cere o altă călăuzire. Totuși, el știa deja voia lui Dumnezeu. Cu toate acestea, o dorință secretă pândește și naște în el dorința de a căpăta un răspuns neclar, așa încât neascultarea să pară mai

puțin vinovată. Vai de cei care, în timp ce se străduiesc să împingă o ușă încuiată, caută o fisură să ocolească ușa și situația în care se găsesc.

Dumnezeu vorbește din nou, dar cuvântul care îi dădea înfrânare este retras. Cei care resping lumina, vor ajunge în curând să fie abandonați pentru a se poticni în întuneric. Singurul lucru pe care Balaam îl aude este acesta: „dacă oamenii aceștia au venit să te cheme, scoală-te și du-te cu ei” (v. 20, lit. ESV). Iată cum bariera este ridicată. Având intenția de a ceda în fața câștigului, Balaam trece imediat de ea. Deși nechemat, el se scoală devreme, alergând la vale după comoara pământească și după moartea sufletului.

Dar iată că un alt lucru îi împiedică umblarea. Îngerul Domnului se așază ca un adversar în calea lui, astfel că Balaam „a fost muștrat aspru pentru călcarea lui de lege: o măgăriță necuvântătoare, care a început să vorbească cu glas omenesc, a pus frâu nebuniei prorocului” (2 Petru 2:16). Cerul și pământul îl înfrânează miraculos. Totuși, dorința lui după câștig nu îl va lăsa în pace. El s-a predat deja dorinței lui rele. Piedicile se diminuează, astfel că el câștigă permisiunea groaznică de a înainta. „Du-te cu ei”. El Îl abandonează pe Dumnezeu, și

Dumnezeu îl abandonează. Astfel, Balaam ajunge în țara Moab. Chiar și acolo, el pretinde devotament față de Dumnezeu, în timp ce întreaga lui inimă se închină idolului unei răsplăți ieftine.

Ce scene urmează! Altarele se ridică. Jertfele sângerează adânc. Regele imploră, ispitește și atrage. Profetul ticălos se luptă să asculte. El caută toate mijloacele pentru a putea blestema, așa încât să poată strânge la piept mita blestemată. El urcă pe muntele înalt. Acolo este locul de unde privește tabăra întinsă. El își deschide gura și tânjește după cuvinte prin care să lovească în poporul lui Dumnezeu și să-și asigure aurul, dar totul este în zadar. Ca un instrument ezitant în mâini mult mai puternice, el strigă: „Cum să-l blestem eu pe cel ce nu-l blestemă Dumnezeu?” (Numeri 22:8).

Cu siguranță că acum va ceda - am fi tentați să credem. Ba nu. O patimă groaznică a devenit domnul lui. De aceea, Balaam face încă o încercare ticăloasă. El urcă pe înălțimile Pisga. De acolo nu vede decât marginile taberei și întârzie, curtând o aparentă aprobare pentru a se opune lui Dumnezeu în respingerea deschisă a unei chemări de slujitor. Domnul îl supune din nou. Trădătorul nu poate decât să strige: „Iată că am primit poruncă

să binecuvânteze. Da, El a binecuvântat, și eu nu pot întoarce” (v. 20). Oare nu se va supune el nici acum glasului clar? Oare nu se va întoarce ca să își arunce blestemele mai degrabă asupra vrăjmașilor lui Dumnezeu?

Dar se poate schimba inima pe care patimile lumești o țin legată? Balaam caută din nou o cale de scăpare. El privește asupra mulțimii imense a Israelului și buzele lui rele se redeschid. Și iarăși Dumnezeu îl cucerește și se aude adevărul: „Binecuvântat să fie oricine te va binecuvânta, și blestemat să fie oricine te va blestema!” (Numeri 24:9).

Citește oare cineva aceste rânduri și știe că el acționează împotriva conștiinței și a luminii clare, atingând lucruri interzise? Cazul lui Balaam exclamă: „Întoarce-te! Întoarce-te! Fii hotărât, fii hotărât, întoarce-te odată pentru totdeauna! Nu te juca cu nicio dorință păcătoasă. Scăparea nu este dificilă acum, însă împotrivirea ta va slăbi mâine și pofta va crește”.

Profetul este tulburat, regele este mândru și, de aceea, ei se despart. Balac îl muștră, iar Balaam se apără. Amândoi sunt dezolați. Unirea răului sfârșește rău, dar buzele lui Balaam vorbesc din nou. Ce om nefericit! El trebuie să proclame un

Mântuitor, dar fără a fi părtaș mântuirii Lui: „Îl văd, dar nu acum, Îl privesc, dar nu de aproape. O stea răsare din Iacov, un toiag de cârmuire se ridică din Israel. El străpunge laturile Moabului și îi prăpădește pe toți copiii lui Set” (Numeri 24:17).

Așa este predicată Evanghelia de un suflet mort. De aceea, predicatorii trebuie să-și cerceteze adâncul inimilor. Hristos doar în minte, pe buze și la amvon nu va mântui pe nimeni. Mulți Îl propovăduiesc, dar nu Îl vor vedea niciodată. Ei înalță crucea, dar îi întorc spatele. Acești oameni laudă sângele, și totuși nu se spală niciodată în el. Ei vorbesc despre rănilor Mântuitorului, pe care ei nu le ating. Ei deschid înaintea oamenilor planul mântuirii, dar nu apucă niciodată răscumpărarea Domnului. Ei propovăduiesc adevărul, dar trăiesc în minciună. Ei îndreaptă oamenii către izvorul vieții, dar ei înșiși îl ocolesc, mergând spre moarte. Iuda a mers la locul său după ce a stat lângă Isus. Profetul Balaam a predicat în felul acesta înaintea altora, și totuși el a murit ca ticălosul ticăloșilor. Dar această profeție clară ne atrage atenția. Unde pot fi găsiți termeni mai strălucitori care să vorbească despre Hristos? O Stea și un Toiag – două elemente strălucitoare pe care oamenii și îngerii le pot vedea.

„O Stea răsare din Iacov”. Ce este o stea, dacă nu un corp luminos și strălucitor așezat pe bolta nopții? Ea strălucește ca un mărgăritar în mijlocul întunericului. Ea străpunge cu o rază bucuroasă negura din jurul ei. Ea zâmbește cu strălucirea ei plăcută asupra unui pământ întunecat.

Așa este Hristos Isus. Acolo unde El nu strălucește, noaptea este fără speranță. Lumea fără Isus este ca bolta cerească fără stele. Și ce poate fi un astfel de întuneric, dacă nu simbolul rece al ignoranței, ticăloșiei și păcatului? Privește la sufletul sărman în care Hristos n-a luminat nicio dată. Acolo se nasc cele mai spurcate lucruri. Poate fi Dumnezeu cunoscut acolo? În niciun caz. Poate exista o idee vagă despre o forță supremă, dar realitățile harului, dragostei, credințioșiei și dreptății lui Dumnezeu sunt complet ascunse. Nimeni nu poate să perceapă vreun zâmbet de Tată într-o astfel de climă. Fiecare pas înainte îngroașă îndoieli de nepătruns. Nu există bucuria conștientizării iertării. Nu există cunoștința păcatelor șterse. Așa este orice suflet fără Hristos. Dar atunci când Steaua apare, ce frumuseți pătrund în peisaj! Când Hristos răsare în inimă, strălucirea sosește și, înaintea ei, păcatul și ticăloșia fug.

Balaam a propovăduit această Stea, dar ochiul lui întunecat nu a văzut-o. Cititorul meu, tu vezi lumina ei frumoasă? Toți cei care o văd îi și reflectă razele.

Odată ce iluminează astfel, Isus devine Stăpân. Prezența Lui înveselește și supune. De aceea, un alt aspect este adăugat: „Un Toiag de cârmuire se ridică din Israel”. Aceste simboluri ale lui Hristos pot să pară foarte diferite, dar ele au o unire tainică. Oare un Mântuitor văzut nu este cu siguranță iubit? Oare un Mântuitor iubit nu va fi și slujit cu căldură? La fel cum nu putem iubi până ce nu cunoaștem, nici nu putem cunoaște fără să iubim; tot așa, nu putem iubi fără să dorim să îi fim pe plac celui iubit. De aceea, razele Evangheliei aduc cu ele întotdeauna o căldură sfințitoare. Steaua aduce cu ea un Sceptru.

Experiența dovedește acest adevăr. Cel mai sfânt om este întotdeauna acela al cărui suflet este cel mai mare râu de lumină a Evangheliei. Cu cât se vede mai mult Steaua, cu atât mai mult Sceptrul este întins. Cu cât Hristos strălucește mai mult în interior, cu atât mai mult vor intra în declin buruienile sufletului. Adevărul Evangheliei face ca toți supușii Lui să fie plini de zel în ziua puterii Lui. Iar

când El îi face dornici, ei nu mai trăiesc pentru sine, ci pentru Acela care îi cârmuiește cu dragostea Lui. Balaam a propovăduit Scepтрul cu o inimă de răzvrătit. Cititorul meu, supune-te acestei stăpâniri drepte!

În final, observă că Balaam este forțat să propovăduiască groaza în fața unei lumi care Îl refuză pe Hristos: „Un toiag de cârmuire se ridică din Israel. El străpunge laturile Moabului și îi prăpădește pe toți copiii lui Set” (Numeri 24:17). Așa cum supușii Lui sunt înălțați, lumea rebelă trebuie să piară. Cei care se supun sunt mântuiți, pe când cei care se împotrivesc sunt zdrobiți cu totul.

Cititorul meu, spune acum care este starea ta? Ești printre moștenitorii fericiți ai Împărăției acestei Stele? Dacă nu, ia aceste cuvinte drept avertisment. Venirea Lui este apropiată. Carul Lui glorios înaintează rapid. O strângere binecuvântată va avea loc. Cei aleși cântă, triumfă și aduc laude. Prin contrast, masa de răzvrătiți va sta așezată la picioarele Lui. Roțile zdrobitoare îi vor distruge și vor fi alungați din prezența Lui în acel chin în care nicio stea nu mai răsare în noaptea fără sfârșit, iar Scepтрul devine secera de fier a Iadului.

Gândește-te la Balaam. El a avut un Iad în interiorul lui, și totuși a trăit pe pământ. Unde există o ticăloșie ca această prevedere a chinului? „Îl văd, dar nu acum, Îl privesc, dar nu de aproape” (v. 17). Ochii lui Îl vor vedea pe Domnul, dar prea târziu. Ei se vor deschide înaintea revelației Sale glorioase, „dar nu de aproape!” Când Isus îi va chema pe cei răscumpărați la dreapta Lui și îi va îndemna să ocupe tronul Său și să privească în veci la frumusețea Lui, fără a-L mai părăsi vreodată, Balaam va fi alungat pe vecie! Citi-torul meu, păzește-te! În curând, condamnarea va fi rostită, și ea va fi veșnică!

13

FINEAS

„Domnul i-a vorbit lui Moise și a zis: „Fineas, fiul lui Eleazar, fiul preotului Aaron, a abătut mânia Mea de la copiii lui Israel, prin râvna pe care a avut-o pentru Mine în mijlocul lor; și nu i-am nimic, în mânia Mea, pe copiii lui Israel. De aceea, să spui că închei cu el un legământ de pace. Acesta va fi pentru el și pentru sămânța lui după el legământul unei preoții veșnice, pentru că a fost plin de râvnă pentru Dumnezeul lui și a făcut ispășire pentru copiii lui Israel” (Numeri 25:10-13).

Fineas apare ca un curcubeu pe fruntea unei furtuni. El este ca o floare pe o câmpie sălbatică, un loc fertil într-un deșert uscat, aur curat într-o carieră aspră, un trandafir mirositor într-o tufă spinoasă, un credincios printre necredincioși!

Ticălosul Balaam, împiedicat de la blestemele lui, se întoarce acasă fără a-și deplânge starea. El este înfrânat, dar nu schimbat. Semințele adânci ale răului trăiesc adesea chiar dacă nu li se

permite să răsară. Așa este el. Balaam rămâne încă în țara păgână a Moabului. Chiar dacă este adesea împiedicat, veninul încă lucrează în interior. El caută o ieșire prin comploturi secrete și abominabile. El îl sfătuiește pe Balac să răspândească momeli și poște pentru a amăgi poporul la o sărbătoare a idolilor. Îndemnul dat este ca armele să fie puse jos acum, căci ospățul este pregătit și bogățiile sunt scoase la iveală. „Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care l-a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie” (Apocalipsa 2:14).

Ah! Ce distrugere poate provoca un singur om rău! O singură scânteie poate aprinde flăcări pustiitoare. Un singur gând rău poate fi sămânța multor pomi otrăviți.

Balac adoptă planul rău. Capcana fascinantă și atrăgătoare este pusă. Poporul aleargă cu mulțimile asemenea moliilor bete către flacăra distrugătoare. Astfel, ei cad sinucigându-se. Un trădător plăcut ridică sabia asupra lor.

Citorul meu, cel mai mare pericol al tău vine din interior. Înfrânează-ți bine inima! Încătușează-

ți gândurile. Răutatea exterioară a Satanei poate să pară neînsemnată, asemenea blestemului lui Balaam, care a fost neputincios. Dar dacă inima deschide ușa, poftele vor intra în ea cu duiumul și își vor face lucrarea ucigătoare. Mulți oameni au murit măcelăriți de o dorință căreia i-au dat frâu liber.

În timp ce poporul păcătuiește astfel, răzbunarea lui Dumnezeu își ridică brațul uriaș. Sentința morții trece asupra celor vinovați. Judecătorii ridică sabia. Vinovații pier cu miile. Și, ca și cum executorii ar fi fost prea înceți, o molimă vine și mătură miile ei, ducându-i în morminte pentru păcatul lor.

Acesta este un moment înspăimântător. Toate imaginile și sunetele morții își fac apariția. Scena înfricoșătoare pare ca o imagine a mâniei zilei de apoi.

Cu siguranță că, de acum, până și cea mai strașnică inimă se va cutremura, am zice. Evident că oamenii vor striga cerând milă și vor tremura înlăcrimați în fiecare cort! Nu, nu așa stau lucrurile. În lipsa harului, judecățile împietresc inimile. Mușcătura poate doar să stârnească gesturi și mai nestăpânite. În felul acesta, momentul uluitor care ne stă înaintea este o dovadă a păcatului agravat. Zimri, un lider de rang înalt, a cărui poziție îl face

observat de toți, sfidează mânia, batjocorește pedeapsa Legii, bravează în fața loviturii molimei, își ridică mâna rebelă împotriva rațiunii și a oricărei temeri, și, înaintea mulțimilor înlăcrimate, calcă sfidător în brațele păcatului. Nu poate fi găsit în anele nelegiurii o batjocură mai mare la adresa lui Dumnezeu. Păcatul a păcătuit cu toată răutatea, dar acesta este unul dintre lucrurile cele mai nerușinate.

Fineas, preotul, privește toată această scenă și zelul lui pentru Dumnezeu îi cuprinde sufletul. El nu își poate opri impulsul de a șterge pata. Brațul lui trebuie să grăbească pedeapsa dreaptă. Astfel, cu lancea în mână, el îl mătură cu indignare pe nelegiuit și pe partenerul ales în nelegiuire.

Aceasta a fost atitudinea lui Fineas și actul lui. Care este rezultatul? Domnul l-a răsplătit. Molima se oprește și un glas aprobator onorează zelul neprihănit. Iată, „acesta va fi pentru el și pentru sămânța lui după el legământul unei preoții veșnice, pentru că a fost plin de râvnă pentru Dumnezeul lui și a făcut ispășire pentru copiii lui Israel” (Numeri 25:13).

Cititorul meu, oprește-te acum și subliniază acest principiu deosebit care s-a revărsat ca un

torent în inima lui Fineas. Duhul nu îl lasă în obscuritate. Lauda este aceasta: „el a fost plin de râvnă pentru Dumnezeuul lui”. El nu putea sta cu mâinile în sân și să vadă cum Legea lui Dumnezeu era insultată, cum stăpânirea Lui era sfidată, cum voia Lui era disprețuită, și cum măreția Lui era batjocorită. Inima slujitorului a luat foc de indignare sfântă. El trebuie să se ridice pentru apărarea cinstei Domnului Lui. Dragostea lui fierbinte și hotărârea lui fermă nu s-au lovit de nicio temere, pentru că la mijloc era o cauză dreaptă. Nelegiuitul Zimri era un lider influent, dar Fineas nu l-a scutit.

Creștine, poți citi aceste lucruri și să nu fii cuprins de rușine? Mărturisesc eforturile tale curajoase despre zelul tău? Păcătoșii blasfemiază Numele lui Dumnezeu. Îi mustri cu ceva? Sabatele Lui sunt profanate. Care este protestul tău? Principiile false curg ca râurile. Dai pe față lucrurile contrafăcute? Viciile se îmbracă în haine ale virtuții. Le dai jos măștile? Satana atacă lumea. Te împotrivești cu ceva? Nu, ci mai degrabă treci pe lângă toate acestea nepăsător. Îți pasă prea puțin dacă vezi sau nu succesul cauzei lui Hristos. Dacă zelul neprihănit îți încinge mijlocul, îți întărește nervii, îți mișcă străfundul inimii și te mișcă spre

acțiune, ar mai fi Dumnezeu atât de puțin cunoscut și ar mai fi blasfemia atât de îndrăzneță?

Observă apoi că zelul lui Fineas este unul sănătos. El nu este ca un cal fără frâu, ca un torent nestăpânit, ca un uragan dezlănțuit. Pașii lui merg pe calea rânduită. El împlinește voia lui Dumnezeu în felul rânduit de Dumnezeu. Mandatul spune că cei ce au călcat Legea trebuie să moară. De aceea, Fineas dă lovituri de moarte cu o mână ascultătoare. Zelul pe care cerul îl aprinde este întotdeauna un har care duce la supunere.

Acest zel face minuni. El pare că a deschis porțile Raiului, pentru ca binecuvântările să fie revărsate pe pământ. Dumnezeu mărturisește: „a făcut ispășire pentru copiii lui Israel”. El a făcut ispășire pentru ei. Numele Meu este salvat din dezonoare. Păcătosul îndrăzneț este smerit. De aceea, pot să înfrânez răzbunarea Mea. Oamenii văd că păcatul nu scapă nepedepsit și că îndurarea poate de acum să zboare drept spre a vindeca.

Zelul este o lucrare a harului care face minuni. El scutură cerul cu rugăciunea lui agonizantă. El se luptă cu atotputernicia și nu acceptă un refuz. Cine poate să își închipuie ce țări, ce districte, ce orașe, ce familii și ce oameni au înviat

spiritual ca urmare a zelului pus în rugăciune? El trăiește de asemenea în trudă energetică. El este izvorul curgător din inimile apostolilor, martirilor, reformatorilor, misionarilor și predicatorilor înflăcărați ai Cuvântului. Ce piedici depășește! Ce cătușe zdrobește! Ce zone vaste traversează! El cuprinde pământul cu eforturi pentru adevăr și mulțimi de suflete mântuite constituie trofee spre lauda ei. Suflete, pune-ți la lucru orice putere pentru Hristos. Truda nu va fi zadarnică.

Apoi observă felul cum zâmbetele cerești luminează asupra zelului lui Fineas. Onoarea îi împodobește pe cei ce-L cinstesc pe Dumnezeu. Preoția va fi a lui. Ea va trăi în linia lui genealogică din veac în veac. El și fiii lui vor purta numele Israelului pe pieptarul lor, și vor face ispășire în sanctuar. Ce privilegiu grandios! Iată rodul zelului.

Lucrările curajoase făcute pentru Dumnezeu câștigă cununi. Nu există niciun merit în ele, dar harul care dă voința, întărește brațul și aduce succes, vine cu o răsplată. Printre fiii cei mai fericiți ai pământului și sfinții cei mai strălucitori ai cerului, lucrătorii devotați ocupă locurile dintâi.

Această lecție nu se încheie aici. Fineas stă în veci ca un simbol nobil. El reflectă obiectul

grandios al credinței – Căpetenia prețioasă a mântuirii, Hristos Isus. Da, Hristos este ilustrat aici. În Fineas vedem inima, zelul, lucrarea și impulsul puternic și constrângător ale lui Hristos. În Fineas îl vedem pe Hristos încununat cu gloria preoției veșnice.

Gândurile ar trebui să se oprească aici și să fie părtașe istoriei mântuirii. Ce a adus Hristos din înaltul cerurilor? Ce L-a mânat să fie ferm în ciuda ocărilor și neîmpiedicat de obstacolele din această lume ticăloasă? Ce L-a ținut ca pe un proscris pe acel lemn? Bine răspund cei ce spun că dragostea Lui pentru suflete, dorința Lui arzătoare să îi smulgă din flăcările Iadului. Dar răspunsul este incomplet. Este adevărat, îndurarea blândă I-a caracterizat fiecare puls. Dar au existat motivații mult mai grele care L-au îndemnat cu o forță mai puternică. Cea mai profundă motivație a fost zelul pentru Dumnezeu. Cel mai puternic impuls al Lui a fost cel de a aduce glorie Numelui Tatălui Său. Iată cuvintele Lui: „Iată, vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii Mele” (Psalmul 40:8).

Vino și privește la toate acestea în lumina lucrării de răscumpărare. Iată Legea luminând de

puritate, infinită în cerințele ei, dar incapabilă să producă schimbarea. Dacă ar fi ignorată, cinstea lui Dumnezeu ar suferi. Dacă decretul ei ar fi împlinit complet, cinstea lui Dumnezeu ar fi neatinsă. Isus Se așază ca Om sub jugul Legii. El nu cere niciun lucru pe care să nu-l dea. El trăiește o viață de ascultare curată. Ceea ce El cere, El împlinește. Poate fi Dumnezeu onorat mai mult? Legământul harului Îi permite să pună ascultarea Lui în contul seminței răscumpărate, și astfel curțile cerului se umplu de mulțimi în care nu pot fi găsite pete, nici zbârcituri și nici vreo necurăție. Toți îi trec pragul îmbrăcați în ascultarea desăvârșită. Astfel, Hristos înalță Legea lui Dumnezeu. El îmbracă haina zelului și împlinește această lucrare care Îl proslăvește pe Tatăl.

Același zel L-a dus și pe lemnul blestemat. Toți cei pe care El îi mântuiește sunt, prin natura și prin faptele lor, niște ființe adânc cufundate în vinovăție. Fiecare păcat este legat de un blestem neschimbător. Dacă n-ar veni asupra lor condamnarea, unde ar mai fi adevărul lui Dumnezeu? Dar Isus satisface totul în trup omenesc. Toate potirele mâniei promise se varsă asupra Lui. Niciun păcat al vastei Sale familii nu scapă nelovit. Amenințările groaznice sunt aplicate înfricoșător. Zelul lui

Hristos pentru Dumnezeu ia tot paharul și îl bea până la capăt. Ce urmează? Judecata este dreaptă, adevărul rămâne valabil, sfințenia este sfântă și neprihănirea dreaptă, în timp ce harul exultă, îndurarea cântă, sufletele sunt mântuite și fiecare atribut al lui Dumnezeu este onorat.

De aceea, poți vedea că gloria lui Dumnezeu este cel mai strălucitor diamant din diadema răscumpărării. Evanghelia este Iehova glorificat. Dacă păcatele întregii rase ar fi dus-o în chinul veșnic, dreptatea și adevărul ar fi rămas neatins pe un tron de fier, chemând la condamnarea păcatului, dar nu ar fi fost niciodată satisfăcute dacă bunătatea iubitoare a lui Isus n-ar fi venit să ajute rasa lipsită de putere. Dar zelul lui Isus încununează totul cu glorie. Cititorul meu, studiază Evanghelia! Ea este planul lui Dumnezeu pentru mântuirea ta.

Dar Fineas a primit răsplata zelului lui, anume legământul preoției veșnice. Astfel, Isus a trecut printr-o vale adâncă și a urcat la o înălțime glorioasă. „La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele, care este

mai presus de orice nume” (Filipeni 2:8-9). „Eu Te-am proslăvit pe pământ” – este pledoaria puternică. „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea” – este vasta rugăciune (Ioan 17:4-5).

Pledoaria a fost puternică și rugăciunea a fost auzită. Isus a îndepărtat mânia veșnică. El a adus împăcarea veșnică. De aceea, El stă așezat ca Preot pe tronul Lui. „Toată puterea I-a fost dată, în cer și pe pământ” (cf. Matei 28:19). El flutură sceptrul domniei universale. Astfel, El împlinește planul răscumpărării. El îndepărtează inima necredincioasă. El plantează dragostea. El gravează credința. El seamănă semințele neprihănirii. El udă plantele firave ale harului. El duce la coacere roadele prețioase. El mijlocește ca un Apărător cuceritor. El parfumează strigătul și lucrarea credinței cu o tămâie dulce. Astfel, Cel care Și-a dat cândva viața în zelul Lui, domnește acum ca un Preot convingător. Creștine, așa este Domnul tău. Așa a fost zelul Lui. Așa este gloria Lui. De aceea, aseamănă-te cu El! Același gând să fie aprins și în tine. Lucrează pentru El și împreună cu El. „Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El.

Dacă răbdăm, vom și împărți împreună cu El” (2 Timotei 2:11-12).

14

CETATEA DE SCĂPARE

„Dintre cetățile pe care le veți da Leviților, șase să fie cetăți de scăpare unde va putea să fugă ucigașul” (Numeri 35:6).

Orice inimă de creștin prețuiește refugiul. El este ca portul pentru corabie, când norii întunecați se coboară asupra mării, și ca acel cuib ascuns pentru un porumbel, când uliul îl vânează. Când vedem mânia lui Dumnezeu în adevărata ei lumină, când conștiința pălește înspăimântată, când prăpastia Iadului se deschide înaintea picioarelor noastre, când flăcările care nu se sting se ivesc la orizont, disperarea se aruncă asupra prăzii ei dacă nu se găsește cetatea de scăpare.

Dar Hristos este un Refugiu sigur, înalt pe cât sunt cerurile, lat ca infinitatea și durabil precum ziua veșniciei.

Aici ne este dată o emblemă, pecetea adevărului Evangheliei. Unele simboluri ale lui Hristos au apărut pentru o perioadă scurtă, după care s-au disipat. Norul călăuzitor, mana și izvorul de apă s-au încheiat pe malurile Iordanului. Dar aici avem un semn care a trăit de-a lungul întregii istorii a Canaanului. El n-a pierit niciodată până la ridicarea crucii.

Istoria acestei rânduieli este scurtă. Era posibil ca, fără intenție, fără a avea vreun gând rău sau de răzbunare, omul să își păteze mâinile cu sânge omenesc. O lovitură neintenționată poate cădea asupra semenului lui și o săgeată neîndreptată către acesta să îl lovească de moarte. Crima neintenționată se poate întâmpla.

Când avea loc un astfel de eveniment, rudei celui ucis i se permitea să se ridice în mânie și să ceară viața ucigașului. Legea permitea ca sângele să fie răzbunat cu sânge. Cel ce a ucis era pasibil de a fi ucis.

Cititorul meu, imaginează-ți starea disperată a ucigașului. Pacea, fericirea și siguranța au fugit de el pe veci. Orice priveliște este o amenințare pentru el. Fiecare foșnet sună alarma. Mulțimea este un loc periculos, căci ruda poate scoate

sabia și acolo. Ambuscadele pot să îl prindă și în singurătate și izolare. Astfel, orice loc și orice clipă amenință cu moartea mintea bietului om plin de cutremur. Viața lui devine una de teroare continuă.

Dar Dumnezeu lui Israel rânduiește un mijloc spre eliberarea unei astfel de vieți din chinul îndelung. El poruncește ca șase cetăți să fie puse deoparte. Ele sunt distribuite în toată țara. Astfel, niciun loc nu trebuie să fie prea departe de zidurile lor. Ele stau așezate pe dealuri înalte, astfel încât să fie văzute de departe. Ele trebuie să fie locuri de scăpare. Odată ajuns în cetatea de refugiu, ucigătorul era în siguranță. Ruda mânioasă nu putea intra. Locuitorii cetăților nu aveau permisiunea să încuie porțile nici ziua, nici noaptea, și nu puteau alunga niciun străin care le pășea pragul. De aceea, siguranța îl primea aici în brațele ei. Aici, el putea să fie judecat și să îl înfrunte pe vrăjmașul lui. El simțea pe propria piele realitatea scăpării. El știa că orice pericol era lăsat departe, în urma lui, și că zilele lui puteau să treacă de acum suav, fără cea mai mică umbră de alarmă. Dar trebuia să rămână captiv între acele ziduri. Afară exista un pericol continuu. Dacă ar fi pășit dincolo de porți, viața lui era expusă loviturii rudei celui ucis.

El trebuia să rămână astfel adăpostit, atâta vreme cât trăia marele preot. Acea moarte abolea orice pretenție de răzbunare, astfel că ucigașul era din nou liber. Dintr-o dată, el putea face pasul înainte și să meargă nevătămat din loc în loc.

Este scris că, în fuga lui dinaintea răzbunării, era necesar ca fugarului să i se dea tot ajutorul necesar. Erau construite drumuri late, întreținute cu strictețe. Toate piedicile erau eliminate. La fiecare colț, unde se putea ridica îndoiala, erau ridicați stâlpi pe care erau așezate semne care călăuzeau fugarul de parcă i-ar fi spus: „Cetatea de scăpare e acolo! Cetatea de scăpare e acolo!”

Iată simbolul. Duh al dragostei, ridică-Te ca să ne înveți! Trimite-ne lumina care să Îl descopere pe Hristos! Fie ca sufletele să vadă adevărul din Cetatea de refugiu descoperită prin Evanghelie.

Dacă ești un biet păcătos, acest simbol ilustrează de îndată cazul tău. Ucigașul este umbra ta. Poate că vei exclama uimit: „Ce? Sunt mâinile mele pătate de sânge?” Ia acest adevăr drept răspuns. Poate exista crimă chiar dacă niciun om nu cade răpus. Poate exista carnagiul îndatoririlor, talentelor, timpului și sufletelor. Și vai, el există cu adevărat. Nicio zi, niciun ceas nu trece fără să

acumulezi această vinovăție. Pământul pare un câmp de luptă, unde lovim constant asupra poruncilor drepte ale lui Dumnezeu. El este ca un abator plin de oasele mijloacelor harului măcelărite. Cuvintele și privirile noastre sunt adesea săgeți cu vârfurile îmbibate în otravă mortală.

Cine nu calcă în picioare oportunitățile de a face bine? Se poate să nu existe întotdeauna premeditare în păcatul săvârșit. Totuși, la fel cum ucigașul de aici nu și-a plănuit fapta, păcătoșii comit orbește astfel de crime, prin ignoranță sau neveghere.

Privește acum la păcătosul trezit, care își cunoaște vinovăția. El este ca ucigașul ce alergă îngrozit de mânia rudei victimei. El știe că este vânat. Răzbunarea pândește la picioarele lui. Un braț se ridică pentru a-l zdrobi la pământ. Sabia furioasă pândește îndeaproape. Arcul este întins. Săgeata este îndreptată pentru a străpunge. Încă un moment, și rana fatală este dată. Gândurile lui sunt în agonie. Fiecare fibră a ființei se cutremură.

Tu, cel zguduit în conștiința ta, poți spune că nu este această stare îngrozită și ceea ce te caracterizează?

O singură rudă putea vâna ucigașul, dar mulți adversari amenințau sufletul pătat de vinovăție. Observă trupele mari. Iată-le cum aleargă iute. Dreptatea lui Dumnezeu este în frunte. Ea are cereri hotărâte. Greșelile sunt multe, astfel că ea are dreptul clar de a pune în aplicare răzbunarea. Și ea este rapidă, puternică și înfricoșătoare, așa cum este Dumnezeu. Poate scăpa cineva? Ah, păcătoșule, tremură! Acest vrăjmaș este aproape. Mânia Lui este dreaptă. Ținta Lui este sigură. Dacă ești prins pe câmpia firii pământești, vei muri negreșit. Dacă ești îmbrăcat în armura ta firească, n-ai niciun mijloc de apărare. Vei pieri negreșit.

Legea te vânează și ea, plină de toată răzbunarea. Ea îți cere dragostea nepătată față de Dumnezeu, de la naștere până în mormânt, de la prima până la ultima suflare, în orice copil al omului, oricare ar fi starea lui, talentele sale sau starea socială. Nu există excepții. Toți cei ce o calcă devin prada ei. Și cine nu o încalcă? Unde este gândul în care dragostea să domnească? Unde este momentul liber de vinovăție? Această Lege trebuie să fie împlinită. Altfel, pedeapsa vine negreșit. Ea nu poate scuti niciodată și pe nimeni. Blestemul ei cade ca un potop mistuitor, măturându-i pe cei ce o încalcă și aruncându-i în abisul înspăimântător.

Ah, păcătosule, tremură! Nu poți scăpa decât dacă ai deasupra capului tău un adăpost atotputernic.

Adevărul și credințioșia lui Dumnezeu își scot și ele sabia inexorabilă. El a decretat că toți cei ce păcătuiesc trebuie să moară. Poate cineva să retragă cuvântul drept? Poate fi el fals? Păcătosule, în spatele cărui scut te vei adăposti de această lovitură?

Mai mult, Satana vine cu loviturile lui uriașe. El pretinde că sufletul care păcătuiește îi aparține. El are porunca de a distruge tot ce este pătat de păcat. Ochiul lui este ascuțit. Pașii lui vin cu viteza fulgerului. Ura lui este intensă. El găsește plăcere în măcelărirea sufletelor și în aruncarea lor pe paturile de flăcări! Ah, păcătosule, tremură! Acest vrăjmaș crud te va înșfăca, dacă nu ajungi sub un adăpost mai înalt decât pământul, într-o fortăreață mai puternică decât poate ridica mâna omului.

Acești adversari aleargă repede. Cine le poate auzi pașii apropiindu-se fără a fi cutremurat? În felul acesta, ucigașul fugar este o biată umbră a păcătosului vânat. Oare există cineva care exclamă: „Unde să fug? Există vreun refugiu?” Întrebarea ne îndreaptă privirile către principalul

mesaj al acestui simbol. Da. Cetățile de refugiu Îl ilustrează pe Cel ce este Cetatea noastră de scăpare. O, dacă mulțimile de oameni care trăiesc pe pământ ar auzi acest adevăr binecuvântat! Dacă acel glas ca de tunet ar putea pătrunde în toate locurile, proclamând: „Iată Refugiul!” Dacă ecoul lui ar răsună de pe un țărm pe altul, de pe un deal pe altul, de pe o câmpie pe alta: „Un Refugiu este pregătit, unul desăvârșit, complet și sigur!”

Apropiați-vă, voi, fii vinovați ai oamenilor! Nu trebuie să muriți. Apropiați-vă voi toți cei apăsați de păcat, îngroziți de conștiință și zdrobiți de amintirile care vă torturează! Puteți fi în siguranță. Alergați la Refugiu, voi toți cei ce tremurați, îngroziți că sufletele voastre vor pieri! Puteți avea pacea. Fricile pot fi alungate. Anxietatea se poate transforma în bucurie. Puteți înfrunta orice vrăjmaș și să râdeți în fața oricărei amenințări. Există un Refugiu. El este Hristos Domnul. Alergați la El! Fugiți!

Dumnezeu a găsit de cuviință ca, în dragostea Lui de nepătruns, în harul Lui bogat, să Îl rânduiască pe Isus drept sanctuar care să ofere adăpost pentru sufletul omului. Cuvântul este dat cu jurământ, și spune că toți cei ce sunt în El sunt ocrotiți pe veci: „Acum dar nu este nicio osândire

pentru cei ce sunt în Hristos Isus” (Romani 8:1). Credința poate privi acum cu calm asupra acestei cetăți și să îi observe turnurile.

Persoana lui Hristos este stâlpul măreț al siguranței. Tăria Lui este atotputernicie. El este Iehova-Isus. Cine poate să te smulgă din brațele Lui protectoare? Nimeni nu este mai puternic decât Dumnezeu, astfel că nimeni nu poate rupe aceste porți. Câtă vreme Isus trăiește, și trăiește fiind Dumnezeul măreț, această siguranță este desăvârșită.

Lucrarea Lui completă zidește cetatea de scăpare. Zidurile, mijlocul de apărare al acestei cetăți, sunt înroșite de sânge. Pe fiecare poartă stă scrisă că „Hristos a murit”.

Dreptatea se apropie, vede semnul și nu mai cere nimic. Rănilor lui Hristos sunt mormântul adânc al sabiei răzpunătoare a lui Dumnezeu. Creștine, poți înfrunța dreptatea cu această provocare îndrăznească: „Nimic nu mi se mai poate cere. Garantul meu ceresc a plătit cu viața Lui pentru mine. În El și prin El sunt liber de orice poruncă a Ta”. Blestemul hotărât al Legii cade nepuțincios aici. El cade pentru că nu mai poate fi folosit asupra ta, dar Hristos este Cel ce îi primește

toată greutatea. Toți cei ce sunt încuiați în El sunt neatinși de blestem așa cum a fost Noe în arcă.

Satana se înfățișează și el înaintea acestor porți, dar se oprește aici. Oriunde găsește păcat, acolo își cere prada. Sufletele contaminate poartă semnul că sunt ale lui, dar toți cei ce stau adăpostiți în spatele acestor ziduri sunt spălați, curați, purificați, îmbrăcați și împodobiți. El trebuie să mărturisească că aceștia nu îi mai aparțin. El trebuie să se retragă. Păcatele lor sunt șterse. De aceea, el nu se mai poate atinge de ei.

Binecuvântat fie Dumnezeu pentru această Cetate sigură de adăpost! Cititorul meu, imaginează-ți fiecare vrăjmaș gonind după tine. Privește-i înaintând ca un potop puternic. Observă răcnetul lor sălbatic și ura lor setoasă de sânge. Privește la armele lor groaznice. Iată armata înspăimântătoare. Apoi aleargă la Isus. El te salvează de toți aceștia. El te adăpostește în fața tuturor. Odată ce se adăpostește în brațele Lui, cel mai ticălos păcătos este sigur precum locuitorii cerurilor celor mai înalte, așa cum este Iehova pe tronul Lui preaînalt!

Observă, de asemenea, că această Cetate de scăpare este la îndemână. În Israel, ucigașul trebuia

adeseori să fugă pe o cale lungă și obositoare, dar Cetatea noastră este chiar lângă noi. Chemarea Lui se aude în urechile noastre în fiecare clipă: „Iată-Mă! Iată-Mă”. „Pe când iată cum vorbește neprihănirea, pe care o dă credința: ‚Să nu zici în inima ta: Cine se va sui în cer? (Să-L pogoare adică pe Hristos din cer). Sau: Cine se va pogori în Adânc? (Să-L scoale adică pe Hristos din morți)’. Ce zice ea deci? ‚Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta’. Și cuvântul acesta este cuvântul credinței, pe care-l propovăduim noi” (Romani 10:6-8). Brațele întinse te invită. Aruncă-te azi în ele! Porțile sunt aproape. Intră acum! Totul este gata. O, nu amâna! Acum este momentul potrivit.

Creștine, tu ești acum în această Cetate de scăpare. Tu știi că ea este casa bucuriei negrăite și pline de slavă. Experiența ta mărturisește că ea este locul unde „pacea lui Dumnezeu, întrece orice pricepere” (Filipeni 4:7). Evident că te vei alipi mai mult de ea. Nu îndrăzni să pui niciun picior în afara locurilor sfinte! Multe ispite te vor momi să ieși din această Cetate. O, nu asculta de ele! Rămâi în Hristos. Dacă ai rătăci un singur moment, cât de repede vei primi lovituri îngrozitoare! Cât de repede vei simți rănilor!

Vrei să fii sigur în viață, în moarte și în eternitate? Atunci alipește-te de Hristos ca iedera de copac, ca molusca de stâncă. Când murea marele preot din Israel, ucigașul putea pleca din adăpostul lui, dar marele nostru Preot trăiește în veac, astfel că trebuie să rămâi constant în Cetatea ta de scăpare.

Iar dacă îți conștientizezi îndurările și siguranța adăpostului, este oare posibil ca inima ta să nu îl iubească pe Hristos, ca buzele tale să nu îl laude și ca viața ta să nu îl slujească? Poți vedea acum mulțimile de oameni expuși mâniei și aproape loviți de moarte, și să nu îi atragi către Cetatea de scăpare pe care o iubești? Străduiește-te ca, prin orice mijloace, să îi chemi să intre. Mai presus de orice, agonizează în rugăciune, cerând ca Duhul atotcuceritor al lui Dumnezeu să zboare iute până la marginile pământului, să deschidă ochii orbi ca să își vadă pericolul, și să îndemne inimile anxioase să alerge la această singură Cetate de scăpare.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Recomandă mai departe această carte!

2) Vizitează paginile noastre de internet la adresa **magnagratia.org** și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA abonându-te pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse și vizitând pagina noastră de Facebook la adresa www.fb.com/MagnaGratiaRomania.

4) Spune-le și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, la adresa www.magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!